

САРА ШЕПАРД ИЗДИРВА СЕ

Част 8 от „Малки сладки лъжкени“

Превод от английски: Мирела Стефанова, 2010

chitanka.info

„Има две трагедии в живота — едната е да загубиш копнежа на сърцето си, а другата — да си го върнеш.“

Джордж Бърнард
Шоу

ХВЪРЛЕТЕ ЕДИН ПОГЛЕД

Казват, че една снимка струва хиляда думи. Камерата за наблюдение улавя красива брюнетка, която се изнизва с цял джоб златни дрънкулки от „Тифани“. Снимка, направена от папарак, разкрива връзката на млада старлетка и женен режисьор. Но онова, което снимката не може да ви покаже, е, че онова момиче е служителка в магазина, която носи гривничките на шефа си, а режисьорът е подал молба за развод още предишния месец.

А какво може да разкрие семейната фотография? Вземете например една снимка с мама, татко, сестричката и братчето, застанали ухилени пред вратата на луксозната викторианска къща. А сега се вгледайте по-внимателно. Усмивката на татко изглежда малко пресилена. Погледът на мама е насочен наляво, към съседската къща — или може би към съседа. Братчето е стиснало здраво парапета, сякаш иска да го строши на две. А сестричката се усмихва загадъчно, сякаш крие някаква сочна тайна. Половината заден двор е скрит зад гигантски жълт булдозер, а някъде в дъното наднича някой, от когото се забелязва само размазана руса коса и бледа кожа. Това момче ли е... или момиче? Дали не е просто игра на светлината, или отпечатък от пръст?

А може би всички онези неща, които сте пропуснали на пръв поглед, означават много повече, отколкото въобще сте си представяли.

Четири красиви момичета в Роузууд вярваха, че знаят точно какво се е случило в нощта, когато най-добрата им приятелка изчезна. Някой беше арестуван и случаят беше приключен. Но ако отново се разровят в спомените си, ако се фокусират върху различните странични проблясъци, върху тревожните усещания, от които не могат да се отърват, върху *хората от най-близкото им обкръжение*, те може и да се изненадат — дори ужасят — от онова, което ще открият.

Все пак истината е по-необичайна от измислицата. Особено тук, в Роузууд.

* * *

Онази юнска вечер беше мъглива и безлунна. В гъстата, тъмна гора цвърчаха щурци и целият квартал миришеше на току-що цъфнали азалии, свещи с цитронелово масло и хлор от басейна. Чисто нови луксозни коли се гушеха в големите гаражи. Както всичко останало в Роузууд, Пенсилвания, шикозно, провинциално предградие на около двайсетина мили от Филадельфия, тук нямаше и стръкче трева, което да не е на мястото си и всеки се намираше точно там, където трябваше да бъде.

Почти всеки.

Алисън Дилорентис, Спенсър Хейстингс, Ариа Монтгомъри, Емили Фийлдс и Хана Мерин светнаха всички лампи в превърнатия в апартамент хамбар в задния двор на къщата на Спенсър и се подготвиха за традиционното гостуване с преспиване по случай завършването на седми клас. Спенсър бързо хвърли в коша няколко празни бутилки от бира „Корона“. Бяха останали от сестра й Мелиса и приятеля й Иън Томас, които Спенсър беше изгонила от хамбара минути по-рано. Емили и Ариа хвърлиха спалните си чували в ъгъла. Хана се настани на дивана и започна да хрупа пуканки от купата, оставена на масата. Али затвори вратата на хамбара и пусна резето. Никоя от тях не чу тихите стъпки по росната трева, нито видя лекото замъгляване на прозореца от нечий дъх.

Щрак.

— И така, мацки — рече Алисън, сядайки върху облегалката на кожения диван. — Открих идеалния начин за прекарване на времето. — Прозорецът не беше отворен, но стъклото беше тънко и гласът й проникна през него, отеквайки в спокойната юнска нощ. — Научих се да хипнотизирам хората. Мога да ви омагьосам всичките наведнъж.

Настъпи продължителна пауза. Спенсър се хвана за колана на поличката си за хоккей на трева. Ариа и Хана се спогледаха разтревожено.

— *Мо-о-о-ля ви!* — провлачи глас Али, притиснала дланите си като за молитва. Тя погледна към Емили. — Ти ще ми позволиш да те хипнотизирам, нали?

— Ами... — потрепери гласът на Емили. — Ъ-ъ-ъ...

— Аз съм навита — обади се Хана.

Щрак.

Бръм.

Останалите се съгласиха неохотно. Как биха могли да откажат? Али беше най-популярното момиче в „Роузууд дей“, тяхното училище. Всички момчета искаха да ходят с нея, всички момичета искаха да бъдат като нея, всички родители смятаха, че е съвършена и тя винаги получаваше онова, което поиска. Когато предишната година, на благотворителния бал на „Роузууд дей“, Али избра Спенсър, Ариа, Емили и Хана за свои най-добри приятелки, за тях това беше като сбъдната мечта — за един ден те се превърнаха от невзрачните Никои във важните, блестящи Някои. През уикенда Али ги водеше край езерото Поконос, осигуряваше им кални маски и запазено място на най-добрите маси в кафенето. Но освен това ги караше да правят неща, които въобще не им допадаха — като Онова с Джена, ужасяващата тайна, която се бяха заклели да пазят до края на живота си. Понякога се чувстваха като безжизнени марионетки, а Али определяше всяко тяхно движение.

Напоследък Али пренебрегваше обажданията им, излизаше с по-големите си приятелки от отбора по хокей на трева и като че ли се интересуваше единствено от тайните и провалите на момичетата. Дразнеше Ариа с подмятания за тайната връзка на баща ѝ с една от неговите студентки. Подиграваше Хана с нарастващата ѝ мания по снаксовете — и нарастващата ѝ талия. Присмиваше се на Емили заради кучешката ѝ привързаност към нея и заплашваше да разкрие, че Спенсър се е целувала с гаджето на сестра си. Всяко от момичетата подозираше, че приятелството им с Али е към своя край. Дълбоко в себе си се чудеха дали след тази нощ ще продължат да бъдат приятелки с нея.

Щрак.

Али обиколи стаята, палейки ваниловите свещи със запалка и спускайки щорите — за всеки случай. Тя каза на момичетата да седнат по турски на кръглия везан килим. Те го направиха, но изглеждаха раздразнени и смутени. Какво щеше да стане, ако Али наистина успееше да ги хипнотизира? Всички те криеха тайни, които само Али знаеше. Тайни, които не искаха да споделят помежду си, камо ли с останалия свят.

Щрак.

Бръм.

Али започна бавно да брои на обратно от сто, гласът ѝ беше нежен и успокояващ. Никой не помръдваше. Али прекоси стаята на пръсти, подмина голямото дъбово бюро, препълнените с учебници рафтове и малката кухничка. Всички стояха послушно неподвижни като статуи. Никоя от тях не се осмели да погледне към прозореца. Нито една от тях не чу механичните щракания на тромавия полароиден фотоапарат, който запечатваше размазаните им образи, нито бръмченето му, когато изплюваше снимките на земята. През летвичките на една от щорите имаше достатъчно голям процеп, за да може да им се направи прилична снимка.

Щрак.

Бръм.

Когато Алисън почти стигна до края на броенето, Спенсър скочи и изтича до тъмния прозорец.

— Много е тъмно тук — обяви тя. Дръпна пердетата, разкривайки нощния двор. — Искам да е по-светло. Може би всички го искаме.

Алисън ги погледна. Очите им бяха здраво затворени. Устните ѝ се изкривиха в усмивка.

— Затвори ги — настоя тя.

Спенсър завъртя очи.

— Господи, ти си болна.

Али погледна към прозореца. По лицето ѝ пробяга страх. Дали беше видяла нещо? Дали знаеше кой е там? Дали знаеше какво предстои?

Но после тя отново се обърна към Спенсър. Ръцете ѝ бяха свити в юмруци.

— Мислиш, че съм болна?

Щрак. Поредната снимка падна от фотоапарата. Образът се материализира бавно от нищото.

Спенсър и Али останаха дълго вперили поглед една в друга. Останалите седяха на килима. Хана и Емили се поклащаха напред-назад, потънали в сън, но очите на Ариа бяха полуотворени. Погледът ѝ беше насочен към Али и Спенсър; тя наблюдаваше сблъсъка между тях, неспособна да го спре.

— Върви си — сопна се Спенсър, сочейки към вратата.

— Хубаво. — Али хукна към оградата, затръшвайки вратата зад гърба си.

Тя се спря за момент, дишайки учестено. Листата на дърветата шумоляха и шепнеха. Жълтата светлина от лампата, която висеше над входа на хамбара, осветяваше лявата половина на тялото ѝ. Лицето ѝ беше сгърчено от гняв и решителност. Али не се огледа страхливо. Не усети опасното присъствие наблизо. Може би защото вниманието ѝ беше заето със собствената ѝ опасна тайна. Тя трябваше да се срещне с един човек. И трябваше да избегне друг.

След малко тръгна надолу по пътеката. Секунди по-късно вратата на хамбара отново се затръшна. Спенсър тръгна след нея, настигайки я от другата страна на дърветата. Шепотът им ставаше все по-силен и по-гневен. *Ти се опита да ми отнемеш всичко. Но това няма да ти го дам. Прочела си го в дневника ми, нали? Мислиш си, че целувката на Иън е нещо специално, но той ми каза, че дори не си знаела как да се целуваш.*

Разнесе се плъокацията, мокър звук от плъзгащи се по тревата обувки. Писък. Опасно изхрущяване. Ужасено ахване. След това тишина.

Ариа излезе пред вратата и се огледа.

— Али? — извика тя с трепереца долна устна.

Отговор не последва. Връхчетата на пръстите ѝ изтръпнаха; може би някъде дълбоко в себе си усещаше, че не е сама.

— Спенсър? — извика отново Ариа. Тя протегна ръка и в копнежа си да чуе някакъв звук, докосна вятърните камбанки, които висяха над вратата. Те зазвъняха мелодично.

Ариа се върна в хамбара точно когато Хана и Емили се събудиха.

— Сънувах толкова странен сън — промърмори Емили, разтърквайки очите си. — Али падаше в един ужасно дълбок кладенец, в който имаше едни такива грамадни растения.

— Аз сънувах същото! — извика Хана. Те се спогледаха смутено.

Спенсър дотича до вратата, замаяна и обърквана.

— Къде е Али? — извикаха останалите в един глас.

— Не знам — отвърна Спенсър с отсъстващ глас и се огледа. — Мислех си... Не знам.

До този момент полароидните снимки вече бяха събрани от земята и прибрани на сигурно място в джоба. Но фотоапаратът се включи случайно, светкавицата проблесна. Появи се нова снимка.

Щрак.

Бръм.

Момичетата погледнаха към прозореца, стреснати и уплашени като сърни. Имаше ли някой там? Али? А може би бяха Мелиса или Иън. Все пак те си бяха тръгнали съвсем скоро.

Момичетата стояха неподвижно. Минаха две секунди. Пет. Десет. Цареше пълна тишина. Сигурно е бил вятърът, решиха те. Или някоя клонка е одраскала стъклото, издавайки същия дразнещ звук като стърженето на тебешир върху черна дъска.

— Мисля, че искам да се прибера у дома — каза Емили на приятелките си.

Момичетата си тръгнаха заедно от хамбара — раздразнени, смутени, разтърсени. Али ги беше зарязала. С приятелството им беше свършено. Те прекосиха двора на Спенсър, без въобще да предполагат какви ужасни неща ги очакват. Лицето до прозореца също беше изчезнало, беше поело след Али надолу по пътеката. Началото беше поставено. Онова, което трябваше да се случи, се случваше.

Само след няколко часа Али щеше да е мъртва.

1.

ЕДНО РАЗБИТО СЕМЕЙСТВО

Спенсър Хейстингс разтърка подпухналите си от съня очи и пусна една филийка в то етера. Кухнята ухаеше на прясно сварено кафе, сладки и препарат за миене на съдове с мирис на лимон. Двата лабрадудъла, Руфъс и Биатрис, се мотаеха в краката ѝ и махаха с опашки.

Малкият телевизор с плосък екран в ъгъла предаваше новините. Една репортерка, облечена със синьо сако „Бърбъри барн“ стоеше до началника на роузуудската полиция и някакъв сивокос мъж с черно сако. Надписът на дъното на екрана гласеше „*Роузуудските убийства*“.

— Клиентът ми беше несправедливо обвинен — обяви мъжът с костюма. Това беше общественият защитник на Уилям „Били“ Форд, който говореше за пръв път пред пресата след ареста на Били. — Той е напълно невинен. Бил е натопен.

— Да, бе! — изсъска Спенсър. Докато си наливаше кафе в чашата, ръката ѝ трепереше. За нея нямаше никакво съмнение, че преди четири години Били е убил най-добрата ѝ приятелка Алисън Дилорентис. А сега беше убил Джена Кавана, сляпото момиче от випуска на Спенсър, както и може би Иън Томас — бившето гадже на Мелиса, тайната любов на Али и набеден за неин убиец. В колата на Били полицаите бяха намерили окървавената тениска на Иън и сега търсеха трупа му, въпреки че нямаха никакви улики.

По улицата, на която живееше Спенсър, избръмча камионът за събиране на отпадъците. Секунда по-късно същият звук се разнесе и от високоговорителя на телевизора. Спенсър отиде в хола и дръпна пердетата на предния прозорец. И, естествено, забеляза новинарския бус, паркиран на завоя. Операторът се въртеше и насочваше камерата от човек на човек, а друг мъж, който държеше гигантски микрофон на дълга стойка, го навеждаше срещу силния вятър. През прозореца

Спенсър можеше да види устата на репортерката, а гласът ѝ се чуваше пред говорителите на телевизора.

Задният двор на семейство Кавана, намиращ се от другата страна на улицата, беше обграден с жълта полицейска лента. След убийството на Джена на алеята пред къщата непрекъснато стоеше паркирана полицейска кола. Кучето-водач на Джена, яка немска овчарка, надничаше през прозореца на всекидневната. През последните две седмици беше стояло денонощно там, сякаш търпеливо чакаше Джена да се върне.

Полицията беше открила отпуснатото ѝ, безжизнено тяло в канавката зад къщата. Според полицейския доклад родителите на Джена се прибрали в събота вечер в празната къща. Господин и госпожа Кавана чули неспирния неистов лай от задния двор. Кучето-водач на Джена било завързано за дърво... но нея я нямало. След като развързали кучето, то хукнало право към ямата, която била изкопана няколко дни по-рано от водопроводчиците, за да поправят спукана тръба. Но в ямата открили не само новата тръба — като че ли убиецът е искал Джена да бъде открита.

Анонимно обаждане отведе полицията до Били Форд. Ченгетата го обвиниха и за убийството на Алисън Дилорентис. В това имаше смисъл — Били беше участвал в строителната бригада, която работеше по белведера^[1] в задния двор на семейство Дилорентис през същия уикенд, когато Али изчезна. Тя се беше оплакала от похотливите погледи, които работниците ѝ бяха хвърляли. Тогава Спенсър реши, че Али просто се хвали. Сега вече знаеше какво се беше случило в действителност. Тостерът щракна и Спенсър се върна в кухнята. Новините вече се предаваха от студиото, където на дълго бюро седеше тъмнокоса водеща с големи халки на ушите.

— В лаптопа на господин Форд бяха открити уличаващи снимки, които по-късно доведоха до неговия арест — произнесе водещата със сериозен глас. — Снимките показват, че мъжът е следил отблизо госпожица Дилорентис, госпожица Кавана и четирите момичета, известни като „малките сладки лъжкини“.

На екрана се появи монтаж от стари снимки на Джена и Али, много от които изглеждаха направени така, сякаш фотографът се е крил зад някое дърво или в кола. Последваха подобни снимки на Спенсър, Ариа, Емили и Хана. Някои фотографии бяха от седми клас,

когато Али беше все още жива, но други бяха по-скорошни — имаше една на четирите, облечени с тъмни рокли и с обувки на високи токчета на процеса на Иън, в очакване той да се появи. На друга се бяха събрали до люлките в „Роузууд дей“, облечени с вълнени палта, шапки и ръкавици, и най-вероятно обсъждаха новия А. Спенсър присви очи.

— Освен това на компютъра на господин Форд бяха открити съобщения, които съвпадаха със заплашителните бележки, изпращани на някогашните най-добри приятелки на Алисън — продължи водещата. По екрана преминаха снимката на Дарън Уайлдън, който излиза от изповедалнята и няколко познати имейла и разговори в месинджъра. Всяка бележка беше подписана единствено с буквата А. Откакто Били беше арестуван, Спенсър и приятелките ѝ не бяха получили нито едно съобщение.

Спенсър отпи от кафето, като почти не усети горещата течност, която се стичаше в гърлото ѝ. Струваше ѝ се много странно, че Били Форд — човек, когото тя въобще не познаваше — стои зад всичко, което се беше случило. Спенсър нямаше представа защо го беше направил.

— Господин Форд има дълго досие — продължи водещата. Спенсър надникна над чашата си с кафе. Клип от Ю Тюб показваше замъгления образ на Били и някакъв мъж с бейзболна шапка, които се биеха на паркинга на „Уауа“. Дори след като мъжът падна на земята, Били продължи да го рита. Спенсър притисна ръка към устата си, представяйки си как Били прави същото с Али.

— А тези снимки, открити в колата на господин Форд, не са виждани досега.

На екрана се материализира размазана полароидна снимка. Спенсър се наведе напред и очите ѝ се разшириха. Снимката показваше вътрешността на хамбара — нейния хамбар, който беше съсипан от пожара преди няколко седмици. Предполагаше се, че го е подпалил Били, за да унищожи доказателствата, свързващи го с убийствата на Али и Иън. На снимката се виждаха четири момичета, които седяха на кръглия килим в центъра на стаята, навели глави. До тях стоеше изправено пето момиче, вдигнало ръце във въздуха. Следващата снимка показваше същата сцена, само че правото момиче се беше придвижило с няколко инча наляво. На третата една от

седналите девойки се беше изправила и вървеше към прозореца. Спенсър разпозна мръснорусата ѝ коса и късата спортна пола. Тя ахна изненадано. Гледаше своето по-младо аз. Снимките бяха от нощта, когато Али изчезна. Били беше стоял пред хамбара и ги беше наблюдавал.

А те така и не го бяха разбрали.

Някой сухо се изкашля зад гърба ѝ. Спенсър рязко се обърна. Госпожа Хейстингс седеше до кухненската маса, вперила безизразен поглед в чашата си с черен чай. Беше облякла сивите си панталони за йога с мъничката дупка на коляното, мръсни бели чорапи и няколко номера по-голямо поло „Ралф Лорън“. Косата ѝ беше не сресана, а на лявата ѝ буза се забелязваха няколко трохички от препечената филийка, която беше хапнала за закуска. Обикновено майката на Спенсър не си позволяваше да се появява във вид, който не е идеален, дори и пред кучетата.

— Мамо? — рече колебливо Спенсър, чудейки се дали майка ѝ също беше видяла полароидните снимки. Госпожа Хейстингс извърна толкова бавно главата си към нея, сякаш се движеше под вода.

— Здравсти, Спенс — каза тя безизразно. След това отново погледна към чашата си и втренчи отчаян поглед към пакетчето чай, което киснеше във водата на дъното ѝ.

Спенсър сдъвка върха на лакирания си розов нокът. На всичкото отгоре майка ѝ се държеше като зомби... и за всичко беше виновна тя. Само ако не се беше раздрънкала за ужасната семейна тайна, която Били, представяйки се за А., ѝ беше разкрил: че баща ѝ е имал връзка с майката на Али и че Али е полусестра на Спенсър. Само ако Били не я беше убедил, че майка ѝ знае за това и е убила Али, за да накаже съпруга си. Спенсър се изправи срещу майка си и я обвини за това, но само след миг разбра, че майка ѝ не е направила — и не знае — нищо. След това госпожа Хейстингс изгони съпруга си от къщата и вече изглеждаше напълно отчаяна от живота.

От коридора се разнесе познатото потракване на токчета по махагоновия под. Сестрата на Спенсър, Мелиса, връхлетя в стаята, плуваща в облак „Мис Диор“. Беше облякла бледосиня плетена рокля на „Кейт Спейд“ и носеше сиви боти с ниски токчета, а тъмнорусата ѝ коса беше прибрана назад със сива лента за глава. Под мишница стискаше сребристо тейфтерче, а зад ухото си беше пъхнала химикал.

— Здравсти, мамо! — извика жизнерадостно тя, целувайки майка си по челото. След това погледна преценяващо Спенсър и сви устни. — Здравсти, Спенс — поздрави я хладно тя.

Спенсър се свлече в най-близкия стол. Любвеобилното сестринско чувство, което двете със сестра ѝ бяха изпитали в нощта, когато Джена беше убита, продължи точно двайсет и четири часа. После нещата се върнаха в старото русло: Мелиса обвиняваше Спенсър за това, че е съсипала семейството им и използваше всеки удобен момент, за да ѝ го покаже. Тя веднага пое всички домашни ангажименти, подмазвайки се, както винаги, на майка си.

Мелиса извади тефтерчето изпод мишницата си.

— Отивам до „Фреш фийлдс“ да напазарувам. Искаш ли нещо специално? — Тя говореше на госпожа Хейстингс на висок глас, сякаш майка ѝ беше деветдесетгодишна и глуха.

— О, не знам — отвърна навъсено госпожа Хейстингс. Тя се втренчи в разперените си длани, сякаш в тях се криеше някаква велика мъдрост. — Всъщност, няма особено значение, нали? Ядем храната, след това вече я няма и ние отново огладняваме. — Тя се изправи, въздъхна шумно и се затътри към спалнята си на горния етаж.

Мелиса сви устни и удари с тефтерчето по бедрото си. Погледна Спенсър с присвити очи. Изражението на лицето ѝ крещеше: „Виж какво направи!“.

Спенсър зарея поглед през прозорците, гледащи към задния двор. По задната пътечка блестеше тънък слой синкав лед. От обгорелите дървета висяха остри ледени шушулки. Старият хамбар на семейството представляваше просто купчина черно дърво и пепел, съсипан от пожара. На основата на вятърната мелница все още стоеше надписът „ЛЪЖКИНЯ“.

Очите на Спенсър се напълниха със сълзи. Всеки път, когато погледнеше към задния двор, тя се бореше с желанието да хукне нагоре по стълбите, да затръшне вратата и да се свие под леглото. Преди да разкрие връзката на баща си, нещата между Спенсър и родителите ѝ се развиваха отлично. Сега тя се чувстваше така, както когато за пръв път опита домашно приготвен сладолед-капучино от сладоледаджийницата в Холис — след първото близване просто не можа да се спре и го изяде целия. След като беше опитала вкуса на

истинското, любящо семейство, тя просто не можеше отново да свикне да бъде пренебрегвана.

Телевизорът продължи да бърбори, на екрана се появи снимка на Али. Мелиса се спря за миг и се заслуша, докато репортерката преразказваше хронологията на убийството.

Спенсър прехапа устна. Двете с Мелиса не бяха обсъждали факта, че Али е тяхна полусестра. След като тя вече знаеше, че са роднини, това променяше всичко. От доста време Спенсър всъщност я беше ненавиждала — Али контролираше всяко нейно движение, научаваше всяка нейна тайна. Но това вече нямаше значение. Спенсър просто искаше да се върне назад във времето и да спаси Али от Били в онази ужасна нощ.

Предаването превключи към студиото, където няколко специалисти седяха около висока маса и обсъждаха съдбата на Били.

— Вече на никого не може да се вярва — възкликна една жена с маслинова кожа, облечена с черешово червен костюм. — Нито едно дете не е в безопасност.

— Не, чакайте малко. — Чернокож мъж с брадичка, оформена на катинарче, размаха ръце, за да ги спре. — Може би трябва да дадем шанс на господин Форд. Всеки е невинен до доказване на противното, нали?

Мелиса грабна черната си кожена чанта от кухненския плот.

— Не разбирам защо си губят времето в обсъждане на това — кисело промърмори тя. — Той трябва да гние в ада.

Спенсър погледна неспокойно сестра си. Това беше другото странно нещо, което се беше случило в дома на семейство Хейстингс — Мелиса недвусмислено, почти фанатично вярваше, че Били е убиецът. Всеки път, когато в новините изказваха съмнения във вината му, тя се ядосваше.

— Той ще отиде в затвора — рече убедено Спенсър. — Всички го знаят.

— Добре. — Мелиса се обърна, грабна ключовете за мерцедеса от керамичната купа до телефона, закопча карираното си яке „Марк Джейкъбс“, което си беше купила предишната седмица от „Сакс“ — очевидно разпадането на семейството ѝ не я беше разстроило дотам, че да спре да пазарува — и затръшна входната врата зад гърба си.

Докато специалистите продължаваха да се дърлят, Спенсър се приближи до прозореца и проследи с поглед сестра си, която изкарваше колата на заден ход от алеята. Устата ѝ беше изкривена в обезпокояваща усмивка, от която по гърба на Спенсър полазиха тръпки.

По някаква причина Мелиса изглеждаше... *облекчена*.

---

[1] Декоративна градинска постройка — Б.ред. ↑

2. ПОГРЕБАНИТЕ ТАЙНИ

Ариа Монтгомъри и приятелят ѝ Ноъл Кан вървяха притиснати един към друг от паркинга на „Роузууд дей“ към входа на училището. Щом влязоха вътре, те бяха посрещнати от полъх топъл въздух, но когато Ариа забеляза изложението до салона, кръвта ѝ замръзна. На дълга маса до входа беше просната голяма снимка на Джена Кавана.

Порцелановата ѝ кожа сияеше. Върху естествено червените ѝ устни се забелязваше намек от усмивка. Тя носеше големи кръгли слънчеви очила „Гучи“, които прикриваха увредените ѝ очи. „*Ще ни липсваш, Джена*“, гласеше големият надпис със златисти букви над образа ѝ. До него бяха подредени по-малки снимки, цветя, спомени и други дарове. Някой дори беше оставил кутия цигари „Марлборо лайтс“ на масата, въпреки че Джена не беше от онези момичета, които пушеха.

Ариа тихо изохка. Тя беше чула, че училището може да направи олтар на Джена, но нещо в него ѝ се струваше твърде... *долнопробно*.

— Мамка му — прошепна Ноъл. — Не трябваше да влизаме оттук.

Очите на Ариа се напълниха със сълзи. В един момент Джена беше жива — Ариа я беше видяла на купона в къщата на Ноъл да се смее с Мая Сен Жермен. И сякаш в следващата минута... не, онова, което се беше случило след това, беше твърде ужасно дори да си мисли за него. Ариа знаеше, че трябва да почувства облекчение поне от това, че убиецът на Джена е заловен, че убийството на Али е разгадано и заплашителните бележки от А. спряха, но стореното не можеше да бъде поправено — едно невинно момиче беше мъртво.

Ариа не можеше да не се замисли дали тя и приятелките ѝ не са могли да направят нещо, за да попречат на смъртта на Джена. Докато Били-или-А. се свързваше с тях, той беше изпратил на Емили снимка на Джена и Али като много по-малки. След това бе накарал Емили да отиде до къщата на Джена, когато тя и Джейсън Дилорентис се караха.

Очевидно им намекваше коя ще бъде следващата му жертва. Освен това наскоро Джена се беше появила на моравата на Ариа, изглеждайки така, сякаш иска да ѝ каже нещо. Когато Ариа я повика, тя пребледня и бързо се отдалечи. Дали не предусещаше, че Били ще я нарани? Не трябваше ли Ариа да се досети, че нещо не е наред?

Едно момиче от долните класове постави червена роза върху олтара. Ариа затвори очи. Тя нямаше нужда от ново напомняне за онова, което беше сторил Били. Тази сутрин беше гледала репортаж по телевизията за полароидните снимки, които им беше направил в края на седми клас, на събирането в хамбара на Спенсър. Трудно ѝ беше да повярва, че се е намирал толкова близо до тях. Докато дъвчеше закуската си, не спираше да мисли за онази нощ, опитвайки се да си спомни нови подробности. Беше ли чула странни звуци откъм вратата, или подозрително дишане до прозореца? Беше ли усетила нечий гневен поглед през стъклото? Но не можеше да си спомни нищо.

Ариа се облегна на стената в дъното на фойето. Няколко момчета се бяха скупчили около един айфон и се заливаха от смях при звуците от пускане на вода в тоалетна, които се разнасяха от него. Шон Ейкърд и Кирстен Кълън сравняваха отговорите си от домашното по тригонометрия. Дженифър Тачър и Дженингс Силвър се натискаха край олтара на Джена. Бедрото ѝ се удари в масата и събори една малка снимка с блестяща златиста рамка.

Ариа усети как гърдите я пристягат. Тя прекоси фойето и изправи снимката. Дженифър и Дженингс се разделиха с виновни изражения на лицата.

— Проявете поне малко уважение — сопна им се Ариа.

Ноъл я докосна по ръката.

— Да вървим — каза нежно той. — Да се махаме оттук.

Той я поведе по коридора, по-далеч от фойето. Учениците се бяха струпали покрай шкафчетата си, закачаха палтата си и вадеха учебниците. В далечния ъгъл „Шарк тоунс“, училищната акапелна група, репетираше своята версия на „I Heard It Through The Grapevine“ за скорошния концерт. Майк, братът на Ариа, и Мейсън Байърс се блъскаха един-друг край фонтаните.

Тя се приближи до шкафчето си и завъртя шайбата за набиране на кода.

— Като че ли никой не помни какво се е случило — промърмори тя.

— Може би това е начинът им да го преглътнат — предположи Ноъл. Той постави ръката си върху нейната. — Хайде да направим нещо, което да те разсее.

Ариа съблече пепитеното си палто, което беше купила от един евтин магазин във Филадельфия, и го окачи на закачалката в шкафчето.

— Какво имаш предвид?

— Каквото ти се прииска.

Ариа го прегърна с признателност. Ноъл миришеше на ментова дъвка и на ароматизатора, който висеше от огледалото за обратно виждане в неговия кадилак ескалейд.

— Не бих имала нищо против довечера да отскочим до „Клио“ — предложи тя. „Клио“ беше новото кафене в стар стил, което беше открито в центъра на Роузууд. Там сервираха горещ шоколад в чаши с размера на бейзболни шапки.

— Готово — отвърна Ноъл. Но после примижа и затвори очи. — Чакай. Довечера не мога. Имам среща с групата.

Ариа кимна. По-големият брат на Ноъл се беше самоубил и сега той посещаваше терапевтична група. След като Ариа и приятелките ѝ видяха духа на Али в нощта, когато гората зад къщата на Спенсър изгоря, Ариа се свърза с една жена-медиум, която ѝ каза, че *Али е убила Али*. Това накара Ариа да се запита дали случайно Али също не се е самоубила.

— Помага ли ти? — попита тя.

— Така мисля. Почакай... — Ноъл щракна с пръсти към нещо в другия край на коридора. — Защо не отидем на това?

Той сочеше към един ярко розов плакат. Върху него се забелязваха черните силуети на танцуващи деца, като някогашните вездесъщи реклами на айподите. Но вместо да държат в ръцете си „Нано“ и „Тъч“, те държаха малки бели сърчица. „НАМЕРЕТЕ ЛЮБОВТА НА БАЛА ПО СЛУЧАЙ СВЕТИ ВАЛЕНТИН ТАЗИ СЪБОТА“, гласеше плакатът с блестящи яркочервени букви.

— Какво ще кажеш? — На лицето му беше изписано сладко уязвимо изражение. — Искаш ли да отидеш с мен?

— Ох! — изтърси Ариа. Всъщност тя искаше да отиде на танците в деня на свети Валентин още от седми клас, когато един

сладур от първокурсниците на име Тийгън Скот беше поканил Али. Ариа и останалите ѝ бяха помогнали да се приготви, сякаш тя беше Пепеляшка, която отива на бала. Хана отговаряше за накъдрянето на косата ѝ, Емили помогна на Али да облече балеринската си рокля, а Ариа имаше честта да закопчее на врага ѝ диамантената огърлица, която госпожа Дилорентис беше отстъпила на Али за бала. След това Али не спираше да се хвали с красивото цвете, което беше получила, със страхотната музика, която диджеят беше пускал, и как фотографът на събитието я следвал през цялото време, без да спира да повтаря, че тя е най-красивото момиче в залата. *Както обикновено.*

Ариа погледна срамежливо Ноъл.

— Може пък да се окаже забавно.

— Със сигурност ще бъде — поправи я Ноъл. — Обещавам. — Пронизващите му сини очи омекнаха. — Знаеш ли, моите хора организират още една терапевтична група. Може пък да се запишеш в нея.

— О, знам ли — отвърна уклончиво Ариа, като се отмести встрани, отстъпвайки място на Джема Карън, която се опита да напъха куфара на цигулката си в съседното шкафче. — Аз не си падам много по тия терапевтични работи.

— Помисли си по въпроса — посъветва я Ноъл.

След това се наведе напред, клъвна я по бузата и си тръгна. Ариа го проследи с поглед как се изгубва нагоре по стълбите. Терапевтичните групи не бяха разрешението — през януари тя и приятелките ѝ се бяха срещнали с една психоложка на име Мериън в опит да забравят Али, но всъщност се оказаха още по-силно обсебени от нея.

Истината беше, че по случая оставаха някои незначителни несъответствия и въпроси без отговори, неща, за които Ариа не можеше да спре да мисли. Като например откъде Били знаеше толкова много подробности за нея и за приятелките ѝ — като се стигне чак до тъмните семейни тайни на Спенсър. Или пък онова, което Джейсън Дилорентис ѝ беше казал на гробището: *Не си разбрала правилно.* Само че какво не беше разбрала правилно? Джейсън несъмнено е бил пациент в „Радли“, някогашната психиатрична клиника, сега превърната в луксозен хотел. Емили беше видяла името му написано по страниците на регистрационната книга.

Ариа затръшна вратичката на шкафчето си. Когато тръгна по коридора, тя чу далечно кискане — *същото като онова*, което чуваше, откакто А. беше започнал да им изпраща съобщения. Тя се огледа, сърцето ѝ биеше лудо в гърдите ѝ. Коридорът беше започнал да опустява, учениците се прибираха по стаите. Никой не ѝ обръщаше внимание.

С трепереци ръце Ариа бръкна в чантата си от кожа на як и извади мобилния си телефон. Кликна върху иконката-плик, но не откри никакви нови съобщения. Никакви нови следи от А.

Въздъхна. Разбира се, че нямаше да има ново съобщение от А. — нали Били беше арестуван. Освен това всичките улики, които А. им беше изпращал, се оказаха подвеждащи. Случаят беше разрешен. Вече нямаше смисъл да мисли за всички несъответствия в него. Ариа пусна телефона в чантата си и избърса запотените си длани в самото. *А. вече го няма*, каза си тя. Може би ако си го повтаряше достатъчно дълго, накрая наистина щеше да повярва.

3.

ХАНА И МАЙК, ЯКАТА ДВОЙКА

Хана Мерин седеше на масата в ъгъла в „Стийм“, шикозното кафене на „Роузууд дей“, и чакаше да се появи гаджето ѝ Майк Монтгомъри. В момента течеше последният час, който и за двамата беше свободен. За да се подготви за тази минисреца, Хана беше прегледала последния каталог на „Виктория сикрет“ и беше подгънала няколко страници. Двамата с Майк обичаха да обсъждат коя от манекенките има най-фалшивите гърди. На времето Хана правеше нещо подобно и с някогашната си най-добра, а сега мъртва, приятелка Мона Вандерваал, но с Майк нещата бяха *далеч* по-забавни. Всъщност, *повечето неща* бяха по-забавни с Майк. Момчетата, с които Хана беше излизала преди, бяха или твърде срамежливи, за да гледат полуголите мацки, или смятаха, че е гадно да се присмиват на хората. На всичкото отгоре, благодарение на това, че играеше в отбора по лакрос на „Роузууд дей“, Майк беше по-популярен от всички тях — дори от Шон Ейкърд, който откакто скъса с Ариа и се върна в Клуба на девствениците, беше склонен непрекъснато да поучава.

Телефонът на Хана звънна. Тя го измъкна от розовата му кожена калъфка. На екрана беше изписано съобщение за нов имейл от Джесика Барнс, местна репортерка. Тя душеше наоколо в търсене на поредната история с Били Форд.

„Какво мислиш за думите на адвоката на Били Форд, че клиентът му е невинен? А за полароидните снимки, на които си с твоите приятелки в нощта, когато Али изчезна? Намери ме в Туитър!

Дж.“

Хана изтри съобщението, без да отговори. Самата мисъл, че Били е невинен, беше пълна глупост. Адвокатите казваха така за всичките си клиенти, дори да бяха най-големите боклуци. Хана не искаше въобще да коментира тайнствените, неясни полароидни фотографии от нощта, когато Али изчезна. Не искаше никога повече да се сеца за това гостуване — докато е жива. Всеки път, когато се осмеляваше да размишлява върху убийството на Али, Иън или Джена — или върху факта, че Били е следил Хана и старите ѝ приятелки — сърцето ѝ започваше да бие ускорено като в техно ритъм. Какво ли щеше да стане, ако ченгетата не бяха хванали Били? Хана ли щеше да е следващата? Тя погледна надолу по коридора с надеждата Майк да се появи колкото се може по-скоро. Няколко хлапета се бяха облегли на шкафчетата и се занимаваха със своите блекбърита. Един второкурсник с катерича физиономия пишеше пищови върху ръката си, най-вероятно за контролното през следващия час. Наоми Циглър, Райли Улфи и бъдещата доведена сестра на Хана, Кейт Рандъл, стояха край големия маслен портрет на Маркърс Уелингтън, един от основателите на училището. Те се смееха на нещо, което Хана не можеше да види, косите им лъщяха, полите им бяха подкъсани с три пръста над коленете, и трите носеха еднакви мокасини „Тодс“ и фигурални чорапогащи „Джей Крю“.

Хана приглади новата си копринена туника в сапфирен цвят „Нанет Лепор“, която беше купила предишната вечер в „Отър“, любимия ѝ магазин в мола „Кинг Джеймс“. След това прокара пръсти по дългата си, права кестенява коса — тази сутрин беше минала през спа-салона „Фермата“ за един сешоар. Изглеждаше перфектно и великолепно, със сигурност не като момиче, което е посещавало психиатрична клиника. Не като момиче, тормозено от психично болната си съквартирантка Айрис, или две седмици по-рано е прекарало няколко часа в затвора. Със сигурност не и като момиче, което някой би пренебрегнал или отлъчил от обществото.

Но въпреки безупречния ѝ вид, всички тези неща ѝ се бяха случили. Бащата на Хана беше предупредил Кейт, че здраво ще загази, ако се разнесе слух, че Хана се намира в психиатричната клиника „Убежището при Адисън-Стивънс“. Били-или-А. я беше пратил там, убеждавайки господин Мерин, че това е подходящото лечение за посттравматичен стрес. Всичко обаче отиде по дяволите, когато в

списание „Пийпъл“ се появи снимка на Хана в *Убежището*. Посещението в лудницата веднага превърна Хана в социален парий и в мига, в който се появи в „Роузууд дей“, тя беше детронирана от позицията си на кралица. Скоро след това Хана откри думата „ПСИХОПАТКА“, изписана с маркер върху вратата на шкафчето ѝ. След това получи молба за приятелство във Фейсбук от някой, наречен Хана Психо Мерин. Естествено, Хана Психо Мерин нямаше никакви приятели.

Когато Хана се оплака на баща си за страницата — тя знаеше, че Кейт я е създала — баща ѝ просто сви рамене:

— Явно не мога да ви накарам да се спогодите.

Хана се изправи, отново приглади дрехите си и си проби път през тълпата. Към Наоми, Райли и Кейт се бяха присъединили Мейсън Байърс и Джеймс Фрийд. За голяма изненада на Хана, Майк също беше с тях.

— *Не е вярно* — възрази той. По лицето и шията му бяха избили червени петна.

— Все тая, пич. — Мейсън завъртя очи. — *Знам*, че това е твоето шкафче. — Той обърна екрана на своя айфон към Наоми, Кейт и Райли. Те изохкаха и се разписаха.

Хана стисна Майк за ръката.

— Какво става тук?

Майк беше ококорил сиво-сините си очи.

— Някой изпратил на Мейсън снимка от шкафчето ми в спортната съблекалня — отвърна смутено той. — Кълна се, че не са мои!

— Да бе, посрани гащи! — подразни го Джеймс.

— *Посерко* — подигра се Наоми. Всички се разкикотиха.

— Кое не е твое? — Хана хвърли бърз поглед към Наоми, Райли и Кейт. Те продължаваха да гледат към екрана на Мейсъновия айфон. — Кое не е на Майк? — повтори твърдо тя.

— Някой има малък проблем с посраните си гащи — пропя весело Райли. Момчетата от отбора по лакрос се изкикотиха тихичко и започнаха да се побутнат с лакти.

— *Не съм аз* — възрази Майк. — Някой се бързика с мен.

Всички се засмяха отново, а Хана грабна айфона от ръката на Мейсън. На екрана имаше снимка на едно от шкафчетата до спортния

салон. Хана разпозна синия суичър „Ралф Лорен“ на Майк, който висеше на кукичката, а на рафтчето над него се кипреше късметлийският му плюшен петел. Точно в центъра се виждаше чифт бели боксерки, които бяха очевидно... омазани.

Тя бавно измъкна ръката си от неговата и отстъпи назад.

— Та аз дори *не* нося белъо на „D&G“. — Майк натисна с пръст екрана, опитвайки се да изтрие снимката.

Наоми изписка.

— Ау, Мейсън, посеркото ти пипна телефона!

— Дезинфектиращ тел! — обяви Джеймс.

Мейсън взе телефона си от Хана и го залюля колебливо между палеца и показалеца си.

— Пфу! Бацили!

— Бацили! — повториха като ехо момичетата. Две руси, слабички първокурснички в другия край на коридора зашепнаха и започнаха да ги сочат. Едната им направи снимка с телефона си.

Хана погледна към Мейсън.

— Кой ти изпрати снимката?

Мейсън пхна ръце в джобовете на раираните си панталони.

— Един загрижен гражданин. Номерът не ми беше познат.

Висящият на отсрещната стена плакат за приближаващия фестивал на френската кухня, организиран от клуба по френски, се сгърчи и изкриви пред очите на Хана. Подобни съобщения пращаше и А. Но А. беше Били... а Били беше арестуван.

— Вярваш ми, нали? — Майк отново хвана Хана за ръката.

— Ау-у-у, те се държат за ръце! — сбута Райли Наоми. — Посерко си намери момиче, на което не му пука за мръсното му белъо!

— Не са ли сладки двамцата? — изхили се Кейт. — Посерко и Психо!

Групичката избухна в гръмогласен смях.

— Не съм психо — извика Хана с треперещ глас.

Смехът продължи да се носи. Хана се огледа безпомощно. Група хлапета в другия край на коридора ги гледаха. Дори един учител подаде глава от стаята по природни науки и ги погледна с любезно любопитство.

— Да се махаме отгук — промърмори Майк в ухото на Хана. Той се въртна и хукна по коридора. Едната му маратонка беше развързана,

но той не се спря да я завърже. Хана искаше да тръгне след него, но усещаше краката си като сраснали с полирания мраморен под. Кикотът се усили.

Това беше по-ужасно и от онзи път в пети клас, когато Али, Наоми и Райли нарекоха Хана „лоена топка“ в гимнастическия салон и се изреждаха да я мушкат в стомаха. Беше по-ужасно и от онзи път, когато тъй наречената ѝ най-добра приятелка, Мона Вандерваал, ѝ изпрати с шест номера по-малка рокля, която да облече за партито по случай рождения ѝ ден — роклята се разцепи в мига, когато тя влезе в залата. Майк би трябвало да е популярен. Тя би трябвало да е популярна. А сега и двамата бяха... изроди.

Хана прекоси фойето и излезе навън. Хапещият февруарски вятър я гризна по носа и накара знамената, които се издигаха в центъра на поляната, да заплющят ядосано около пилоните си. По улицата се зададоха автобуси, спряха се на алеята пред училището и без да угасят двигателите си, зачакаха вторача смяна ученици. Две гарги се разхождаха важно под високата върба. Зад прерасналите хрусталаци се мерна тъмна сянка.

Косъмчетата по ръцете на Хана настръхнаха, в съзнанието ѝ изникна снимката ѝ, която се беше появила в списание „Пийпъл“. Ненормалната ѝ съквартирантка в Убежището, Айрис, я беше снимала в тайната таванска стая, чиито стени бяха покрити с драсканици от някогашни пациенти на клиниката. Рисунката точно зад главата на Хана, която се намираше зловещо близо до лицето ѝ, представляваше голям, ясно забележим портрет на Али. Момичето от стената изглеждаше заплашително... и живо. *Знам нещо, което ти не знаеш, като че ли казваше Али от рисунката. И смятам да запазя тайната си.*

Изведнъж някой потупа Хана по рамото. Тя изпищя и се обърна рязко. Емили Фийлдс отстъпи стреснато назад и закри лицето си с ръце.

— Извинявай!

Хана прокара пръсти през косата си, дишайки учестено.

— *Господи!* — изпъшка тя. — Повече не прави така.

— Трябваше да те намеря — каза Емили задъхано. — Идвам от кабинета на директора. Обади ми се майката на Али.

— Госпожа Дилорентис? — Хана сбърчи нос. — Защо е тръгнала да те търси в училище?

Емили потри длани.

— Смятат да дадат пресконференция в дома си — каза тя. — Госпожа Дилорентис иска да бъдем там. Щяла да ни каже нещо.

Студени тръпки побиха Хана.

— Какво означава това?

— Не знам. — Зениците на Емили бяха разширени и луничките изпъкваха на лицето ѝ. — Но няма да е зле веднага да тръгнем. Пресконференцията вече започва.

4. ЕДНА РУСА БОМБА

Зимното слънце се снижаваше към хоризонта. Емили седеше на предната седалка на хондата на Хана и гледаше през прозореца, докато профучаваха по Ланкастър авеню. Придвижваха се с пълна скорост към Ярмът, където сега живееха семейство Дилорентис. Спенсър и Ариа щяха да ги чакат там.

— Тук свий вдясно — каза Емили, четейки инструкциите, които госпожа Дилорентис ѝ беше продиктувала по телефона. Те навлязоха в един квартал, наречен „Дароу фармс“. Той изглеждаше така, сякаш някога наистина е бил ферма — с ниски зелени хълмове, множество ниви за посеви и обширни пасища за добитък — но строителният предприемач я беше разделил на равномерни терени, които бе застроил с огромни къщи. Всеки дом имаше каменна фасада, черни щори и млади японски кленове в предния двор.

Не беше трудно да се намери къщата на семейство Дилорентис — на алеята към дома се беше събрала огромна тълпа, в предния двор беше издигнат голям подиум, а наоколо сновяха оператори, репортери и продуценти. Една фаланга полицаи се беше строила до вратата на къщата, повечето от тях носеха заплашителни черни пистолети на коланите си. Голяма част от хората в тълпата бяха журналисти, но имаше и няколко любопитни зяпачи — Емили забеляза Лейни Айлър и Джема Карън, две момичета от отбора по плуване, които се бяха облегли на една секвоя. Сестрата на Спенсър, Мелиса, се мотаеше край джипа си.

— Леле — прошепна Емили. Слухът се беше разпространил много бързо. Сигурно онова, което щеше да се случи след малко, беше ужасно важно. Емили затръшна вратата на колата и тръгна заедно с Хана към тълпата. Беше забравила да си вземе ръкавиците и вече усещаше как пръстите ѝ се вкочаняват от студа. След убийството на Джена тя беше станала ужасно разсеяна, нощем не можеше да спи и не хапваше почти нищо.

— Ем?

Тя се обърна и направи знак на Хана, че идва след малко. Мая Сен Жермен стоеше зад Емили до едно момче с плетена шапка. Под черното си вълнено палто Мая носеше раирана ризка с яка-лодка, черни дънки и черни ботуши до глезените. Къдравата ѝ коса беше защипана с кафеникава шнола, а устните ѝ блестяха от гланца с аромат на череша. Емили забеляза късчето жълтеникава бананова дъвка в устата ѝ и това ѝ напомни за деня, в който двете се бяха целунали за пръв път.

— Здравсти — поздрави предпазливо Емили. Двете с Мая не бяха в много добри отношения, след като Мая я хвана да се целува с друго момиче.

Устните на Мая потръпнаха и тя избухна в плач.

— Съжалявам — избъбри тя, покрила лицето си с ръце. — Толкова ми е тежко. Не мога да повярвам, че Джена е...

Емили усети как я жегва чувство за вина. Напоследък често беше виждала Джена и Мая заедно — по коридорите на „Роузууд дей“, в атриума на мола „Кинг Джеймс“, дори на състезанието по скокове от трамплин, в което участваше и отборът по плуване на Емили.

Някакво движение зад предния прозорец в къщата на семейство Дилорентис привлече вниманието ѝ. Като че ли някой вдигна за миг завесата, а после бързо я спусна отново. В първия момент си помисли, че е Джейсън, но след това го забеляза да стои близо до подиума и да набира нещо на телефона си.

Тя се обърна към Мая, която в момента измъкваше найлонова торбичка от зелената си брезентова раница.

— Исках да ти дам това — каза тя. — Работниците, които почистваха мястото на пожара, го намериха и решиха, че е мое, но аз се сетих, че съм го виждала в твоята стая.

Емили отвори торбичката и извади розова кожена кесийка-портмоне. На предницата му беше гравирани буквата „Е“, а ципът му беше бледорозов.

— О, Господи! — ахна тя. Портмонето ѝ беше подарък от Али в шести клас. Емили и приятелките ѝ го бяха заровили преди процеса на Иън в задния двор на Спенсър, заедно с останалите, свързани с Али, предмети. Психоложката беше обявила, че ритуалът ще им помогне да

се изцелят от смъртта на Али, но Емили болезнено усещаше липсата на подаръка си.

— Благодаря ти. — Тя го притисна към гърдите си.

— Няма проблем. — Мая затвори раницата си и я преметна през рамо. — Отивам при нашите. — Тя махна с ръка към тълпата. Господин и госпожа Сен Жермен се бяха изправили до пощенската кутия на семейство Дилорентис с безпомощни изражения на лицата.

— Чао. — Емили се обърна. Хана стоеше заедно със Спенсър и Ариа край загражденията. За последен път Емили беше видяла старите си приятелки заедно на погребението на Джена. Тя преглътна тежко и започна да си пробива път през тълпата.

— Здравсти — каза тихо тя на Спенсър.

Спенсър я погледна смутено.

— Здравей.

Ариа и Хана също се поздравиха.

— Как сте, момичета? — попита Емили.

Ариа погали ресните на дългия си черен шал. Хана погледна към айфона си, без да отвърне нищо. Спенсър прехапа горната си устна. Някоя от тях не изглеждаше доволна от това, че са заедно. Емили завъртя в ръцете си розовото кожено портмонеце с надеждата, че някоя от приятелките ѝ ще го разпознае. Тя умираше от желание да поговори с тях за Али, но откакто беше намерено тялото на Джена, между тях се беше загнездило нещо. Същото се беше случило и след изчезването на Али — беше им по-лесно да се избягват, отколкото да предъвкват ужасните спомени.

— За какво ли е всичко това? — отново опита Емили.

Ариа извади гилзата на черешовия си гланц „Чапстик“ и начерви устните си.

— Нали госпожа Дилорентис се обади на теб. Не ти ли каза?

Емили поклати глава.

— Разговорът приключи много бързо. Нямах време да попитам.

— Може би е нещо във връзка с твърденията на Били, че е невинен. — Хана се облегна на загражденията и леко ги разлюля.

Ариа потрепери.

— Чух, че адвокатът му нарекъл случая „обречен“, защото не са намерили нито един отпечатък в задния двор на Джена. Нямаат никакви физически доказателства, които да го свържат с местопрестъплението.

— Това е смешно — рече Спенсър. — Нали намериха всичките ни снимки, всичките бележки на А...

— Все пак не ви ли се струва странно, че накрая извършителят се оказа Били? — попита тихо Ариа. Тя обели една суха кожичка от палеца си. — Той просто се появи от нищото.

Вятърът смени посоката си и донесе миризмата на кравешка тор от близката ферма. Емили беше съгласна с Ариа; тя беше сигурна, че убиецът на Али трябва да е някой познат, някой, свързан с нейния живот. Този Били беше някакъв странен, случаен непознат, който по някакъв начин се беше докопал до техните най-скрити, най-мрачни тайни. Не че не можеше да стане, предположи Емили — Мона Вандерваал беше изкопала тонове мръсни тайни за Емили и останалите от захвърления дневник на Али.

— Сигурно — сви рамене Хана. — Но със сигурност го е направил той. Надявам се да го вкарат в затвора до живот.

Микрофонът на подиума издаде стържещ звук и Емили вдигна глава. От къщата излезе госпожа Дилорентис, облечена с шикозна черна рокля, кафява яка от визон и черни обувки с високи токчета. В ръцете си държеше няколко картончета със записки. До нея стоеше съпругът ѝ, който изглеждаше още по-мършав и с още по-крив нос, отколкото си спомняше Емили. Освен това тя забеляза Дарън Уайлдън, който се отдалечи от групата полицаи и скръсти ръце на гърдите си. Емили смръщи вежди. Уайлдън може и да не беше убил бившата си приятелка-амишка, но въпреки това около него имаше нещо неясно. Той не вярваше в съществуването на новия А., дори след като му показаха заплашителните съобщения. Освен това след пожара побърза да отхвърли твърденията на момичетата, че са видели Али, като ги накара да обещаят, че повече няма да обелват и дума за това, че са я намерили в гората.

Тълпата утихна. Засвяткаха светкавици на фотоапарати.

— Снимай — обади се продуцентът, който стоеше до Емили.

Госпожа Дилорентис се усмихна през сълзи.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза тя. — Последните четири години бяха много трудни и болезнени за цялото семейство, но ние получихме голяма подкрепа. Искам всички да знаете, че се справяме добре и най-накрая с облекчение ще можем да оставим убийството на нашата дъщеря зад гърба си.

Разнесоха се слаби ръкопляскания. Майката на Али продължи.

— В Роузууд се случиха две трагични събития с две красиви, невинни момичета. Бих ви помолила за минута мълчание в памет на дъщеря ми и Джена Кавана. — Тя погледна над тълпата към родителите на Джена, които стояха встрани под един дъб. Майката на Джена беше стиснала зъби, сякаш се опитваше с всички сили да съдържи плача си. Бащата на Джена беше вперил упорито поглед в смачканата сребриста обвивка от дъвка, която се валяше в краката му.

Емили дочу сумтене откъм тълпата, после силното *грачене* на врана. Вятърът засвири и разклати голите клони на дърветата. Когато погледна към прозореца на къщата, тя отново забеляза онова помръдване.

Госпожа Дилорентис се прокашля.

— Но това не е единствената причина да ви поканя тук — прочете тя от картончетата в ръката си. — Нашето семейство криеше една тайна от доста дълго време, най-вече от съображения за сигурност. Но сега смятаме, че е време да кажем истината.

В стомаха на Емили пърхаха пеперуди. *Истината?*

Устните на госпожа Дилорентис потрепнаха. Тя си пое дълбоко дъх.

— Истината е, че имаме още едно дете. То не е живяло през цялото време с нас поради... — Тя замълча за момент, почесвайки нервно носа си. — ... здравословни причини.

Тълпата започна да мърмори. На Емили ѝ се зави свят. Какво искаше да каже госпожа Дилорентис? Тя сграбчи Ариа за ръката. Ариа я стисна в отговор.

Госпожа Дилорентис се опита да надвика надигащия се шум.

— Дъщеря ни излезе наскоро от болницата напълно излекувана, но се надявахме, че ще успеем да я предпазим от общественото внимание, докато истинският убиец на сестра ѝ не се озове зад решетките. Благодарение на полицаи Дарън Уайлдън и неговия екип това вече е факт.

Тя се обърна и кимна на Уайлдън, който срамежливо наведе глава. Няколко души изръкопляскаха. Емили усети вкуса на сандвича с фъстъчено масло и мед, който беше изяла на обяд. *Дъщеря ли?*

— Затова решихме, че вече е време да ви я представим. — Госпожа Дилорентис се обърна и махна на някого в къщата. Предната

врата се отвори. Навън излезе едно момиче.

Портмонето се изплъзна от пръстите на Емили и падна на земята.

— *Какво?* — извика Ариа и пусна ръката на Емили. Спенсър се вкопчи в рамото ѝ, а Хана се облегна тежко върху загражденията.

Момичето пред вратата имаше руса коса, порцеланова кожа и сърцевидно лице. Наситеносините ѝ очи веднага се спряха върху Емили. Тя издържа погледа ѝ доста дълго време, след което примигна. Цялото ѝ тяло изведнъж омекна.

— Али? — прошепна тя.

Госпожа Дилорентис се наведе към микрофона.

— Това е Кортни — обяви тя. — Близначката на Али.

5.

ТОЧНО КОГАТО РЕШИТЕ, ЧЕ ОТ ТОВА ПОЩУРО НЯМА НАКЪДЕ

В тълпата се надигна ропот, светкавиците защракаха като полудели. Група хора започнаха трескаво да пишат есемеси.

— Близначка ли? — обади се със слаб глас Спенсър. Ръцете й трепереха неудържимо.

— О, Господи — промърмори Ариа и се плесна с ръка по челото. Емили мигаше ускорено, вперила поглед в момичето, сякаш не можеше да повярва, че то наистина съществува. Хана се вкопчи в ръката на Емили.

Няколко души от тълпата се завъртяха и погледнаха към Ариа, Емили, Спенсър и Хана.

— *Знаели ли са?* — прошепна някой.

Сърцето на Спенсър тупкаше като на уплашена птичка. Тя *не знаеше*. Али беше пазила много тайни от нея — като връзката си с Иън, тайното приятелство с Джена, загадката защо в шести клас беше зарязала Наоми и Райли заради Спенсър и останалите — но тайната сестра засенчваше всичко.

Тя погледна към момичето, което стоеше до вратата. Близначката на Али беше висока, косата ѝ беше малко по-тъмна и лицето ѝ беше малко по-тясно от това на Али, но иначе си изглеждаше съвсем като старата ѝ най-добра приятелка. Беше облякла черен клин, черни равни обувки, няколко номера по-голяма синя оксфордска риза и късо бяло яке. На раменете си беше наметнала раиран шал, а русата ѝ коса беше вдигната на кок. С извитите си устнички и сапфирено сини очи тя приличаше точно на френски модел.

С ъгъла на окоето си Спенсър забеляза сестра си Мелиса да се промъква през тълпата. Заобикаляйки полицейските заграждения, тя отиде право при Джейсън Дилорентис и прошепна нещо в ухото му. Той пребледня, обърна се към нея и ѝ отвърна.

Стомахът на Спенсър се сви от някакво неспокойно предчувствие. Защо Мелиса беше тук? И какво правеше при Джейсън? Тя не ги беше виждала да разговарят от гимназията.

След това Мелиса изви глава и се втренчи в Кортни. Тя я забеляза и се сепна. Усмивката ѝ увехна. Какво ставаше тук, по дяволите?

— Какво мислите за изявлението, че Уилям Форд е невинен? — разнесе се глас от тълпата, привличайки вниманието на Спенсър. Въпросът беше зададен от висок рус репортер от предната редица.

Госпожа Дилорентис сви устни.

— Според мен е осъдително. Доказателствата срещу него са неоспорими.

Спенсър погледна отново към Кортни. Усети замайване. Всичко ѝ изглеждаше толкова *странно*. Кортни отвърна на погледа ѝ, след което се обърна и към останалите момичета. След като привлече вниманието на всички, тя им даде знак с глава да се съберат при страничната врата.

Емили се вцепени.

— Тя да не би да иска от нас...

— Не би могла — отвърна Спенсър. — Тя дори не ни познава.

Кортни се наведе напред и прошепна нещо в ухото на майка си. Госпожа Дилорентис кимна, след което се усмихна на тълпата.

— Дъщеря ми е малко изморена от емоциите. Ще се прибере, за да си отдъхне.

Кортни се обърна към вратата. Преди да се изгуби в къщата, тя погледна през рамо и повдигна подканящо вежди.

— Да идем ли? — попита смутено Хана.

— *Не!* — рече Ариа в същия момент, когато Емили каза „Да!“.

Спенсър дъвчеше нокътя на кутрето си.

— Трябва да разберем какво иска. — Тя хвана Ариа за ръката. — Хайде. — Те се промъкнаха покрай къщата, минаха под прораслата бодлива зеленика и се устремиха към боядисаната в червено странична врата.

Голямата кухня миришеше на карамфил, зехтин и препарат за почистване. Единият от столовете беше бутнат под странен ъгъл до масата, сякаш до преди миг на него беше седял някой. Спенсър забеляза до микровълновата печка старите порцеланови буркани за брашно и захар от някогашната кухня на семейство Дилорентис. Някой

беше започнал да пише списък с покупки и го беше лепнал на хладилника. *Желе. Туршия. Франзели.*

Когато Кортни се появи от коридора, плашещо познатото ѝ лице се изкриви в усмивка; краката на Спенсър омекнаха като желирани бонбони. Ариа тихичко изписка.

— Обещавам да не хапя — каза Кортни. Гласът ѝ беше точно като Алиния, дрезгав и съблазнителен. — Просто искам да поговорим, преди нещата съвсем да се объркат.

Спенсър нервно върза косата си на конска опашка, без да сваля очи от момичето. Сякаш Али беше изпъзляла от ямата в задния двор на старата им къща и отново си беше жива и здрава.

Момичетата се спогледаха с ококорени и немигащи очи. Часовникът на микровълновата прескочи от 3:59 на 4:00.

Кортни грабна една жълта купа със снаксове от кухненския плот и се приближи до тях.

— Вие сте били най-добрите приятелки на сестра ми, нали? Спенсър, Емили, Хана и Ариа? — Тя последователно посочи всяка една от тях.

— Да. — Спенсър се хвана за облегалката на стола, припомняйки си онзи ден в шести клас, когато тя, Ариа, Хана и Емили се промъкнаха в задния двор на Али с надеждата да откраднат нейното знаменце за „Капсулата на времето“. Али излезе през задната врата, облечена с розова тениска и клин, и ги извика. След като им каза, че са закъснели, защото някой вече е откраднал знаменцето, тя посочи Спенсър и попита:

— Ти си Спенсър, нали? — След това накара и останалите да си кажат имената, държейки се така, сякаш беше твърде популярна, за да си прави труда да ги запомни. Това беше първият път, когато Али въобще ги заговаряше. Следващата седмица ги избра за новите си най-добри приятелки.

— Али ми е разказвала за вас. — Кортни предложи снакс на момичетата, но всички поклатиха отрицателно глави. Спенсър не можеше да си представи да яде точно сега. Стомахът ѝ се беше свил на топка.

— Но тя никога не ви е разказвала за мен, нали?

— Н-не — заекна Емили. — Нито веднъж.

— Тогава предполагам, че се чувствате доста странно — рече Кортни.

Спенсър започна да върти в ръцете си някаква коркова подложка за чаша, на която с калиграфски букви беше написано „Време за мартини!“.

— А ти... къде беше? В някаква болница ли? — попита Ариа.

Иначе Кортни въобще не изглеждаше болна. Кожата ѝ сияеше, сякаш озарена отвътре. Русата ѝ коса блестеше така, сякаш я подхранваше на всеки час. Докато Спенсър оглеждаше лицето на Кортни, една мисъл изведнъж я удари като с чук: щом Али е нейна полусестра, то това се отнася и за Кортни. Изведнъж осъзна колко много това момиче прилича на господин Хейстингс... и Мелиса... и Спенсър. Кортни имаше дългите, фини пръсти и мъничък нос на баща ѝ, небесносините очи на Мелиса и същата трапчинка на дясната буза, каквато имаше Спенсър. Баба Хейстингс я имаше същата. Направо невероятно как Спенсър не беше забелязала приликите, още докато Али беше жива. Но пък тогава не знаеше, че трябва да ги търси. Кортни дъвчеше замислено. Хрупането отекваше в стаята.

— Може и така да се каже. Бях в едно място, наречено „Радли“. След като го направиха на хотел или нещо подобно, ме преместиха в едно друго място, наречено „Убежището при Адисън-Стивънс“. — Тя произнесе името с предвзет британски акцент, като завъртя очи.

Спенсър и останалите се спогледаха потресено. *Ама разбира се!* Не Джейсън е бил пациент в „Радли“, а *Кортни*. Неговото име е било вписано в регистрационната книга, защото я е посещавал. А Хана беше казала, че нейната съквартирантка в Убежището, Айрис, е нарисувала Али на стената в някаква тайна стая. Само че Айрис сигурно е познавала Кортни, а не Али.

— Значи... си била там... заради психични проблеми? — попита колебливо Ариа.

Кортни насочи snack към Ариа като кама.

— В тези места не ходят само психично болни — сопна ѝ се тя.

— О! — По бузите на Ариа плъзна червенина. — Съжалявам. Нямах представа.

Кортни сви рамене и наведе глава към купата със snackове. Спенсър се надяваше, че тя ще поясни защо е била в тези заведения, но Кортни не каза нищо.

Най-накрая тя вдигна глава.

— Както и да е. Съжалявам, че избягах от вас в нощта на пожара. Сигурно е било наистина... объркващо за вас.

— О, Господи, *ти* си била! — възкликна Хана.

Спенсър прокара пръсти по ръба на синята ленена подложка за чинии на масата. Разбира се, че в гората се беше появила Кортни, а не призракът на Али или част от някаква странна групов халюцинация.

Емили се наведе напред, кичури от червеникаво русата ѝ коса паднаха пред очите ѝ.

— Какво правеше там?

Кортни придърпа стола си по-близо до масата.

— Получих бележка — предполагам, че от Били, — в която пишеше, че в гората има нещо, което трябва да видя. — Лицето на Кортни се изкриви от разкаяние. — Не трябваше да излизам от къщи, но в бележката пишеше, че това може да помогне за разкриването на убийството на Али. Когато стигнах до гората, избухна пожарът. Помислих си, че ще умра... но тогава Ариа ме спаси. — Тя докосна ръката на Ариа. — За което, между другото, ти благодаря.

Ариа зяпна, но от устата ѝ не излезе нито звук.

— Как успя да се измъкнеш толкова бързо? — попита настоятелно Емили.

Кортни избърса трохичките от устата си.

— Обадох се на връзката си в роузуудската полиция. Той е стар семеен приятел.

В стаята достигна звукът от пищящия микрофон. Спенсър погледна към Ариа, Емили и Хана. Беше пределно ясно кой е *семеиният приятел*. Това обясняваше защо не го бяха видели в нощта на пожара. Това също обясняваше защо на следващия ден им нареди да спрат да повтарят, че са видели Али: той просто е искал да запази сестра ѝ в безопасност.

— Уайлдън. — Емили стисна зъби. — Не трябва да му вярваш. Той не е такъв, какъвто изглежда.

Кортни се облегна назад и се засмя, очевидно забавлявайки се.

— Успокой се, Убиец.

Студени тръпки полазиха Спенсър по гърба. *Убиец*? Това беше прякорът, с който Али наричаше Емили. Тя ли ѝ го беше казала?

Но преди някой да успее да каже нещо, в коридора се появи госпожа Дилорентис. Когато забеляза момичетата, лицето ѝ засия.

— Благодаря ви, че дойдохте, момичета. Това означава много за нас.

Госпожа Дилорентис се приближи до Кортни и я прегърна през раменете. Дългите ѝ, перфектни нокти бяха лакирани в класическо червено „Шанел“.

— Извинявай, скъпа, но отвън има репортер на MSNBC, който има няколко въпроса. Дошъл е чак от Ню Йорк...

— Добре — изпъшка Кортни и се изправи.

— От полицията също искат да говорят с теб — продължи госпожа Дилорентис. Тя повдигна леко главата на дъщеря си и започна да приглажда веждите ѝ. — Нещо, свързано с нощта на пожара.

— *Пак ли?* — Кортни въздъхна драматично и се отдръпна от майка си. — Предпочитам да говоря с пресата. Те поне са по-забавни.

Тя се обърна отново към момичетата, които седяха без да помръдват до масата.

— Идвайте винаги, когато пожелаете, мацки — рече тя и се усмихна. — Вратата е винаги отворена. А, и още нещо! — Тя измъкна една чисто нова ламинирана училищна карта от джоба на дънките си. На нея пишеше с големи червени букви КОРТНИ ДИЛОРЕНТИС. — Ще уча в „Роузууд дей“! — възкликна тя. — Ще се видим утре в училище.

И след едно последно смущаващо намигване излезе от стаята.

6. НИКОГА ПОВЕЧЕ СМОТАНЯЧКА

На следващата сутрин Хана вървеше по тротоара, водещ от паркинга към училището. Пред входа на „Роузууд дей“ бяха паркирани новинарските бусове на „Канал 6“, „Канал 8“ и CNN. Репортерите дебнеха зад храстите като лъвовете на лов. Хана приглади кестенявата си коса и се подготви за дъжда от въпроси.

Най-близкият репортер я изгледа за миг, след което се обърна към останалите.

— Фалшива тревога — извика той. — Това е просто една от малките сладки лъжкини.

Хана примигна. *Просто* една от малките сладки лъжкини? Какво означава това, по дяволите? Не искат ли да разберат какво мисли Хана за тайната близначка на Али? Не се ли интересуват от мнението ѝ за опитите на Били да се изкара невинен? И докато са на тази тема, какво ще кажат за едно хубаво извинение за тоновете кал, които изсипаха върху нея?

Тя пренебрежително вирна нос. Голяма работа. И без това не умираше от желание отново да се появи по телевизията. Камерата добавяше поне десетина паунда към теглото ѝ.

Някакъв дундест тип, който държеше микрофон на стойка, изграчи нещо в уоки-токито си. Една от репортерките затвори шумно телефона си.

— Кортни Дилорентис е на задния паркинг!

Репортерите и операторите се юрнаха натам.

Хана потрепери. *Кортни*. Всичко ѝ се струваше нереално. Първите няколко часа, след като Хана напусна кухнята на семейство Дилорентис, тя очакваше хората с камери да наизскачат от всички ъгли, обявявайки на всеослушание, че това е поредната измислица.

Защо Али не им беше разказала за сестра си? Всичките гостувания, бележките, които си разменяха в час, пътуванията до Поконос и Нюпорт. Толкова пъти бяха играли на „Аз никога не съм“ и

„Истина или предизвикателство“, а Али нито веднъж не беше споменала за тази тайна. Дали Хана трябваше да се досети какво става, когато Али беше поискала да се престорят, че са петзначки, които са били разделени след раждането си? Или пък когато беше видяла рисунката на Али — *Кортни* — на стената на Убежището? Дали пък Али не ѝ беше подхвърляла някакви тайни намеци всеки път, когато я погледнеше и въздъхнеше: „Каква си късметлийка, че си единствено дете“!

Хана профуча покрай групичка първокурснички, които гледаха повторението на „Веселие“ на един айфон, отвори с ритник входната врата и влетя във фойето. То изглеждаше като рекламна зала на „Холмарк“. По стените бяха накачени бели хартиени купидончета, червени знаменца във форма на сърчица и най-различни украшения от златисто фолио. До вратата на аудиторията бяха залепени гигантските бонбонени кутии във формата на сърце, които училището изваждаше всяка година. „НАМЕРИ ЛЮБОВТА“, пишеше на първото сърце с красиви калиграфски букви. „НА БАЛА ПО СЛУЧАЙ СВЕТИ ВАЛЕНТИН“, допълваше надписът на второто сърце. „ТАЗИ СЪБОТА“, завършваше третото. В долната част на последното сърце се забелязваха малки следи от зъбки, най-вероятно оставени от някой гризач, успял да се промъкне в шкафа, където се съхраняваха кутиите през останалото време. Една голяма плетена кошница беше напълнена с розови рекламни листовки, в които се описваха подробностите за бала, включително задължителните за свети Валентин цветове — червено, розово и бяло — които трябваше да носят дори момчетата. Заради скорошната трагедия приходите от билетите щяха да отидат в наскоро основания фонд „Джена Кавана“, който щеше да спонсорира обучението на кучета-водачи. Странно, но всички следи от олтара на Джена, който беше издигнат предишния ден във фойето, бяха изчезнали. Или персоналът на „Роузууд дей“ беше получил много оплаквания колко депресиращо и смущаващо действа на учениците, или след появата на Кортни смъртта на Джена вече беше остаряла новина.

Откъм „Стийм“ се разнесе силен кикот. Хана се обърна и видя Наоми, Райли и Кейт, които седяха на една от покритите с мраморни плочки маси, пиеха ароматен билков чай и хапваха топли кифлички със

сладко от червени боровинки. При тях седеше още едно момиче със сърцевидно лице и големи сини очи.

Машината за еспресо изсъска и Хана подскочи. Почувства се така, сякаш беше транспортирана обратно в шести клас, когато Наоми, Райли и Али бяха неразделни. Естествено, сега не Али седеше рамо до рамо с Наоми и Райли, сякаш бяха най-добрите приятелки завинаги. Беше Кортни.

Хана тръгна към тях, но тъкмо се направи да седне на единствения празен стол край масата, когато Наоми хвърли огромната си чанта „Ерме“ върху него. Райли трупна своята „Кейт Спейд“ до нея, а Кейт стовари обсипаната си с капси раница „Фоули и Корина“ отгоре им. Чантите се извисиха като наклонената кула в Пиза. Кортни притисна малиновата си торба към гърдите с объркано изражение на лицето.

— Извинявай, Психо — рече Наоми с леден тон. — Мястото е заето.

— Не съм психо. — Хана присви очи. Кортни се размърда на стола си и Хана се зачуди дали думата „психо“ не я е накарала да се почувства неудобно. Все пак тя също беше посещавала такива клиники.

— Щом не си психо, защото тогава нощес те чух да викаш насън? — подразни я Кейт.

Момичетата се захиха. Хана се ухапа силно от вътрешната страна на бузата. Само ако можеше да запише това и да го покаже на баща си. Но пък какво ли му пукаше на него? След пресконференцията тя очакваше той да почука на вратата ѝ, за да обсъдят случилото се. Някога го правеха редовно — разговаряха с часове, когато Хана не успя да се класира за мажоретка, когато се притесняваше, че Шон Ейкърд никога няма да я хареса и когато двамата с майка ѝ решиха да се разведат. Но така и не чу почукването. Господин Мерин прекара вечерта в кабинета си, като очевидно не забелязваше, че Хана страда ужасно.

— Защо не седнеш при Посерко? — присмя ѝ се Райли. Останалите се разсмяха. — Той те чака! — Тя посочи към другия край на залата.

Хана проследи с поглед кокалестия, вещерски пръст. Майк се беше свил на една маса отзад, точно до тоалетната, пиеше кафе от

висока картонена чаша и разглеждаше някакъв лист. Приличаше на малко кученце, което единствено от приюта не си беше намерило собственик. Сърцето на Хана се сви. Предишната вечер ѝ беше изпратил сума ти есемеси; тя смяташе да му отговори, но не го беше направила. Не знаеше какво точно да му каже. Нямаше никакво значение, че бельото от снимката не беше негово — всички *вярваха*, че е, както всички смятаха, че тя е психолог. А в „Роузууд дей“ прякорите не се забравяха. В седми клас Али беше нарекла Питър Грейсън „Картофчо“, защото беше оформен като Господин Картофчо, и учениците го наричаха така и до днес.

Майк вдигна глава и я забеляза. Лицето му светна и той размаха един розов флаер. На него пишеше „БАЛ ЗА СВЕТИ ВАЛЕНТИН В РОУЗУУД ДЕЙ“.

Тя искаше да отиде при Майк, но ако седнеше до него — и особено ако се съгласеше да отидат заедно на бала — щеше да си остане Психолог завинаги. Краткото ѝ пътуване до „Убежището“ нямаше да е просто един злополучен гаф, а определящ момент в гимназиалната ѝ кариера. Вече нямаше да е в ограничения списък за домашните купони и нямаше да я изберат в комитета за организиране на абитуриентския бал — единственият в „Роузууд дей“, който заслужаваше внимание. Нямаше да ходи с готините хора в Ямайка или Света Лучия през пролетната ваканция, което означаваше, че няма да има място за нея в плажната къща в Маями по време на младежката седмица през юни. Саша в „Отър“ вече нямаше да ѝ запазва дрехи, Юри нямаше да я вмъква в последния момент между различните си ангажименти за сешоар и само за една нощ тя щеше отново да се превърне в старата смотанячка Хана — щеше да надебелее за нула време, д-р Хастън отново щеше да сложи скоби на зъбите ѝ, лазерно коригираното ѝ зрение отново щеше да се разфокусира и тя щеше да се окаже със старите очила с телени рамки, тип Хари Потър, които носеше в пети клас.

Това *не биваше* да се случва. Откакто Али я измъкна от забвението, Хана се беше заклепа никога повече да не се превръща в онази смотанячка.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Извинявай, Посерко — чу се тя да казва с подигравателен писклив глас, който въобще не звучеше като нейния. — Не трябва да се

приближавам до теб. Бацили, нали се сецаш. — След което се ухили.

Майк зяпна от изненада. Лицето му пребледня така, сякаш е видял призрак — Призракът на всички гадни кучки, може би. Хана се врътна и се изправи лице в лице с Наоми, Кейт, Райли и Кортни. *Видяхте ли*, искаше ѝ се да изкрещи. Тя можеше да прави жертви. Заслужаваше да бъде част от групата им.

Наоми се изправи и изтупа трохите от ръцете си.

— Извинявай, Хан, може и да не се занимаваш вече с посерковци, но все пак си оставаш куку. — Тя уви копринено шалче около врата си и кимна на останалите момичета да вървят. Райли се загътри подире ѝ, последвана от Кейт.

Кортни остана известно време на масата, вперила сините си очи в Хана.

— Косата ти изглежда много хубаво така — каза най-накрая тя.

Хана смутено докосна косата си. Тя изглеждаше както обикновено, издухана със сешоар и подхранена с тонове серум за сухи краища. Сети се за рисунката на Кортни, която Айрис беше направила на стената в таванската стая — с огромни, натрапчиви очи. По гръбнака ѝ пробягаха тръпки.

— Ъ-ъ-ъ, благодаря — отвърна предпазливо тя.

Кортни продължи да я гледа още известно време със странна усмивка.

— Пак заповядай — каза тя. След това метна чантата си на рамо и последва останалите по коридора.

7. НОЪЛ КАН, КОМИТЕТ ПО ПОСРЕЩАНЕТО

Няколко часа по-късно Ариа вървеше бавно по коридора към третия си за деня учебен час. Той щеше да се проведе в кабинета по здравно обучение, чиито стени бяха отрупани с плакати, описващи различните симптоми на болестите, предавани по полов път, пораженията, които наркотиците причиняват на тялото и какво се случва с кожата при редовно пушене. Освен това в дъното на стаята висеше една тежка, восъчно жълта топка, която трябваше да показва как изглежда мастна топка в тялото и един дълъг плакат, илюстриращ различните промени, през които преминава зародишът в утробата. Мередит, псевдо-мащехата на Ариа, беше бременна от двајсет и пет седмици и, според здравната таблица, зародишът трябваше да е достигнал размера на жълта ряпа. *Какъв купон!*

Ариа отпи една голяма глътка кафе от термочашата си. Тя все още поръчваше прясно кафе на зърна от едно малко магазинче близо до Рейкјавик, Исландия, където бяха живели цяла година. Плащаше луди пари за доставката, но кафето на Старбъкс вече не ѝ доставяше удоволствие. Ариа седна на един чин, последвана от още ученици. До нея се чу потракване и тя вдигна глава.

— Здравей. — Ноъл седна на съседния чин. Ариа се изненада, че го вижда — макар и технически да се водеше в нейния курс, той обикновено прекарваше часа във фитнесзалата на училището. — Как си? — попита я той.

Тя сви рамене неопределено и отново отпи от чашата с кафе. Имаше усещането, че знае за какво е дошъл Ноъл. Днес *всички* искаха да говорят с нея за това.

— Говори ли вече с... Кортни? — Устните му потрепнаха, щом произнесе името ѝ.

Ариа загриза нокътя си.

— Разговаряхме за кратко, да. Но се надявам повече да не ми се наложи.

Ноъл я погледна изненадано.

— Какво? — сопна му се Ариа.

— Просто... — Ноъл се отдръпна назад, играейки си с ключодържателя във формата на водка „Абсолют“, който беше закачил на раницата си. — Помислих си, че ще искаш да я опознаеш повече, след като е сестра на Али.

Ариа се обърна на другата страна и се загледа в пъстроцветната изложба на храни в дъното на стаята. Предишната вечер, по време на вечеря, баща ѝ Байрън беше казал същото — че общуването с отдавна изгубената сестра може да помогне на Ариа да се освободи от терзанията, свързани със смъртта на Али. Тя беше сигурна, че същото щеше да каже и майка ѝ Ила, но напоследък тя я избягваше. Всеки път, когато ѝ звънеше, съществуваше риск да попадне на гадния ѝ приятел Ксавие.

Цялата тази работа с Кортни побъркваше Ариа: изправеното на подиума момиче, което маха на тълпата. Семейство Дилорентис, което — оказва се — я беше крило през всичките тези години, без да каже на никого. Представителите на пресата, които точеха лиги пред всяка тяхна дума. Някъде по средата на пресконференцията Ариа беше погледнала към Джейсън Дилорентис. Той беше кимал утвърдително при всяка дума, произнесена от майка му, а очите му блестяха така, сякаш му бяха промили мозъка. Всички остатъци от чувствата, които Ариа беше изпитвала към Джейсън, се изпариха за миг. Той и семейството му бяха много по-объркани, отколкото беше предполагала.

Ариа отвори наслуки учебника си по биология и се престори, че чете статията за фотосинтезата. Ноъл не сваляше очи от нея.

— Чувствам се странно около нея — отвърна най-накрая тя, без да вдига глава. — Сещам се за хиляди неща, свързани със смъртта и изчезването на Али.

Ноъл се облегна на чина и той изскърца.

— Но Кортни също е преживяла всичко това. Може би за вас е по-добре да го преодолеете заедно. Знам, че не си падаш по груповите терапии, но разговорът с нея може да ти помогне.

Ариа се почеса по носа. Ако не друго, груповата терапия щеше да помогне да се справи с появата на Кортни.

Някакво сборичкване пред стаята я накара да вдигне глава. Децата започнаха да шепнат. Когато госпожа Айвс, отговорничката на етажа, отстъпи от вратата, сърцето на Ариа замря. Там стоеше Кортни.

Госпожа Айвс ѝ посочи единствения празен чин в стаята, който — *разбира се* — беше до Ариа. Всички в стаята проследиха с погледи Кортни, която тръгна между чиновете с полюляващи се бедра и дълга руса коса. Фай Темпълтън дори побърза да я снима със своя блекбъри.

— *Изглежда съвсем като Али* — изсъска Имоджин Смит.

Кортни забеляза Ариа и лицето ѝ грейна.

— Здрасти! Толкова се радвам да видя приятелска физиономия.

— З-здрасти — заекна Ариа. Тя имаше усещането, че точно в този момент изражението на лицето ѝ едва ли можеше да бъде определено като *приятелско*.

Кортни се плъзна на стола, праметна дръжката на блестящата си червеникаворозова чанта през облегалката и извади от предния ѝ джоб подвързана със спирала тетрадка и лилав химикал. На предната корица на тетрадката със заоблени букви беше написано „Кортни Дилорентис“. Дори почеркът ѝ беше същият като на Али.

Ариа усети жлъчен сок в гърлото си. Не можеше да понесе всичко това. Али беше *мъртва*.

Ноъл се обърна назад и се усмихна широко на Кортни.

— Аз съм Ноъл. — Той протегна ръка и Кортни я пое. — Днес ли е първият ти ден тук? — попита той, сякаш не знаеше.

— Аха. — Кортни се престори, че избърсва потта от челото си. — Това място е адски откачено. Никога не съм учила в училище, където толкова много стаи се намират в хамбари!

Защото никога не си била в истинско училище, помисли си Ариа, забивайки автоматичния си молив в една малка вдлъбнатина на чина.

Ноъл кимна ентузиазирано, лицето му грейна като ротативка във Вегас.

— Да, това място някога е било ферма. Но поне добитъкът го няма вече!

Кортни се разкикоти така, сякаш това беше най-смешното нещо на света. Тя лекичко наклони тялото си към Ноъл. Али правеше същото, когато се намираще край момчета, които харесва — това беше нейният начин да маркира територията си. Нарочно ли го правеше? Или това беше някаква странна връзка между близнаци? Ариа

очакваше Ноъл да каже на Кортни, че двамата ходят, но той просто я погледна възторжено. *Виждаш ли*, прочете тя по лицето му. *Кортни никак не е лоша.*

Внезапно в главата ѝ нахлуха горчиви спомени, ярки и отчетливи. В седми клас Ариа каза на Али, че си пада по Ноъл. Али ѝ обеща да поговори с него, за да разбере дали и той я харесва. Но след като го направи, Али ѝ каза:

— Нещо... *странно* се случи в къщата на Ноъл. Аз му казах за теб и той ми отвърна, че те харесва като приятел. А после заяви, че харесва мен. Мисля, че и аз го харесвам. Но няма да изляза с него, ако ти не искаш.

Ариа се почувства така, сякаш сърцето ѝ е изтръгнато от гърдите и разкъсано на милион парченца.

— Ами, добре — отвърна бързо тя. Какво друго би могла да каже? В никакъв случай не би могла да се конкурира с Али.

Али беше излязла два пъти с Ноъл — първия път отидоха на кино по неин избор, втория път отидоха в мола „Кинг Джеймс“, където Ноъл търпеливо чакаше в продължение на часове, докато Али изпробва практически всичко в „Сакс“. После изведнъж тя скъса с него, защото си хареса някой друг — по-голям. Сигурно е бил Иън.

А сега историята като че ли се повтаряше. Щяха ли чувствата на Ноъл към Али отново да се проявят сега, когато се появи двойничката ѝ?

Кортни и Ноъл продължаваха да се шегуват с хамбара по журналистика, който беше запазил сеновала и кочината от едно време. Ариа се прокашля шумно.

— Ъ-ъ, Ноъл, мислех си за бала по случай Свети Валентин — рече тя. — Смокинг ли смяташ да облечеш, или костюм?

Ноъл примигна, прекъснат по средата на изречението.

— Ами, май момчетата обикновено обличат костюми.

— Страхотно — отвърна мило Ариа. През цялото време не сваляше очи от Кортни, защото искаше да бъде сигурна, че сестрата на Али разбира намека ѝ. Но вместо да си гледа работата, Кортни посочи към чантата на Ариа, която лежеше на пода.

— Хей! Ама *ти* още ли се занимаваш с това?

Ариа погледна към чантата си. В единия от големите ѝ джобове бяха пъхнати кълбо бяла прежда и две дървени куки за плетене. Тя

грабна чантата си от пода и я притисна собственически към гърдите си. *Ти още ли се занимаваш с това?* Странен въпрос от непознатата.

— Сестра ми ми каза, че плетеш — обясни Кортни, сякаш прочела мислите на Ариа. — Дори ми показва мохерния сутиен, който си направила за нея.

— О! — Гласът на Ариа потрепна. Стаята изведнъж замириса неприятно на флумастери и пот. Кортни я гледаше невинно и съсредоточено, но Ариа не можеше да се усмихне в отговор. Какво друго беше разказала Али на сестра си за Ариа? Че преди да се появи Али, тя е била ексцентрична смотанячка без никакви приятели? Че си е падала безнадеждно по Ноъл? Може би Али дори ѝ беше разказала за онзи път, когато бяха хванали Байрън и Мередит да се целуват на паркинга. Али се беше наслаждавала на всяка една минутка — всъщност през последните няколко седмици, преди да изчезне, тя беше говорила с Ариа единствено за това.

Ариа започна да трепери. Не беше по силите ѝ просто да седи тук и да се преструва, че всичко е наред. Когато телефонът ѝ, който лежеше на чина, леко изписука, тя едва не падна от стола си. На екрана се появи съобщение за новина на сайта на CNN. „БИЛИ ФОРД МОЖЕ БИ ИМА АЛИБИ“.

Кафето забълбука в стомаха ѝ. Когато вдигна глава, видя, че Кортни също беше забила поглед в екрана на телефона ѝ с ококорени очи и преbledняло лице. За части от секундата изглеждаше така, сякаш се готви да изтръгне телефона от ръцете на Ариа.

Но след едно примигване това изражение беше изчезнало.

8.

ЛЕКО РАЗГОЛВАНЕ, НЕ НА ШЕГА

Емили бързаше по коридора към салона за часа по физическо, когато Ариа я хвана за ръката.

— Виж тук. — Тя тикна телефона си в лицето на Емили.

На екрана течеше представянето на последните новини.

— Критично и изненадващо развитие в процеса „Уилям Форд“ — разнесе се гласът на репортера.

Камерата показва паркинга пред един универсален магазин.

— Свидетел от Флорида заяви, че се е срещнал с господин Форд пред този супермаркет на петнайсети януари, деня, в който малките сладки лъжкени откриха трупа на господин Иън Томас в Роузууд — обясни репортерът. — Свидетелят предпочита да остане анонимен, защото срещата е била във връзка с покупката на незаконни субстанции, но ако следователите успеят да потвърдят тази история, алибито може да се окаже достатъчно, за да оневини господин Форд за убийството на господин Томас.

Господин Оуенс, най-строгийт от учителите по физическо, мина покрай тях и Ариа побърза да пусне телефона в джоба си — не им беше позволено да използват телефоните си в училище, докато течаха часовете. Когато той зави зад ъгъла, Ариа отново пусна клипа.

— Как е възможно това? — прошепна тя с изопнато лице. — Ако Били се е намирал във Флорида, когато Иън е бил убит, то тогава някой друг А. е правил снимките и е издирвал разни неща за нас.

Емили нервно прехапа устните си.

— В това няма никакъв смисъл. Той сигурно лъже. Може би е платил на някой да го каже.

— А откъде е взел пари? Той дори не може да си позволи адвокат — настоя Ариа.

Двете останаха мълчаливо няколко минути. Край тях притичаха две момчета от отбора по борба, които играеха някаква шантава версия на гоненица по коридора. Новинарската емисия приключи и на екрана

се появи опцията за избор между други два клипа. Единият беше репортаж от нощта, когато Джена беше убита. Другият беше за Кортни Дилорентис. Емили се вгледа в снимката ѝ и отново се изпълни с мъка и объркване. *Али ни излъга*, помисли си тя и това разби сърцето ѝ за пореден път. Али беше скрила огромна част от живота си от Емили и останалите момичета. Сякаш никога не са били приятелки.

А може би им беше пускала някакви *намеци*? Първо, Али беше обсебена от близнаците — веднъж, когато двете с нея бяха отишли сами да пазаруват в „Ардмор“, Али разправяше на всички, че са близначки, просто за да провери колко души ще им повярват. Освен това не спираше да се чуди на това, колко много си приличат Емили и сестра ѝ Карълайн.

— Случвало ли ви се е някой да ви помисли за близначки? — беше попитала тя веднъж. — Бъркат ли ви понякога?

Ариа забеляза как Емили гледа снимката на Кортни. Тя я хвана внимателно за китката.

— Внимавай.

Емили примигна.

— За какво говориш?

Ариа сви устни. Край тях премина група момичета с униформи на мажоретки.

— Тя може и да изглежда точно като Али, но не е.

Емили усети как се изчервява. Знаеше точно какво има предвид Ариа. Старите ѝ приятелки знаеха, че тя е влюбена в Али — много от съобщенията на първия А., Мона Вандерваал, се отнасяха точно до това. Преди Ариа често беше обвинявала Емили, че следва сърцето си, а не мисли с главата си, особено когато Емили се беше вкопчила в мисълта, че Али е жива.

— Знам, че не е Али — сопна се тя. — Не съм идиот. — Тя се врътна и тръгна към съблекалнята на салона, без да се сбогува.

Съблекалнята миришеше на гуменки, лак за коса и дезодорант с аромат на цветя. Група момичета вече се преобличаха в тениски и шорти и обсъждаха на висок глас съботния бал по случай деня на Свети Валентин. Емили се спря до шкафчето си, настръхнала от тревога. Ариа определено беше бръкнала в раната.

Честно казано, Емили беше лежала будна цяла нощ, припомняйки си непрекъснато момента, в който Кортни стъпи на

подиума. Макар и да не беше Али, сърцето на Емили се разтуптя, когато Кортни ѝ намигна. Беше вълнуващо да седи в новата кухня на семейство Дилорентис срещу това болезнено красиво, поразително познато момиче. Години наред Емили беше сънувала Али; как би могла да не изпитва чувства към нейната близначка?

И какво имаше предвид Ариа, като ѝ каза да *внимава*? Нямахме никаква причина да не вярва на Кортни — в тази история тя беше жертва, също като Емили и останалите. Кортни беше извадила късмета да се измъкне на косъм от пожара. Били очевидно се опитваше да убие и нея, също както се беше опитал да убие Емили, Ариа и останалите.

Ами ако съобщеното в новините се окажеше вярно? Ами ако Били не беше убил Иън и не беше подпалил пожара... Ако не беше направил нищо?

— Хм.

Емили подскочи, бялата тениска и сините шорти, които беше извадила от шкафчето си, паднаха на пода. На една от дървените пейки в дъното на стаята седеше русокосо момиче със сърцевидно лице.

— Ох! — извика Емили и притисна ръка към устата си. Сякаш Кортни се беше появила точно защото Емили си мислеше за нея.

— Здравсти. — Кортни беше облечена с плътно прилепнало униформено сако, бяла риза и синя плетена пола. Сините ѝ униформени чорапи обвиваха плътно краката ѝ и стигаха точно под красивите ѝ, оформени като диаманти, колена. Тя погледна към спортните дрехи, които Емили беше вдигнала от пода. — Не знаех, че трябва да си носим тениски и шорти.

— Да. — Емили повдигна тениската си за бието. — Можеш да си купиш спортен екип от магазина на училището. — Тя повдигна глава. — Господин Дражновски не ти ли го каза? — Господин Дражновски беше техният учител по физическо.

— Каза ми само номера на шкафчето ми и комбинацията за отключването. Сигурно е мислел, че знам какво трябва да направя.

Емили сведе поглед. Дали Кортни въобще е посещавала нормално училище? Била ли е някога част от отбор, свирила ли е на някакъв инструмент в група, подбирала ли е най-подходящия маршрут, за да успее да стигне навреме за всички часове? Сети се отново за съвета на Ариа да *внимава*. Добре де, те не познаваха Кортни, но какво трябваше да направи Емили, да я избягва ли?

— Ами, аз имам още един чифт тениска и шорти — каза тя, обърна се към шкафчето си и бръкна навътре. Измъкна една тениска от плуването и омачкани шорти и ги подаде на Кортни. — Тениската не е точно за часа по физическо, но мисля, че като за пръв път ще те пуснат с нея.

— О, Господи, благодаря ти. — Кортни разгъна тениската. На нея имаше щампа на плувен басейн и стартови блокчета. — „Разбий ги отново“ — прочете тя на глас и погледна въпросително Емили.

— Подари ми я трениорката по плуване, след като ме направи капитан на отбора — обясни Емили.

Кортни се ококори.

— Капитан ли? Впечатляващо.

Емили сви рамене. Тя изпитваше смесени чувства към избирането ѝ за капитан на отбора по плуване, особено след като неотдавна обмисляше да се откаже.

Кортни разгъна шортите и забеляза училищния герб, избродиран близо до подгъва.

— Какво е това нещо на щита? Малък пенис?

Емили избухна в смях.

— Това е акула. Нашият талисман.

Кортни присви очи.

— Акула? Наистина ли?

— Да, знам. Прилича повече на червей. Или на... пенис. — Почувства се странно, изговаряйки думата на глас. — Сега, като го каза, се сещам за онзи първокурсник, който облича голям гумен костюм на акула всеки път, когато имаме състезание. И накрая юрната част на костюма винаги леко... *клюмва*.

Няколко момичета връхлетяха в съблекалнята. Кортни се облегна на металното шкафче.

— Това училище е толкова странно. Приличащи на пенис акули, онази странна музика, която пускат през междучасията...

— Не ми *напомняй* за това — изпъшка Емили. — Понякога забравят да я спрат след започването на следващия час. И ни *надува главите*, докато правим, примерно, контролно по математика. Виждали ли си вече госпожица Рейъс от администрацията? Онази с големите очила с кръгли розови рамки?

Кортни се изсмя.

— Тя ме записа.

— Тя отговаря за пускането на музиката през междучасията — обясни Емили, повишавайки глас, за да надвика шума от пускането на вода в тоалетната, която беше залепена за съблекалнята. — И всеки път, когато забрави да я спре след започването на следващия час, аз си я представям как е заспала дълбоко на бюрото си.

— Или се е отнесла да гледа картините с маслени бои на онова малко плъхоподобно куче, които е окачила по стените.

— Това е нейното чихуахуа! — разсмя се Емили. — Понякога го води на сбирките преди състезания. Направила му е униформено сако и поличка — нищо, че е момче!

Раменете на Кортни се разтресоха от смях. Емили усети как я залива приятна топлина. Кортни седна на пейката и разкопча сакото си.

— Непрекъснато виждам разни плакати на някаква игра, наречена „Капсулата на времето“. Какво представлява тя?

Емили се вторачи в късчето зелена дъвка, което някой беше залепил върху бежовите плочки на стената.

— Просто една глупава игра — промърмори тя. „Капсулата на времето“ беше отдавнашна традиция в „Роузууд дей“ и по чиста случайност първия път, когато Емили беше посетила задния двор на Али, беше за да открадне нейното късче от знамето. Онзи ден Али се беше държала необичайно мило и приятелски с тях и им беше казала, че някой вече го е откраднал. Едва наскоро Емили научи, че този *някой* е бил Джейсън. Дал го на Ариа, която години наред го държала скрито в гардероба си.

От раницата на Кортни се разнесе пиукане. Тя извади айфона си и завъртя очи.

— *Отново CNN* — произнесе драматично тя. — Ужасно много искат да направят интервю с мен. Дори самият Андерсън Купър ми се обади!

— Ау! — ухили се Емили. Някъде от другата страна на гардеробчетата се затръшна врата.

Кортни пусна телефона в чантата си.

— Да, само че на мен *не ми се иска* особено да разговарям с пресата. Предпочитам да говоря с вас, момичета. — Тя поглади с пръсти инициалите УД + МП, които някой беше издълбал на дървената

пейка. — Вие сте били заедно със сестра ми в нощта, когато... когато оня Били...

Тръпки пробягаха по гърба на Емили.

— Да. Бяхме.

— Толкова е плашещо. — Гласът на Кортни потрепна. — Да знам, че той е убил Джена Кавана и Иън. И ви е изпращал всички онези ужасни съобщения.

Отоплението се включи, заформяйки малки прашни вихрушки по пода.

— Чакай малко — внезапно се сепна Емили, сещайки се нещо. — Били ми изпрати снимка, на която бяха Али, Джена и едно русо момиче. Помислих си, че е Наоми Циглър — но всъщност си била ти, нали?

Кортни изчопли с нокът една лепенка от дъвка, която някой беше лепнал на шкафчето.

— Сигурно. Запознах се с Джена по време на едно от гостуванията ми. Единствено тя от цял Роузууд знаеше за съществуването ми.

Две момичета, облечени с тениски и шорти, профучаха покрай Емили и Кортни, хвърляйки им по един бърз поглед. Емили мислеше усилено. Значи Джена е *знаела* нещо, точно както предполагаша. Били в ролята на-А. беше пратил Емили в къщата на Джена няколко седмици по-рано, за да може да види как Джена се кара с Джейсън Дилорентис. Може би той беше поискал да се увери, че Джена пази в тайна съществуването на Кортни. Но какво общо имаше това с Били?

Учителят потропа по вратата и повика всички в залата, за да изберат отборите за една игра баскетбол.

— Боже, колко съм глупава! — прошепна Кортни и яростно разтърси глава. — Съжалявам, че повдигнах тази тема. Сигурно не ти е особено приятно да говориш за това.

Емили сви рамене.

— Всички трябва да говорим по-често за това. — Тя се осмели да погледне Кортни. — И... ако имаш някакви въпроси за Роузууд — или за каквото и да е друго — аз съм насреща.

Лицето на Кортни грейна.

— Настина ли?

— Разбира се.

— Може би да се видим утре след училище? — попита Кортни с надежда.

— О! — рече Емили изненадано. Вратата на салона се отвори и съблекалнята се изпълни с глъч и тупане на баскетболни топки.

— Ако ти се струва прекалено странно, няма проблем — бързо рече Кортни и лицето ѝ увехна. — Заради Али и въобще.

— Не, ще се радвам да се видим — реши се Емили. — Искаш ли да дойдеш у дома?

— Добре — рече Кортни.

Емили се наведе напред, развърза връзката на обувката си и я завърза наново. Искаше ѝ се да се държи по-сърдечно, но същевременно се притесняваше да не разкрие твърде много.

Когато Кортни се прокашля, Емили вдигна глава и ахна. Сестрата на Али беше съблякла ризата си през глава и стоеше в средата на пътеката по плетена пола и дантелен розов сутиен. Не изглеждаше така, сякаш обича да се показва... но не се и криеше.

Емили не можа да се сдържи и погледна. Гърдите на Кортни бяха по-големи от Алините, но имаше същото тънко кръстче. През главата на Емили прелетяха хиляди спомени. Али седи по бански до басейна, с тъмни очила „Прада“ на носа. Али, излегната на дивана на Спенсър, облечена със сиви мъжки шорти, кръстосала дългите си, почернели крака. Вкусът на меките ѝ устни, когато целуна Емили в дървесната къщичка. Вълнението, което беше изпитала, преди Али да я отблъсне.

Кортни се обърна и забеляза, че Емили я гледа. Едната ѝ вежда се изви закачливо. Устните ѝ се разтеглиха в усмивка. Емили се опита да ѝ се усмихне в отговор, но устните ѝ като че ли бяха направени от желирани червеи. Възможно ли е Кортни да знаеше за целувката? Беше ли ѝ казала Али? Или Кортни просто... флиртуваше?

Вратата на съблекалнята отново се затръшна. Емили скочи от пейката и се изправи пред огледалото в цял ръст, прокарайки пръсти през червеникаворусата си коса. Кортни затвори вратичката на шкафчето си и шумно се прозя. Когато Емили се запъти към вратата на салона, тя отново улови погледа на Кортни. Която бавно и съблазнително ѝ намигна, сякаш знаеше точно какво прави... и точно как се чувства Емили.

9.

ТАЙНИ, ТАЙНИ НАВСЯКЪДЕ

— Добре дошли във фризьорски салон „Ръф хаус“ — каза закачливо една жена с червена манта на Спенсър и Мелиса, които въведоха двата лабрадудъла в кучешкия спа-салон. Обикновено госпожа Хейстингс се занимаваше с подстригването на кучетата, но на този етап тя не можеше да срещне дори собствената си коса.

Когато кучетата спряха, за да подушат засадената в голяма саксия папрат — и вдигнаха крак, за да се разпишат върху нея — Мелиса въздъхна драматично и погледна с ненавист към Спенсър. Спенсър направи гримаса на отвращение. Добре де, значи Мелиса все още я мразеше заради това, че превърна майка им в кататонична агорафобка. *Взе си бележка.* Но трябваше ли да ѝ го натяква всеки път, когато ѝ се удадеше удобен случай?

Една фризьорка с коса, вързана на конска опашка, не много по-голяма от Спенсър, каза, че след няколко минути ще бъде на тяхно разположение. Спенсър седна на един кожен стол, а Биатрис полегна на краката ѝ и започна да дъвче едната ѝ кожена обувка.

Някой в другия край на залата се прокашля. Спенсър вдигна глава. Една възрастна жена с разрошена коса, която държеше миниатюрно чихуахуа в скута си, я гледаше злобно.

— Ти си онова момиче, чиято мъртва приятелка има тайна близначка, нали? — рече тя, сочейки я с пръст. Когато Спенсър кимна, жената издаде цъкащ звук и притисна кучето към себе си, сякаш Спенсър беше обладана от зъл дух. — Нищо добро няма да излезе от това. *Нищо добро.*

Спенсър зяпна от изненада.

— Моля?

— Госпожа Абърнати? — чу се глас от коридора. — Готови сме за вас и мистър Белведере. — Възрастната жена се изправи и пъкна кученцето под мишница. Хвърли един последен поглед към Спенсър и изчезна зад ъгъла.

Седящата до нея Мелиса изсумтя озадачено. Спенсър я погледна скришом. Както обикновено, подрязаната на черта коса на сестра й беше гладка и права, розовата й кожа беше безупречна, а по карираното й вълнено палто нямаше нито едно мъхче. Изведнъж на Спенсър й се догади от глупавите им сръдни. Щом някаква си стара лелка може да има мнение за бомбата, която госпожа Дилорентис пусна предишния ден, то Мелиса със сигурност също имаше. Али не беше единственото момиче, което имаше тайна сестра — освен всичко останало Кортни беше полусестра на Спенсър и Мелиса.

— Какво смяташ да правим с Кортни? — попита Спенсър сестра си.

Мелиса пусна една органична кучешка бисквитка обратно в кутията й.

— Моля?

— Кортни каза, че Али й е разказвала за нас. Трябва ли да се опитвам да я опозная, след като... сме един вид роднини?

Мелиса погледна встрани.

— Не знаех, че Али и Кортни са били толкова близки. Какво ли още знае? — Тя разви капачката на лилавата си бутилка с минерална вода и отпи голяма глътка.

Стомахът на Спенсър се сви от притеснение.

— Какво си говорехте с Джейсън Дилорентис на пресконференцията?

Мелиса едва не се задави с водата.

— Нищо.

Спенсър стисна здраво каишката на Биатрис. Някъде във вътрешността на спа-салона едно куче нададе недоволен вой. Със сигурност не беше *нищо* особено.

— И откога двамата с Джейсън сте приятели? Не съм ви виждала да разговаряте от гимназията.

Звънчетата над вратата зазвъняха и един мъж влезе, водейки огромен пудел с шалче на врата. Руфъс и Биатрис скочиха едновременно и застанаха нащрек. Спенсър не сваляше очи от сестра си, решена да не отстъпва, докато Мелиса не й каже истината.

Най-накрая Мелиса въздъхна.

— Казах на Джейсън, че трябваше да ме предупреди за завръщането на Кортни.

Музиката, която се носеше от тон колоните, изведнъж заглъхна.

— Какво имаше предвид под „завръщане“? Да не би да си знаела за Кортни? — прошепна Спенсър.

Мелиса не вдигаше поглед от скута си.

— Ами, може и така да се каже.

— От колко време?

— От гимназията.

— Какво?

— Виж, Джейсън ужасно много си падаше по мен. — Мелиса придърпа Руфъс към себе си и го потупа по главата. — Един ден изтърси, че имал тайна сестра, която била в болница. Помоли ме да не казвам на никого. Това беше най-малкото, което можех да направя.

— Какво имаш предвид?

Край тях мина една жена с две фризирани френски булонки.

— Ами аз го заряхах заради Иън — отвърна Мелиса, без да отвръща на погледа на Спенсър. — Разбих му сърцето.

Спенсър се опита да си представи какво се е случило. Преди да изгори хамбарът, тя беше намерила една стара тетрадка по математика от времето, когато Мелиса е била още в гимназията; вътре откри бележка за това как Мелиса и Джейсън са се свалили. Освен това Спенсър си спомни онази събота в шести клас, когато тя и приятелките ѝ се бяха промъкнали в двора на Али, за да ѝ откраднат знаменцето за „Капсулата на времето“. Двама души се караха в къщата на Али — Али изкрещя „престани!“ и след това някой друг я изимитира с писклив глас. Последва трясък, силно тупване и Джейсън излетя от къщата. Спря се по средата на двора и погледна към Иън и Мелиса, които се намираха на верандата на семейство Хейстингс. Те бяха започнали да излизат няколко дни по-рано...

Ако между Мелиса и Джейсън е имало нещо, то е било преди това. Което означаваше, че Мелиса е знаела за тайната близначка на Али, много преди Спенсър и Али да станат *приятелки*.

— Колко мило от твоя страна, че не си споменала нищо — процеди Спенсър през стиснати зъби. Музиката отново засвири, този път беше една стара песен на Ения.

— Бях дала обещание — отвърна Мелиса, увивайки каишката на Руфъс толкова плътно около китката си, че ръката ѝ започна да посинява. — Редно беше Али да ти каже.

— Ами да, но тя не го направи.

Мелиса завъртя очи.

— Честно казано, Али беше една малка кучка.

Разнесе се миризма на евкалиптова кучешка паста за зъби и Спенсър усети как ѝ се повдига. Искаше ѝ се да каже на Мелиса, че тя също е кучка. Едва ли е искала да защити Джейсън — тя не беше защитавала никого през живота си. Не, Мелиса беше запазила тайната, защото информацията означаваше власт и контрол — същото, каквото означаваше и за Али. Сестрите на Спенсър си приличаха много повече, отколкото тя беше предполагала. Но Али и Мелиса не бяха единствените ѝ сестри.

Само няколко дни по-рано тя си мечтаеше за възможността да започне на чисто с Али, без манипулации, лъжи или конкуренция. Така и не беше получила тази възможност, но пък може би пред нея се разкриваше друг шанс.

Без да каже нищо, Спенсър подаде на Мелиса каишката на Биатрис и изхвърча от салона.

Когато паркира до новата къща на семейство Дилорентис, тя с облекчение установи, че новинарските микробуси, полицейските коли и загражденията от вчерашната пресконференция бяха изчезнали. Къщата отново си изглеждаше най-обикновена, досущ като всички останали къщи, с изключение на стълбата край гаража, която водеше до апартамента на Джейсън.

Спенсър слезе от колата си и застина неподвижно. В далечината бучеше машина за почистване на сняг. Три врани бяха кацнали на зелената електрическа разпределителна кутия от другата страна на улицата. Във въздуха се носеше миризма на разлято машинно масло и сняг.

Тя разкърши рамене, премина по сивия тротоар и позвъни на звънеца. От вътрешната страна се чу тропот. Спенсър пристъпяше от крак на крак, чудейки се дали не прави грешка, като идва тук. Ами ако Кортни не знаеше, че са роднини — или не ѝ пукаше? Това, че Спенсър искаше сестра, не означаваше, че ще я получи.

Вратата внезапно се отвори и на прага застана Кортни. Спенсър ахна неволно.

— Какво? — попита рязко Кортни. Веждите ѝ се събраха във формата на „V“.

— Извинявай — избъбри Спенсър. — Просто... приличаш много...

Пред нея стоеше Али, точно каквато си я спомняше. Русата ѝ коса се спускаше свободно на вълни по раменете ѝ, кожата ѝ грееше, а сините очи блестяха под ресните от гъсти, дълги мигли. Това ужасно объркваше Спенсър — момичето приличаше ужасно на Али, но всъщност не беше старата ѝ приятелка.

Спенсър махна с ръка пред лицето си, пожелавайки си да може да затвори вратата и да започне всичко отначало.

— Какво има? — попита Кортни и се облегна на рамката на вратата. На левия ѝ раиран чорап се забелязваше малка дупка.

Спенсър прехапа смутено устната си. Господи, дори гласът ѝ беше като Алиния.

— Искам да поговоря с теб за нещо.

— Добре. — Кортни покани Спенсър вътре, след което се обърна и тръгна по коридора към стълбището. По стените бяха окачени снимки на членовете на рода Дилорентис. Спенсър познаваше повечето от тях от старата им къща. Имаше снимка на семейството в един двуетажен автобус в Лондон, друга, черно-бяла, на плажа на Бахамите, и една, направена с обектив „рибешко око“, пред клетката на жирафите във Филаделфийската зоологическа градина. Докато вървеше след единствения член на семейството, който не фигурираше в нито една фотография, Спенсър възприемаше снимките по съвсем различен начин. Защо не бяха вземали Кортни на нито едно от пътуванията си? Толкова ли е била болна?

Спенсър се спря пред една снимка, която не беше виждала досега. Семейството се беше събрало край задната врата на старата им къща. Майка, баща, син и дъщеря се бяха ухилили до уши и изглеждаха толкова щастливи, сякаш нямаха никакви тайни. Сигурно е била направена малко преди Али да изчезне — в двора се забелязваше един голям булдозер, близо до мястото, където трябваше да бъде построен белведерът. До оградата се виждаше и някаква друга сянка. Приличаше на човек. Спенсър се наведе към снимката и присви очи, но не можа да разбере кой е. Кортни се прокашля, застанала в очакване на едно от горните стъпала.

— Идваш ли? — попита тя и Спенсър се отдръпна рязко от снимките, сякаш я бяха хванали да шпионира. После хукна нагоре по

стълбите.

В коридора на горния етаж имаше подредени пълни кашони. Спенсър заби нокти в дланите си, когато прочете на един от тях „Али — хокей на трева“. Кортни заобиколи една лилава прахосмукачка и бутна вратата в дъното на коридора.

— Стигнахме.

Когато Спенсър видя стаята, тя се почувства така, сядаш се беше върнала назад във времето. Веднага разпозна ярко розовата кувертюра на леглото — двете с Али я бяха избрали заедно в „Сакс“. На стената висеше голямата табела, обозначаваща метростанцията в центъра „Рокфелер“, която родителите на Али бяха купили от един антикварен магазин в Сохо. А най-познато беше огледалото, което висеше над бюрото. Спенсър го беше подарила на Али за тринайсетия ѝ рожден ден.

Всички предмети в стаята бяха на Али. Нима Кортни не притежаваше нищо?

Кортни седна на леглото.

— Какво те тормози?

Спенсър се отпусна върху тапицирания фотьойл в другия край на стаята и поглади мекия плат с индийски десен. Това беше нещо, което би изтърсила просто ей така, без предупреждение — особено пред човек, който е прекарал живота си в борба с някаква неизвестна болест. Може би идеята въобще не беше добра. Може би просто трябваше да стане и да си тръгне. Може би...

— Нека позная. — Кортни хвана един разнищен конец от кувертюрата. — Искаш да поговорим за аферата. — Тя помръдна с рамене. — Твоят татко. Моята майка.

Спенсър зяпна от изненада.

— Ти си знаела?

— Винаги съм знаела.

— Но... откъде? — извика Спенсър.

Кортни седеше с наведена глава и Спенсър можеше да види неравния път и меднорусите корени на косата ѝ.

— Али го разбра. И после ми го разказа при едно от посещенията си.

— Али е знаела? Значи Били не си го е измислял? — Били-в ролята на-Иън се беше свързал със Спенсър в месинджъра и ѝ беше

разказал за аферата малко, преди да убие Джена.

— И тя никога не ти го е казвала, така ли? — Кортни цъкна с език.

На перваза на прозореца кацна едно врабче. В стаята изведнъж се размириша на нов килим и прясна боя. Спенсър примигна.

— Джейсън и баща ти знаят ли?

— Не съм сигурна. Никой не е споменавал за това. Но щом сестра ми знаеше, тогава брат ми най-вероятно също знае. А и родителите ми се мразят — което означава, че баща ми също се досеща. — Тя завъртя очи. — Мога да се закълна, че са останали заедно само защото Али изчезна. На бас, че до една година ще се разведат.

Спенсър усети как огромна буца засяда в гърлото ѝ.

— Дори не знам къде е сега баща ми. Майка ми научи за това съвсем наскоро. Много тежко го прие.

— Съжалявам. — Кортни погледна право в очите на Спенсър.

Тя се размърда и столът изскърца ядосано.

— Всички крият разни неща от мен — каза тихо тя. — Имам по-голяма сестра, Мелиса. Сигурно си я видяла на пресконференцията. Тя говореше с брат ти. — *Същата, която те гледаше втренчено*, ѝ се искаше да добави. — Мелиса ми каза, че от гимназията знаела за близначката на Али — продължи Спенсър. — Но никога не си направи труда да ми го каже. Сигурна съм, че е изпитвала огромно удоволствие от факта, че знае нещо, което аз не знам. Каква сестричка имам, а? — Тя подсмръкна силно.

Кортни се изправи, измъкна една кутия с хартиени носни кърпички и седна на килима в краката на Спенсър.

— Според мен сестра ти е много несигурна и вижда в теб голям конкурент — каза тя. — Али беше същата. Винаги искаше да е в центъра на вниманието. Въобще не ѝ харесваше, когато бях по-добрата в нещо. Знаем, че и с теб се е държала така.

Меко казано. Спенсър и Али се състезаваха във всичко — кой ще стигне по-бързо до „Уауа“ с колело, кой ще целуне повече по-големи момчета или кой ще успее да влезе в отбора по хоккей на трева в седми клас. Често Спенсър отказваше да се състезава, но Али винаги настояваше. Дали го правеше, защото знаеше, че са сестри? Или се опитваше да докаже нещо?

По бузите на Спенсър потекоха солени сълзи и тя се разтърси от ридания. Дори не беше сигурна защо плаче. Заради лъжите, може би. Заради всичката причинена болка. Заради всичката тази смърт.

Кортни я придърпа към себе си и я прегърна силно. Ухаеше на канелена дъвка и шампоан „Мейн’н’тейл“.

— На кого му пука какво са знаели сестрите ни? — промърмори тя. — Миналото си е минало. Сега сме си двете, нали?

— Аха — промърмори Спенсър, продължавайки да хълца.

Кортни се отдръпна и лицето ѝ се проясни.

— Хей! Искаш ли утре да отидем на танци?

— На танци ли? — Спенсър избърса подпухналите си очи. Утре вечер трябваше да учи здраво. В петък имаше тест по история. От няколко дни не се беше виждала с Андрю, а и трябваше да си избере рокля за бала по случай деня на Свети Валентин. — Не знам...

Кортни я хвана за ръцете.

— Хайде де. Това ще бъде шанс да се отървем от нашите зли сестри! Също като в онази песен „Сървайвър“! — Тя се облегна назад и запя парчето на „Дестинис чайлд“. Пееше, размахваше ръце над главата и се кривеше лудо. — Хайде, Спенсър! Кажи, че ще излезеш на танци с мен!

Въпреки мъката и объркването си, Спенсър избухна в смях. Може би Кортни беше права — може би най-доброто нещо, което можеха да направят след цялата тази лудост, беше да се отпуснат, да забравят и да се забавляват. А и нали точно това искаше — сестра, на която може да разчита, и с която да може да се забавлява. Като че ли Кортни искаше точно същото нещо.

— Добре — рече Спенсър. После въздъхна дълбоко, стана и запя заедно със сестра си.

10.

ПЪТЯТ КЪМ ПОПУЛЯРНОСТТА

Няколко часа по-късно Хана влезе със своята тойота в криволичещата алея, угаси двигателя и грабна двете чанти от „Отър“. След училище беше направила спешно успокояващо посещение в мола „Кинг Джеймс“, въпреки че изобщо не беше забавно да се пазарува без най-добрите ѝ приятелки или Майк. Вече не можеше да се довери на преценката си и изобщо не беше сигурна, че свръхтесните кожени панталони „Гучи“, които си беше купила, са дискоразбивачки или просто най-обикновена премяна за проститутки. Любимата продавачка на Хана, Саша, каза, че изглежда страхотно с тях... но пък тя получаваше процент от всяка продажба.

Навън беше тъмно като в рог и предният двор беше покрит с тънък слой скреж. Отнякъде се разнесе тих кикот. Сърцето ѝ заби лудо. Хана се спря по средата на алеята.

— Ехо? — извика тя. Думата като че ли замръзна във въздуха пред лицето ѝ и после се разби на хиляди парченца върху земята. Хана се огледа, но беше твърде тъмно, за да види каквото и да било.

Отново се чу кикот, а после силен смях. Хана въздъхна облекчено. Идваше от вътрешността на къщата. Тя се промъкна по предния тротоар и тихичко влезе във фойето. До входната врата бяха подредени три чифта ботуши. Смарагдово зелените „Лефлър Рандъл“ бяха на Райли — тя си падаше по зеленото. Хана беше заедно с Наоми, когато тя си купи ботите с остри токчета, които стояха до ботушите на Райли. Третият чифт не ѝ беше познат, но когато отново чу смяха от горния етаж, един глас веднага се отличи от останалите. Хана беше чувала този смях много пъти, често за нейна сметка. Това беше Кортни. *И тя беше в къщата на Хана.*

Тя се изкачи на пръсти по стълбите. Коридорът миришеше на ром и кокос. Иззад затворената врата на стаята на Кейт се носеше някакъв стар ремикс на Мадона. Хана се приближи и притисна ухо към стената. Дочу шепнещи гласове.

— Мисля, че видях колата ѝ да влиза в алеята! — изсъска Наоми.

— Трябва да се скрием! — извика Райли.

— Въобще да не си прави труда да се занимава с нас! — рече подигравателно Кейт. — Нали, Кортни?

— Ъ-хъ — отвърна Кортни, но изобщо не прозвуча убедено.

Хана се прибра тихо в стаята си и устоя на желанието да затръшне вратата зад гърба си. Дот, миниатюрният ѝ доберман, се надигна от кучешкото си креватче и затанцува около краката ѝ, но тя беше толкова ядосана, че не му обърна никакво внимание. Трябваше да предположи, че ще стане така. Наоми, Кейт и Райли бяха обсебили Кортни, може би защото тя беше новата любимка на медиите. Цял ден се бяха разхождали заедно по коридорите на „Роузууд дей“, флиртуваха с най-сладките момчета и въртяха очи всеки път, когато се засичаха с Хана. В осмото междучасие учениците вече не гледаха стреснато Кортни, а с уважение и възхищение. Четири момчета я бяха поканили да отиде с тях на бала по случай Свети Валентин. Скарлет Ривърс, финалистка в модния конкурс, искаше да проектира нова рокля, вдъхновена от Кортни. Не че Хана беше шпионирала Кортни или нещо такова. Просто всичко беше написано на новата ѝ страница във Фейсбук, в която вече беше събрала 10200 нови приятели от цял свят.

Чу се тих звън и айфонът на Хана светна в чантата ѝ. Тя го извади. На екрана пишеше: „Един нов имейл“. Писмото беше от майка ѝ. Хана рядко я чуваше — госпожа Мерин се намираще в Сингапур, където ръководеше клона на рекламната агенция „Макманъс & Тейт“, а тя обичаше работата си повече от собствената си дъщеря. „Здравсти, Хан — започваше писмото. — Предложиха ми шест билета за модното шоу на Диана фон Фюрстенберг в Ню Йорк в четвъртък, но по очевидни причини не мога да ги използвам. Искаш ли ти да отидеш? Изпращам ти ги като прикачени файлове“.

Хана прочете писмото няколко пъти, пръстите ѝ изтръпнаха от възлнение. *Шест билета!*

Тя стана, погледна се в огледалото и хукна по коридора. Когато почука на вратата на Кейт, смехът изведнъж секна. След няколко секунди напрегнато шепнене Кейт най-накрая отвори вратата. Наоми, Райли и Кортни седяха на пода до леглото ѝ, облечени с дънки и широки кашмирени пуловери. По килима бяха пръснати тубички фон

дъо тен и сенки за очи, а в краката им се въргаляше обичайната купчина списания „Воуг“, стари годишници на „Роузууд дей“ и смартфони. На пода между тях стояха четири малки чашки и бутилка ром „Гослинг“. Господин Мерин го беше донесъл от едно бизнес пътуване до Бермудите. Дори Хана да издадеше Кейт, че го е откъмнала, баща ѝ сигурно щеше да намери начин да обвини нея за това.

Челото на Райли се набърчи.

— Какво искаш, Психо?

— Имате ли нещо против да не вдигате толкова шум? — пропя сладко Хана. — Трябва да се обадя да потвърдя едни билети за Седмицата на модата, които мама ми изпрати, а гласовете ви се чуват из целия коридор.

Трябваша им няколко секунди да осъзнаят какво им казва.

— Какво? — изквича Кейт и сви устни.

Наоми тръсна глава.

— *Седмицата на модата? Да, бе.*

— Просто намалете малко музиката — рече Хана. — Не ми се иска хората на Диана фон Фюрстенберг да решат, че съм някаква глупава гимназистка. — Тя им помахаша с пръсти и тръгна да затваря вратата. — Много благодаря!

— Чакай малко! — Кейт хвана Хана за ръката. — *Онази Диана фон Фюрстенберг?*

— Трябва да си голяма работа, за да се сдобиеш с билети за нейното шоу — обади се Райли с почервенял нос. Имаше хрема и носът ѝ течеше. — Там не пускат разни психари.

— Мама е получила шест билета — обясни равнодушно Хана, полюлявайки се на токчетата си. — Тя непрекъснато получава разни покани, заради работата си. И тъй като в момента е в Сингапур, ги изпрати на мен.

Хана извади айфона си, отвори прикачения файл и го тикна под носа на Кейт. Всички наскочаха и се втренчиха в екрана. Наоми облиза алчно устните си. Райли дари Хана със своята версия на възхитена усмивка, която приличаше повече на гримаса. Кортни се въртеше зад тях, пъхнала ръце в джобовете на дънките си. Момичетата се обърнаха уважително към нея, сякаш тя беше Анна Уинтур^[1], а те бяха асистентките ѝ номер едно, две и три.

— Страхотно — обяви Кортни със същия глас като на Али.
Наоми плесна с ръце.

— И ти със сигурност ще заведеш най-добрите си приятелки, нали?

— Разбира се, че ще ни заведе — рече Райли и хвана Хана за ръката.

— Да, Хана, нали си знаеш, че те наричахме Психо на шега? — усмихна се престорено Кейт. — И защо не дойдеш при нас? *Мислехме* да те поканим, но не знаехме къде си.

Хана освободи ръката си от тази на Райли. Трябваше да изиграе козове си много, много внимателно. Ако се съгласеше твърде бързо, щеше да изглежда като глупачка.

— Ще си помисля — рече тя с равен глас.

Наоми проплака.

— Стига де, Хана. Трябва да ни заведеш. Ще направим каквото поискаш.

— Ще свалим онази страница във Фейсбук — избъбри Райли.

— Ще избършем онова „психо“ от шкафчето ти — произнесе едновременно с нея Наоми.

Кейт ги смушка — очевидно не искаше да *признават*, че те са виновни за всичко това.

— Добре — изръмжа тя. — От сега нататък вече не си Психо.

— Добре де. Хубаво — каза безизразно Хана и тръгна към вратата.

— *Чакай!* — извика Наоми и дръпна Хана за ръкава на сакото ѝ. — Ще ни заведеш ли или не?

— Ами... — Хана се престори, че мисли. — Предполагам, че да.

— *Супер!* — Наоми и Райли плеснаха с ръце. Кейт изглеждаше доволна. Кортни ги погледна така, сякаш си мислеше, че изглеждат много жалки. Разбраха се да се срещнат в четвъртък след училище при колата на Хана, след което щяха да отидат на гарата. А къде ще вечерят след шоуто? В „Уейвърли ин“? В „Сохо хаус“?

Хана ги остави да кроят планове и се шумугна в банята на етажа, затваряйки плътно вратата зад себе си. Наведе се над умивалника, като едва не събори многобройните шишенца с тоници, кални маски и скръбове на Кейт, и се усмихна на отражението си. *Беше успяла.* За пръв път от доста време се чувстваше както преди.

Когато няколко минути по-късно отвори вратата на банята, забеляза някаква фигура в коридора. Хана се спря и сърцето ѝ се качи в гърлото.

— Ехо? — рече тя със слаб глас.

Разнесе се шумолене и Кортни излезе на светло. Очите ѝ бяха ококорени, а устните ѝ бяха разтегнати в призрачна усмивка.

— Ъ-ъ-ъ, здрасти. — Косата на Хана се изправи от ужас.

— Здрасти — отвърна Кортни. Тя се приближи към Хана и се спря на сантиметри от нея. Коридорът изглеждаше още по-тъмен от преди. Кортни се намираше толкова близо, че Хана усещаше пропития ѝ с ром дъх.

— Разбрах, че си познавала Айрис. — Кортни прибра кичур руса коса зад ухото си.

Стомахът на Хана се сви.

— Ами, да.

Кортни я хвана за ръката. Пръстите ѝ бяха леденостудени.

— Много съжалявам — прошепна тя. — Айрис не беше с всичкия си. Радвам се, че си успяла да се отървеш от нея.

После Кортни изчезна в сенките. Босите ѝ крака не издаваха никакъв звук по плътния килим. Единственото нещо, което разкриваше, че тя все още е в коридора, бяха проблясващите стрелки на часовника ѝ „Джуси кутюр“. Хана проследи с поглед зловещото зеленикаво сияние, докато то не се изгуби като призрак в стаята на Кейт.

---

[1] Анна Уинтур — модна журналистка и главна редакторка на американското списание „Воуг“. — Б.пр. ↑

11. СРОДНА ДУША

На следващия ден след училище, Ариа зави към паркинга на Роузуудската УМСА^[1], стара представителна сграда, която все още поддържаше градината в английски стил и гигантския гараж, който някога е побирал двацет ролс-ройса. Господин Кан беше заел джипа на Ноъл за този следобед и Ариа му беше предложила да го вземе от следобедната сесия с терапевтичната му група. Освен това умираше от нетърпение да каже на Ноъл за прилепналата червена рокля в стил от двацетте години на миналия век, която беше намерила в един антикварен магазин в Холис. Колкото и глупаво да звучеше, балът за Свети Валентин беше първото училищно събиране, което Ариа посещаваше, и тя се изненада колко възторжено го приемаше.

Тя навлезе внимателно в големия паркинг, внимавайки да не удари големия джип „Мерцедес“, чийто шофьор не си правеше труда да провери дали зад него има някой, докато излизаше на заден ход. Внезапно песента на „Грейтфул дед“, която звучеше по радиото, секна.

— Разполагаме с нова информация по делото за серийния убиец на Роузууд — разнесе се гласът на репортера. — Били Форд, задържаният предполагаем убиец, твърди, че има алиби и за двете нощи — когато изчезна Алисън Дилорентис, и когато беше убита Джена Кавана. Полицията ще разследва задълбочено новите разкрития. Ако адвокатите му успеят да докажат алибитата, той ще излезе на свобода. Така случаят, който беше смятан за приключен от полицията, отново се възобновява.

Вратите на сградата се отвориха широко и Ариа вдигна глава. По масивните каменни стъпала се изсипа цяла тълпа. Двама души вървяха встрани от останалите, потънали в дълбок разговор. Ариа веднага разпозна тъмната коса на Ноъл. Човекът с него имаше дълга буйна руса коса. Когато я прибра зад ушите си, Ариа ахна. Това беше Кортни.

Искаше да се скрие, но Ноъл вече беше разпознал субаруто и се беше запътил към нея. Кортни вървеше след него. Ариа безпомощно ги

наблюдаваше как се приближават, чувствайки се като муха, затворена в буркан.

— Здравей — каза Ноъл, отваряйки предната врата. — Нали нямаш нищо против да закараме Кортни до тях? Майка ѝ трябваше да я вземе, но се обади и каза, че ще закъснее.

Кортни смутено махна на Ариа от безопасно разстояние. Ариа се зачуди какво извинение да си намери, но не можа да измисли нищо.

— Добре — промърмори тя.

Ноъл беззвучно произнесе „извинявай“, но всъщност не изглеждаше като да съжалява особено. Той затвори предната врата и се настани отзад, махвайки с ръка на Кортни да се качва. Гърдите на Ариа се изпълниха с гняв — двамата щяха да се возят отзад, а тя щеше да играе ролята на *шофьор*?

Но тогава Кортни отвори предната врата и се настани до нея. Ариа се опита да улови погледа на Ноъл в огледалото за обратно виждане, но той пишеше нещо в айфона си. Това ли беше неговият начин да ги накара да се сприятелят? Нима не му беше казала, че срещите с Кортни носят много неприятни спомени?

Изминаха първата миля в пълно мълчание. Подминаха една празна детска площадка, ресторанта за органична храна и входа към алеите за тичане. Кортни седеше мирно и чинно на предната седалка; Ноъл продължаваше да набира нещо на клавиатурата. Най-накрая Ариа не се сдържа.

— Значи и двамата посещавате една и съща терапевтична група, а?

— Аз посъветвах Кортни да се запише — отвърна Ноъл. — Казах ѝ, че много ми е помогнало.

— Ясно. — Ариа едва устоя на импулса да забие колата в замръзналото езеро от лявата им страна. Кога бяха успели Ноъл и Кортни да го *обсъдят*?

Ноъл облегна лакти върху предните седалки.

— Харесва ли ти, Кортни? Според мен наставникът е много готин и практичен човек.

— *Твърде* практичен, ако питаш мен — засмя се Кортни. — А сега паднете в ръцете на партньора си! — изимитира го тя с дълбок, унесен глас. — Целта е да се отпуснете в някого така, както се

отпускате върху дърво или в поток. — Тя изсумтя. — И ти без малко да ме изпуснеш.

— Не е вярно! — възрази Ноъл и се изчерви.

Ариа стисна зъби.

— Били сте партньори?

— Ами да. Бяхме най-младите там. — Ноъл обърна баскетболната си шапка с козирката назад.

— Ноъл ме спаси от заплахата да бъда партньорка на един похотлив дядка, на когото му стърчаха косми от ушите — рече Кортни и обърна глава назад, за да му се усмихне.

— Колко *кавалерско* от твоя страна, Ноъл — каза ледено Ариа. Изобщо нямаше намерение да му прощава флиртовете с двойничката на Али. Кортни също имаше вина — Ариа беше пределно ясна, когато в училищния коридор ѝ показа, че двамата с Ноъл са заедно, но въпреки това, изглежда, тя не изпитваше никакви угризения да го сваля. Каквато сестрата, такава и отдавна изгубената ѝ близначка.

— Можеш да оставиш първо мен — най-накрая се обади Ноъл. Вече приближаваха неговата улица.

— Сигурен ли си? — попита Кортни с измъчен глас. Ариа предположи, че и тя не умира от желание да остане насаме с нея.

— Абсолютно — отвърна Ноъл. Ариа не каза нищо, но заби толкова силно ноктите си в кожения калъф на волана, че остави малки белези във формата на полумесец.

Когато стигнаха до портата на двора му, Кортни зяпна при вида на полу-каменната, полу-тухлена сграда с куличките по ъглите и четирите комина. Очите ѝ прескачаха от огромния страничен двор, който продължаваше отвъд няколкото малки хълма в далечината, към къщата за гости, която се намираще зад голямата сграда и залепения за нея гараж, в който господин Кан държеше колекцията си от антични коли и самолета си „Чесна“.

— Тук ли живееш? — ахна тя.

— Отвътре не изглежда чак толкова добре — смотолеви Ноъл. Той слезе от колата и тръгна към вратата на Ариа. На лицето му беше изписано разкаяно изражение. *Добре*. Тя свали прозореца си. — Може ли да ти се обадя по-късно? — рече нежно той, докосвайки ръката ѝ. Тя кимна неохотно.

Когато той се откъсна от нея, Кортни се намести на седалката си. Ариа се зачуди дали да не пусне радиото, но какво щеше да стане, ако попаднеше на поредния новинарски бюлетин за Били? Тя определено не искаше да навлиза в дискусия за него.

— До Ярмът се стига най-бързо по околоръстното, нали? — попита сухо тя, без да сваля очи от пътя.

— Да — отвърна тихо Кортни.

— Добре тогава. — Ариа зави рязко към магистралата.

Преминаха покрай големия паркинг на местната книжарница „Барнс&Нобъл“ и супермаркета „Фреш фийлдс“. Ариа продължаваше да гледа право напред, преструвайки се на заинтригувана от шарения стикер „СЪВМЕСТНО СЪЩЕСТВУВАНЕ“ на бронята на хондата пред нея. Всяка една от буквите включваше в себе си някакъв религиозен символ. Тя усещаше погледа на Кортни върху себе си, но не захапа стръвта. Ситуацията ѝ напомняше на играта, която двамата с Майк играеха по време на дълги пътувания: тя гледаше упорито напред, като охраната на Бъкингамския дворец, а Майк се опитваше да я накара да се разсмее.

Кортни си пое дълбоко дъх.

— Знам какво си мислиш. Каквото си мислят всички останали.

Ариа се откъсна от мислите си и я погледна бързо и озадачено.

— Ами...

Кортни продължи с тих глас.

— Всички се чудят как съм се справяла толкова далеч от семейството си в продължение на толкова дълго време. Искат да разберат как така съм им простила за това, че през всичките тези години са ме държали на разстояние от себе си.

— Ами... — повтори Ариа. Честно казано и тя *си го беше мислила*.

— Но всъщност не това е големият ми проблем — продължи Кортни. — Най-лошото е, че родителите ми всъщност живеят в лъжа и се преструват, че проблемите им не съществуват. — Тя се обърна към Ариа. — Знаеше ли, че майка ми е имала любовна връзка?

Ариа се приближи твърде близо до хондата отпред и рязко натисна спирачки.

— Ти знаеш за това?

— Да. Двете с Али го знаем от години. Дори това, че баща ни *не ни е* баща. Изненадка! — Кортни се засмя изморено. Гласът ѝ беше гъгнлив, сякаш всеки момент се канеше да заплаче.

— Уф. — Ариа натисна педала за газта и изпревари едно бяло БМВ, след това един джип Чероки. Скоростомерът показваше, че се движи почти с осемдесет мили в час, но тя имаше чувството, че стои на едно място. Спенсър ѝ беше разказала за връзката на баща си — и че Али и Кортни са нейни полусестри. Но тя нямаше представа, че *Али* също е знаела за аферата.

Ариа слезе от магистралата и пое към Ярмът. Отпред се появи табелата на „Дароу фармс“. Ариа никога нямаше да забрави деня, в който двете с Али бяха хванали Байрън и Мередит да се натискат на паркинга на Холис. Али не спираше да натяква на Ариа за аферата, говорейки за нея като за някакъв звезден скандал. *Какво става у вас?*, питаше тя в есемесите си. *Ила подозира ли нещо? Помниш ли лицето на баща си, когато ни видя? Прерови му нещата, за да видиш дали е писал любовни писма на приятелката си!*

Али беше тормозила Ариа, но в същото време беше преживявала същото.

Тя погледна към момичето на съседната седалка. Кортни беше навела глава и си играеше с мънистената гривна на дясната ѝ китка. С паднала пред очите ѝ коса и издадена долна устна тя изглеждаше много по-уязвима от Али. И много по-невинна.

— Много родители са объркали нещата — рече меко тя.

Няколко мъртви кафяви листа прелетяха покрай колата. Кортни стисна устни и присви очи. За миг Ариа си помисли, че е казала нещо грешно. Тя отби в алеята към дома на семейство Дилорентис и Кортни бързо отвори вратата.

— Благодаря, че ме докара.

Ариа я проследи с поглед как прекосява двора и се изгубва в къщата. Остана на алеята още няколко минути, в главата ѝ бушуваха най-различни мисли. Със сигурност не беше очаквала *точно такъв* разговор.

Тъкмо се нахрани да си тръгва, когато косъмчетата на врата ѝ настръхнаха. Стори ѝ се, че някой я гледа. Тя се обърна и впери очи към тъмния процепа между дърветата от другата страна на улицата. Там със сигурност имаше някой, който гледаше към колата на Ариа.

Фигурата бързо се изгуби между дърветата, но не и преди Ариа да успее да зърне главата ѝ с бледа руса коса, подстригана на черта до брадичката. Тя яхна изненадано.

Това беше Мелиса Хейстингс.

---

[1] Young Men's Christian Association — Християнска младежка организация, една от най-големите младежки организации в света. — Б.пр. ↑

12.

МЕЧТИТЕ НАИСТИНА СЕ СЪБЪДВАТ

В сряда, късно следобед, Емили стоеше пред огледалото в спалнята си и се въртеше ту на ляво, ту на дясно. Дали да не вземе машата и да понакъдри малко правата си, червеникаворуса коса? Не изглеждаше ли глупаво с розовото червило на сестра си Карълайн? Тя съблече раираната си тениска, хвърли я на пода и навлече един розов кашмирен пуловер. Пак не ѝ се струваше добре. Погледна отново към електронния часовник на нощното шкафче. Кортни щеше да бъде тук всеки момент.

Може би приемаше всичко твърде на сериозно. Може би Кортни въобще не беше флиртувала с нея в съблекалнята. През целия си живот е учила в нетрадиционни училища — може би нямаше никакъв опит в изкуството на флирта и другите социални умения.

На вратата се позвъни и Емили замръзна, вторачена в ококореното си отражение в огледалото. Само след минута вече тичаше надолу по стълбите и изтрополя по коридора към входната врата. Вкъщи нямаше никой — майка ѝ беше завела Карълайн на лекар след тренировката по плуване, а баща ѝ беше все още на работа. Двете с Кортни щяха да бъдат съвсем сами в къщата.

Кортни стоеше пред вратата с порозовели бузи и блеснали очи.

— Здравсти!

— Здравсти! — Емили неволно отстъпи точно когато Кортни се протегна да я прегърне. След това се приближи напред, за да отвърне на прегръдката в момента, когато Кортни смутено се отдръпна.

Емили се засмя.

— Влизай — каза тя. Кортни се шмугна във фойето и огледа керамичните фигурки в коридора, пращното пиано във всекидневната и висящите растения, които госпожа Фийлдс беше прибрала вътре за през зимата.

— Ще отидем ли в твоята стая?

— Разбира се.

Кортни изтича нагоре по стълбите, зави надясно и се спря пред вратата на стаята, която споделяха Емили и Карълайн. Емили зяпна от изненада.

— Откъде знаеш къде се намира стаята ми?

Кортни я изгледа стреснато.

— Ами на вратата пише. — Тя посочи дървената табела, на която с печатни букви пишеше ЕМИЛИ И КАРЪЛАЙН. Емили въздъхна. Уф. Тази табелка стоеше там още откакто тя беше на шест години.

Двете влязоха вътре и Емили махна няколко плюшени играчки от леглото си, за да могат да се поберат на него.

— О! — въздъхна Кортни и посочи колажа на Али над бюрото. Той представляваше поредица от снимки на Емили и Али заедно от шести и седми клас. В ъгъла беше сложена снимка на тях петте как си правят прически във всекидневната на вилата в Поконос. В другия ъгъл имаше снимка на Емили и Али в еднакви раирани бански, прегърнати през раменете край басейна на Спенсър. Беше пълно със снимки на Али сама, много от които Емили беше направила без нейно знание — Али спи в походното легло на Ариа, лицето ѝ е спокойно и красиво. На друга Али тича по хоккейното игрище, облечена в спортен екип, вирнала стика си във въздуха. До колажа лежеше коженото розово портмоне, което Мая ѝ беше върнала на пресконференцията. Още същия следобед, веднага, щом се прибра у дома, Емили го почисти от калта и мръсотията.

Емили се изчерви, чудейки се дали олтарчето изглежда странно.

— Толкова отдавна стои тук. Не съм ги разглеждала от доста време. — *Не съм се вманиачила*, искаше ѝ се да добави.

— Не, на мен ми харесва — настоя Кортни. После се отпусна на леглото. — Изглежда, като че ли здраво сте се забавлявали.

— Да — отвърна Емили.

Кортни събу ботите си и ги изрита.

— Какво е това? — посочи тя един буркан, който стоеше на нощното шкафче на Емили.

Емили го взе и го разклати. Съдържанието му задрънча.

— Семенца от глухарче.

— За какво са ти?

Емили се изчерви.

— Веднъж се опитахме да ги пушим, за да видим дали ще получим халюцинации. Глупава работа.

Кортни скръсти ръце на гърдите си и я погледна с любопитство.

— Не се ли получи?

— Не, а толкова *ни се искаше*. Пуснахме си музика и затанцувахме. Ариа правеше едни странни движения на ръцете си, сякаш рисува фигури. Хана се беше втренчила в отпечатъците на пръстите си, сякаш бяха нещо великолепно. Аз се смеех на всичко. Спенсър беше единствената, която не се върза. Непрекъснато повтаряше: „Нищо не чувствам. Нищо не чувствам“.

Кортни се наведе напред.

— А Али какво правеше?

Смутена, Емили притисна коленете си едно в друго.

— Али... Ами тя измисли един танц.

— Спомняш ли си го?

— Беше толкова отдавна.

Кортни я щипна по крака.

— *Спомняш си го, нали?*

Разбира се, че помнеше. Емили си спомняше много добре какво беше направила Али.

Развеселена, Кортни я плесна по ръцете.

— Покажи ми!

— Няма!

— Моля те! — настоя Кортни. Тя продължаваше да държи Емили за ръцете, от което сърцето ѝ заби още по-бързо. — Умирам да разбера каква е била Али. Рядко я виждах. И сега, когато вече я няма... — Тя извърна глава и зарея отсъстващ поглед към плаката на Дара Торес, който висеше над леглото на Карълайн. — Ще ми се да я познавах наистина.

Кортни погледна Емили с ясните си сини очи. Те толкова много приличаха на Алините, че дъхът на Емили секна. Тя притисна длани към коленете си и се изправи. Започна да се мести от ляво надясно и да помръдва с рамене. След около три секунди спря и рече:

— Само това си спомням — и побърза да седне, но се спъна с левия си крак в домашните си пантофи, които беше събула до леглото. Тя загуби равновесие и удари хълбока си в рамката на леглото. Залитна към Кортни и изпъшка: — Уф!

Кортни я хвана през кръста.

— Леле! — засмя се тя. Не я пусна веднага. По вените на Емили премина гореща вълна.

— Извинявай — промърмори тя и се дръпна.

— Няма проблем — отвърна бързо Кортни и изпъна карираната си риза.

Емили седна на леглото. Очите ѝ оглеждаха всичко в стаята, с изключение на лицето на Кортни.

— О! Часът е четири и петдесет и шест! — избъбри тя, сочейки към часовника до леглото ѝ. — Четири-пет-шест. Пожелай си нещо.

— Мислех си, че това важи само при единайсет и единайсет — подразни я Кортни.

— Аз сама си определям правилата.

— Така изглежда — проблеснаха очите на Кортни.

Емили остана без дъх.

— Знаеш ли какво — изкикоти се Кортни. — Аз ще си пожелаея нещо, след като ти го направиш.

Емили затвори очи и полегна назад върху леглото. Кракът ѝ пулсираше от удара, а главата ѝ се замайваше от аромата на кожата на Кортни. Толкова много искаше да си пожелае нещо, но знаеше, че няма как да стане. Вместо това се опита да се сети за нещо обикновено. Като например майка ѝ най-последно да ѝ позволи да си боядиса нейната част от стаята в нещо по-различно от розово. Или учителката ѝ по литература да ѝ пише добра оценка върху есето за Франсис Скот Фицджералд, което беше предала сутринта. Или тази година пролетта да настъпи по-рано от обичайното.

Емили въздъхна и отвори очи. Лицето на Кортни се намираше на сантиметри от нейното.

— Ау! — ахна Емили. Кортни се приближи още повече. Въздухът се наелектризира.

— Аз... — започна Емили, но точно в този миг Кортни се наведе напред и я целуна по устните. В главата на Емили избухнаха хиляди експлозии. Устните на Кортни бяха меки и същевременно твърди. Прилепваха идеално върху устните на Емили. Те се целунаха по-силно и по-продължително. Емили беше сигурна, че сърцето ѝ бие по-бързо, отколкото когато е преплувала петдесет метра свободен стил. Когато Кортни се откъсна от нея, очите ѝ блестяха.

— Е, *мое* желание се сбъдна — каза закачливо тя. — Винаги съм се надявала, че отново ще мога да го направя.

Устните на Емили пламтяха. Трябваше да си поеме дъх няколко пъти, преди да осъзнае какво е казала Кортни.

— Чакай малко... *Отново* ли каза?

Усмивката на Кортни леко помръкна. Тя прехапа горната си устна и хвана Емили за ръката.

— Добре. Само не откачай. Ем... Това съм аз. Али.

Емили пусна ръката на Кортни и се отдръпна няколко инча назад.

— Моля? Какво каза?

Очите на Кортни се бяха зачервили, сякаш всеки момент щеше да заплаче. Светлината, която нахлуваше през ъгловия прозорец, правеше лицето ѝ да изглежда едновременно ангелско и призрачно.

— Знам, че звучи ненормално, но е истина. Аз съм Али — прошепна тя и наведе глава. — Опитвах се да намеря начин да ти го кажа.

— Да ми кажеш, че си... Али? — Думите тежаха като олово върху езика на Емили.

Кортни кимна.

— Името на близначката ми е Кортни. Но тя нямаше здравни проблеми. Беше освидетелствана луда. Във втори клас започна да ме имитира, да се преструва на мен.

Емили продължаваше да се дърпа назад, докато гърбът ѝ не опря в стената. Не виждаше смисъл в думите ѝ.

— Нарани ме няколко пъти — продължи Кортни със задавен глас. — След това се опита да ме убие.

— Как? — прошепна Емили.

— Беше лятото преди трети клас. Бях в басейна, в старата ни къща в Кънектикът. Кортни влезе и започна да ме натиска под водата. В началото си мислех, че е игра, но тя не ме пускаше. Докато бях под водата, тя каза: „Ти не заслужаваш да си ти. Аз трябва да бъда на твоето място“.

— О, Господи. — Емили се сви на кълбо и силно притисна колене към гърдите си. През прозореца се виждаха ято птици, които излетяха от отсрещния покрив. Пляскаха бързо с крила, сякаш се опитваха да се отдалечат от нещо ужасно.

— Родителите ми страшно се изплашиха. Изпратиха сестра ми надалеч и цялото семейство се премести в Роузууд — прошепна момичето, което седеше срещу Емили. — Казаха ми никога да не говоря за нея, затова я запазих в тайна. Но в шести клас Кортни беше преместена от „Радли“ в „Убежището“. Тя вдигна голям скандал заради това — не искаше да започва всичко отначало, в нова болница — но щом се озова там, най-накрая започна да се подобрява. Родителите ми решиха да опитат отново и да ѝ позволят да прекара у дома лятото след седми клас. Тя се прибра няколко дни, преди да завърши учебната година.

Емили отвори уста, но от нея не излезе нито една дума. Кортни също е била тук в седми клас? Но тогава Али и Емили вече бяха приятелки! Как е могла да го пропусне?

Кортни — или може би Али? — погледна с разбиране към Емили, сякаш можеше да прочете мислите ѝ.

— Вие я видяхте, момичета. Помните ли деня преди гостуването ни у Спенсър, когато ви намерих на верандата, а вие казахте, че току-що сте ме видели в стаята ми на горния етаж?

Емили замига учестено. Разбира се, че си спомняше. Бяха се натъкнали на Али, която седеше на леглото и четеше някаква тетрадка. Госпожа Дилорентис се появи и строго нареди на момичетата да слязат долу. Минути по-късно, когато Али ги намери в задния двор, тя се държеше така, сякаш инцидентът в спалнята никога не се беше случвал. Беше облечена по съвсем различен начин и като че ли се изненада, когато видя Емили и останалите там, сякаш нямаше никакъв спомен за изминалите десетина минути.

— Това беше Кортни. Четяла е дневника ми, опитвайки се да бъде мен. След този случай гледах да стоя настрана от нея. В онази нощ двете със Спенсър се скарахме и аз избягах от хамбара. Но Били не нападна мен, както си мислят всички — аз избягах обратно в спалнята ми, а той... е, той хванал не тази сестра, която трябва.

Емили притисна ръка към устата си.

— Но... Не разбирам...

— Сестра ми е трябвало да си остане цяла нощ в стаята — продължи Кортни — не, Али. — Когато на следващата сутрин нашите видели само мен, предположили, че аз съм Кортни — защото Али трябвало да бъде в хамбара на Спенсър. Опитах се да им обясня, че

съм Али, но те не ми повярваха — това беше редовният номер на Кортни. *Аз съм Али, аз съм Али*, повтаряше непрекъснато тя.

— О, Господи — прошепна Емили. Сандвичите с фъстъчено масло, които беше изяла по-рано, започнаха да бълбукат в стомаха ѝ.

— Когато близначката, която смятаха за Али, не се прибра у дома, те откачиха. Решиха, че аз съм Кортни и че съм направила нещо ужасно. Не можеха да понесат болната дъщеря да си е вкъщи, а другата да я няма, затова — мислейки, че изпращат нея — още на следващия следобед ме изпратиха в „Убежището“. Само че... това бях аз. — Тя постави ръка на сърцето си и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Беше ужасно. Не ме посетиха нито веднъж. Джейсън редовно посещаваше Кортни, но дори той не пожела да ме изслуша, когато се опитвах да му обясня, че съм Али. Сякаш крушката в главата им беше изгърмяла и аз бях мъртва за тях.

Край къщата премина раздрънканата хонда на съседа. Залая куче, последвано от още едно. Емили погледна към момичето, което стоеше срещу нея. Момичето, което твърдеше, че е Али.

— Но... защо не ни се обади, преди да те изпратят там? — попита тя. — Ние щяхме да разпознаем истината.

— Родителите ми не ми позволиха да използвам телефона. А след това, в болницата, не ми бяха разрешени никакви телефонни разговори. Сякаш се намирах в затвор. — Сълзите се стичаха по лицето на Али. — Колкото по-упорито повтарях, че съм Али, толкова по-болна ме изкарваха. Осъзнах, че единственият начин да се измъкна навън е да се държа така, все едно съм Кортни. Родителите ми все още не знаят коя съм. Ако им кажа, ще ме върнат обратно. — Тя изхълца. — А аз просто си искам живота обратно.

Емили ѝ подаде една хартиена кърпичка от кутията на нощното ѝ шкафче и взе една за себе си.

— Тогава чие тяло намери полицията?

— На Кортни. Ние сме близначки, имаме еднакво ДНК. Дори зъбните ни картони са едни и същи. — Тя погледна тъжно и отчаяно Емили. — Помня всичко за теб, Емили. Аз бях онази, която танцува, когато пушихме семената от глухарче. Аз съм на снимките, които си закачила на стената си. Помня как се запознахме, а най-добре си спомням нас двете, в къщичката на дървото, как се целуваме.

Мирисът на ванилов сапун изпълни ноздрите на Емили. Тя затвори очи и всъщност видя зашеметеното лице на Али, когато я целуна. Двете никога не го бяха обсъждали. Емили имаше желание, но я беше страх да попита. Али беше започнала да я подиграва твърде скоро след това.

— Аз ти разказвах за по-големите момчета, които харесвах — започна да преразказва случилото се Али, — и ти изведнъж ме целуна. Аз се смутих и се стреснах, но после ти ми написа онази бележка. В която ми казваше колко много ме харесваш. Обожавам я, Ем. През живота си не съм получавала друга такава бележка.

— Наистина ли? — Емили погали едно от сърчицата на кувертюрата. — Аз пък си помислих, че си ме намразила.

Али присви очи.

— Бях уплашена. И глупава. Държах се като идиотка. Но разполагах с почти четири дълги години в болницата, за да го премисля. — Тя постави длани върху коленете си. — Какво друго да ти кажа, за да те накарам да ми повярваш? Как да ти докажа, че аз съм Али?

Устните на Емили все още бяха изтръпнали от целувката, а ръцете и краката ѝ трепереха от шока. Но колкото и изненадващо да беше това, някъде дълбоко в себе си тя усещаше, че нещо в Кортни не е както трябва. Беше усетила онази специална искрица между тях, сякаш се познаваха от години. И наистина *беше така*.

Емили беше мечтала за този момент от години. Беше се консултирала с хороскопи, карти таро и нумерологични графики, отчаяно търсейки следа, че Али е още жива. Беше запазила всяка една от бележките на Али, случайни драсканици, дребни подаръчета, неспособна да ги изхвърли, защото някаква дълбока мистична сила някъде дълбоко в нея я караше да вярва, че нищо не е свършило. Али беше някъде там. И беше добре.

През цялото време Емили е била права. Най-съкровено то ѝ желание се беше изпълнило.

Облаците се вдигнаха от главата ѝ. Сърцето ѝ заби с равномерен, спокоен ритъм, ясен и чист. Тя се усмихна колебливо на Али.

— Разбира се, че ти вярвам — каза тя и прегърна старата си приятелка. — Радвам се, че се върна.

13.

ВЗРИВ ОТ МИНАЛОТО

Спенсър подръпна облото деколте на роклята си и показа фалшива лична карта на гологлавия бияч на входа на „Папараци“, двуетажен клуб в Олд Сити, Филадельфия. Биячът я погледна, кимна и я върна на Спенсър. *Супер.*

След нея вървеше Кортни, облечена в страхотна златиста къса рокличка. Кортни показва на бияча фалшивата карта на Мелиса и също беше пропусната с кимване. Емили вървеше най-отзад, изглеждайки изненадващо секси в червената си рокля, мънистена огърлица и сребристи обувки на токчета, които беше взела назаем от Кортни. Един час преди да излязат за голямата им купонджийска нощ, Кортни се беше обадила на Спенсър и беше казала, че с Емили са намерили много общи неща и би искала да я покани на танци с тях. Спенсър нямаше нищо против — след като двете с близначката на Али се бяха сблизили много, тя искаше всички да започнат да я харесват.

Емили подаде на бияча фалшивата лична карта на по-голямата си сестра и след като той кимна и я върна, трите момичета се шмугнаха вътре.

— Ще си прекараме страхотно — рече Кортни и ги улови за ръцете. — *Толкова се вълнувам.*

— Аз също — каза Емили и погледна многозначително Кортни. Спенсър не можа да се сдържи и се ухили. Изглежда чувствата на Емили към Али се бяха прехвърлили върху нейната близначка.

В сряда вечер клубът беше пълен. Той заемаше сградата на стара банка с мраморни колони, сложни дърворезби и мецанин, който се намирал над дансинга. Вътре се носеше оглушителна музика — една от хитовите песни на „Блек Айд Пийс“ — а група колежанчета се подрусваха на дансинга, без да обръщат внимание на липсата си на ритъм или на това, че питиетата им се плискаха върху дрехите им. Помещението миришеше на бира, одеколон и твърде много тела, натъпкани в тясно пространство. Няколко момчета се обърнаха към

Спенсър и приятелките ѝ, фокусирайки погледите си върху русата коса на Кортни, тънката ѝ талия и начина, по който роклята ѝ се полюшваше около бедрата. Всички знаеха коя е тя. Цяло чудо беше, че новинарските микробуси не се бяха появили още.

Кортни се наведе над бара и им поръча малинови мартинита. После се върна при момичетата с розовеещите питиета в ръце.

— До дъно, дами.

— Знам ли... — рече колебливо Спенсър.

— Да! — отвърна в същото време Емили. Спенсър зяпна от изненада. Кое беше това момиче и какво беше направило със старата Емили?

— Ние сме мнозинство! — ухили се Кортни. — Раз, два, гълтай!

Спенсър приближи чашата до устните си и позволи на леко тръпчивата течност да потече по гърлото ѝ. Когато изпи всичко, тя избърса устните си с ръка и нададе вик.

Останалите също пресушиха чашите си и Кортни махна на високия барман, който подозрително приличаше на травестит.

— Да танцуваме! — извика тя, след като получи следващите си питиета. След което се втурнаха на дансинга и започнаха да се въртят под ритъма на „Hollaback Girl“. Кортни вдигна ръце над главата си и затвори очи. Емили се полюляваше напред-назад.

Спенсър се наведе напред и извика в ухото на Емили:

— Спомняш ли си онези състезания по танци, които си правехме в дневната на Али? — Те преместваха мебелите до стената, надуваха уредбата и се опитваха да изпълняват сложни танцови стъпки, докато в стаята звучеше Джъстин Тимбърлейк. — Сега се получава нещо подобно... само че по-хубаво.

Емили я погледна срамежливо.

— Повече, отколкото можеш да предположиш.

Спенсър се намръщи.

— Какво имаш предвид? — Но Емили отпи от чашата си и се обърна на другата страна.

Тълпата около тях се сгъстяваше. Спенсър усещаше как всички ги гледат. Група момчета се приближиха до тях, използвайки всяка възможност да се докоснат до хълбоците на Кортни, дългите крака на Емили и голите рамене на Спенсър. Момичетата ги следяха с копнеж, много от тях размахваха ръце над главите си като Кортни, с надеждата,

че ще успеят да привлекат част от магията. Момичетата, които седяха изоставени от кавалерите си в сепаретата, ги гледаха така, сякаш трите бяха някакви холивудски старлетки.

Обзе я еуфория. Не се беше чувствала толкова добре, откакто Али се сприятели с тях на благотворителния бал на „Роузууд дей“, покани ги на плодова салата в „Стийм“, а след това и да преспят у тях. Спенсър не можеше да разбере защо измежду всички богати, красиви шестокласнички в училище, Али беше избрала точно нея — та тя дори не беше сред малцината избрани, които се бореха за вниманието ѝ. А когато след плодовата салата Спенсър се върна в сепарето си на благотворителния бал, съученичките ѝ я гледаха завистливо. Всички искаха да бъдат на нейно място, точно както ставаше сега.

Светлинките от диско-кълбото танцуваха по тялото на Кортни. Едно тъмнокосо момче започна да се кълчи пред нея. Той беше няколко сантиметра по-нисък от Кортни, носеше тениска с изображение на татуировка и си отглеждаше смешен, хипстерски мустак. Спенсър реши, че ѝ прилича на емо версия на Супер Марио.

Кортни нарочно му обърна гръб, но той изглежда не приемаше „не“ за отговор. В следващия миг се залепи за Емили. Тя го погледна стреснато. Спенсър се мушна между тях, хвана Емили за ръката и я обърна към себе си. Марио се изгуби в тълпата, но се появи отново след секунда, този път вперил поглед в Спенсър.

— Скрийте се зад мен — извика Кортни. Спенсър бързо се мушна зад нея. Емили се приближи до тях, заливайки се в смях. Марио танцуваше сам на няколко крачки от тях, като се кривеше странно. От време на време им хвърляше по някой поглед с надеждата да го поканят в своя кръг.

— Мисля, че някоя от нас трябва да потанцува с него, за да го накара да се махне — каза Емили.

Кортни притисна показалец към устните си. Тя погледна Емили и се усмихна пакостливо. След това обърна главата си към Спенсър.

— Чупни го.

Думите ѝ увиснаха във въздуха. Изведнъж Спенсър усети вкуса на лепкавото мартини в гърлото си.

— К-какво?

— Чупни го — повтори Кортни, без да спира да се движи. Дори очите ѝ танцуваха. — Не ми казвай, че си забравила любимата ни игра,

Спенс.

Любимата ни игра? Спенсър отстъпи от Кортни и едва не се блъсна във високо момиче с дълга до кръста кестенява коса. Замръзна като ударена от гръм. Тук нещо не беше наред. Никак, ама никак не беше наред.

Емили и Кортни се спогледаха многозначително. След това Кортни хвана Спенсър за ръката и поведе двете с Емили извън дансинга към по-тихата част на бара. Сърцето на Спенсър щеше да изхвъркне. Като че ли случващото се беше предварително планирано.

Те седнаха в едно празно сепаре.

— Спенс, трябва да ти кажа нещо — рече Кортни и прибра кичур коса зад ухото си. — Емили вече знае.

— Знае? — повтори Спенсър. Емили се усмихна заговорнически. — Какво знае? Какво става тук?

Кортни се пресегна и я хвана за ръцете.

— Спенс. Аз съм *Али*.

Пред очите на Спенсър изскочиха искри.

— Не е смешно.

Но Кортни я гледаше сериозно. Емили също.

Музиката звучеше глухо. От дискотечните светлини я заболя главата. Спенсър се сви в дъното на сепарето.

— Престани — рече троснато тя. — Веднага.

— Истина е — каза Емили с ококорени, немигащи очи. — Самата истина. Просто я изслушай.

Кортни започна да обяснява какво се е случило. Когато Спенсър чу думата „смяна“, мартинитата, които беше погълнала, тръгнаха да се връщат навън. Как беше възможно? В никакъв случай нямаше да ѝ повярва. Не можеше да повярва.

— Колко пъти сте били заедно в Роузууд? — попита Спенсър с прегракнал глас, стиснала здраво парапета.

— Само веднъж — отвърна Кортни — Али? — с наведена глава — През уикенда, когато сестра ми умря.

— Не, почакай — намръщи се Емили и вдигна показалец. — Не е ли била тук още един път? — Тя взе черната си дамска чантичка, извади телефона си и им показа старата снимка, която А. ѝ беше изпратил. Али, Джена и трето русо момиче, обърнато с гръб към

камерата, стояха в двора на семейство Дилорентис през един късен летен следобед. Третото момиче можеше да е близначката на Али.

— О! — Кортни отметна коса и щракна с пръсти. — Точно така. Забравих. Беше си дошла вкъщи за няколко часа, преди да се прехвърли в другата болница.

Спенсър броеше цветните стъклени плочки на стената на сепарето, опитвайки се да осмисли казаното и да намери някакъв ред в хаоса.

— Но след като Кортни винаги се е преструвала на Али, как да съм сигурна, че *ти* не си Кортни?

— Не е — настоя Емили. Русото момиче също поклати отрицателно глава.

— Ами пръстенът? — притисна я Спенсър, сочейки към голия пръст на Кортни. — Момичето в ямата беше с пръстена на Али на показалеца си. Щом ти си Али, защо Кортни го е носела?

Кортни смръщи лице, сякаш беше изпила на екс чаша вкиснал ябълков шнапс.

— Изгубих пръстена си на сутринта преди гостуването у вас. Сега знам, че сестра ми го е откраднала.

— *Не си* спомням да съм го виждала на пръста ти онази нощ — каза бързо Емили.

Спенсър я погледна. Естествено, Емили искаше да повярва, че това е Али — нали за това копнееше през последните четири години. Но когато Спенсър се опита да си спомни, тя също не беше съвсем сигурна. *Носеше* ли Али пръстена си в онази нощ?

Край тях мина група момчета с щръкнали коси и закопчани до горе ризи. За миг изглеждаха така, сякаш смятат да дойдат при тях, но като че ли усетиха, че тук става нещо странно и побързаха да се изнесат. Кортни хвана Спенсър за ръцете.

— Помниш ли когато се скарахме в хамбара? Три години и половина съм го мислила. Съжалявам. Съжалявам и за всичко друго, което съм ти причинявала — както когато те дразнех, като закачах на прозореца спортния си екип за хокей на трева така, че да го виждаш. *Знаех*, че ще те е яд. Но аз ти завиждах... и се чувствах несигурна. Винаги съм смятала, че ти заслужаваше да бъдеш приета в отбора, а не аз.

Спенсър се вкопчи в кожената облегалка на дивана в сепарето и се опита да си поеме дъх. *Всеки* можеше да знае за караницата в хамбара — Спенсър трябваше да разкаже за това в полицията. Но спортния екип на прозореца? Това бе нещо, за което Спенсър не беше разказала на приятелките си.

— Съжалявам и за онова с Иън — каза Кортни — или може би наистина това беше Али? — Не трябваше да ти казвам, че ще издам на Мелиса как двамата сте се целували, когато самата аз имах връзка с него. И не трябваше да ти казвам, че аз съм го накарала да го направи. Въобще не беше така.

Спенсър стисна зъби, отново изпълнена с гняв при спомена за онази караница.

— Ау, много ти благодаря.

— Държах се отвратително, знам. След това се чувствах толкова зле, че дори не отидох на срещата с Иън. Изтичах право в стаята ми. Така че ти един вид си ме спасила, Спенс. Ако онази нощ не се бяхме скарали, в гората щях да бъда аз, лесна плячка за Били. — Али избърса очите си с една салфетка. — Съжалявам, че не ти казах, че сме сестри. Разбрах го малко след онова гостуване и не знаех какво да правя.

— А как изобщо разбра за това? — попита Спенсър със слаб глас.

В залата зазвуча песен на Лейди Гага и целият бар около тях изригна във възторжени викове.

— Всъщност няма значение, нали? — отвърна Али. — Важното е онова, което ти казах вчера у дома — че искам да започна на чисто. Да бъдем сестрите, които винаги сме искали.

Стаята се завъртя пред очите ѝ. Тълпата край бара вдигаше врява. Спенсър погледна към момичето, което седеше срещу нея, в сепарето, и изучи подробно малките му розови ръце, поддържаните нокти и дългата шия. *Възможно* ли беше това наистина да е Али? Все едно гледаше някаква много добре изработена имитация на чанта „Фенди“, опитвайки се да я различи от истинската. Не можеше да няма разлики.

Но въпреки това... в думите ѝ имаше смисъл. Още щом това момиче се появи на подиума по време на пресконференцията, Спенсър почувства, че нещо не е... *както трябва*. Тайната близначка им се струваше толкова позната. Беше нарекла Емили *Убиец*. Беше

подредила стаята си точно като Алината. Погледната отвсякъде, беше като Али; нещо, което дори най-добрият имитатор — дори *близнак* — не би могъл да постигне. Това беше момичето, което се сприятели с нея на благотворителния бал. Същото, което я накара да се почувства искана, специална.

Но тогава се сети за зловеците фотографии, които Били беше направил в онази нощ в хамбара. Само ако Али беше позволила на Спенсър да вдигне щорите, само ако беше настояла нещата да станат както тя иска, те щяха да видят кой е отвън. И нищо от това нямаше да се случи.

— Две години прекарвахме всеки ден заедно. Как така никога не спомена за сестра си? — попита Спенсър, повдигайки спуснатата си коса от врата. Като че ли стотици други хора бяха влезли в бара. Тя се чувстваше като в капан, паникьосана, също като онзи път, когато двете с Мелиса заседнаха в асансьора на „Сакс“ в Черния петък^[1].

Али издуха падналите над очите ѝ коси.

— Нашите ми казаха да не го правя. Освен това... ме беше срам. Не исках да ми задават разни неудобни въпроси.

Спенсър изсумтя раздражено.

— Като въпросите, които ни задаваше ти?

Али я погледна безпомощно. Емили подръпна горната си устна. Музиката пулсираше около тях.

— Ти знаеше всичките ни тайни — продължи Спенсър с треперещ глас. Гневът ѝ нарастваше бързо, като снежна топка, която непрекъснато се уголемява, докато се търкаля надолу по склона. — Използваше ги, за да имаш власт над нас. Страхувала си се, че ако разберем, вече ще има с какво да те държим. Няма да имаш преимуществото да ни командваш.

— Права си — съгласи се Али. — Може би наистина е така. Съжалявам.

— И защо не опита да се свържеш с нас от болницата? — продължи Спенсър, а лицето ѝ пламтеше от гняв. — Ние бяхме най-добрите ти приятелки. Трябваше да ни кажеш нещо. Имаш ли представа какво преживяхме, след като изчезна?

Али започна да криви устни, докато се опитваше да измисли отговора.

— Аз...

Спенсър я прекъсна.

— Имаш ли представа колко трудно ни беше? — По бузите ѝ се стичаха сълзи. Две момчета минаха край тях, зяпнаха от изненада и побързаха да изчезнат.

— И на мен не ми беше лесно! — възрази Али и поклати глава. — Искях да ви кажа, момичета, кълна се! Но първо не се свързах с вас просто защото *не можех*. Минаха месеци, преди да ми разрешат да използвам телефон, а когато вече можех да ви се обаждам, беше започнал осми клас. Помислих си... е, след всичко, което ви бях причинила, едва ли щяхте да ме приемете отново. — Тя се втрени упорито в тълпата. — Сигурно сте били щастливи, че вече ме е нямало.

— Али, въобще не е така! — веднага възрази Емили и докосна ръката ѝ.

Али се отърси от нея.

— Стига, моля те. Поне *мъничко* е било така, нали?

Спенсър се втрени в остатъка от розова течност в чашата си. Така беше. След като Али изчезна, Спенсър изпита истинско облекчение, че се беше отървала от нейните подигравки и непрекъснат тормоз. Но ако Али се беше обадила от болницата, Спенсър веднага щеше да хукне към Делауеър.

Трите помълчаха известно време, загледани в тълпата и диджея, който се кълчеше в кабинката си. Една червенокоска се качи на масата и се разтанцува, а седем момчета веднага я наобиколиха като лешояди. Барманът прибра една пълна бутилка бира от съседната маса, а едно момиче с подстригана на черта руса коса се измъкна от тоалетната. Спенсър се напрегна. Това не беше ли... Мелиса? Тя присви очи и се огледа, опитвайки се да я открие в тълпата, но момичето беше изчезнало. Главата на Спенсър пулсираше и тя усещаше, че я втриса. Изглежда очите я лъжеха.

Тя въздъхна дълбоко. Али я погледна, лицето ѝ изглеждаше странно уязвимо. Беше ясно, че тя отчаяно иска Спенсър да ѝ прости. Най-накрая Али прекоси сепарето, седна до нея и я прегърна силно. Спенсър я потупа леко по гърба.

— *Яко!* — прошепна някой зад гърбовете им. Те се разделиха рязко и се обърнаха. Емото Супер Марио се беше облегал на една от

колоните и ги наблюдаваше, докато пийваше от халбата си с бира. — Мога ли да се присъединя към вас? — попита той с мазен глас.

Емили се изсмя раздразнено. Али се изхили в шепата си. Трите се спогледаха закачливо. Дори Спенсър знаеше какво ще последва.

— Чупката! — извикаха и трите едновременно. Емили и Али избухнаха в истеричен смях. Спенсър също се засмя, първоначално малко насила, но след това все по-силно и по-силно, докато накрая странното, шокиращо напрежение постепенно започна да изчезва. Тя стисна ръката на Али и я привлече в мечешка прегръдка. По някакъв неочакван начин, въпреки всички неприятности, тя беше успяла да си върне приятелката — и сестрата.

---

[1] Черен петък — в съвременната битова култура на САЩ това е денят след Деня на благодарността, който е възприет за начало на коледния пазар. — Б.пр. ↑

14.

ОТМЪЩЕНИЕТО ОТНОВО Е НА МОДА

Следващата вечер, точно в 5:38 часа, Хана, Кортни, Кейт, Наоми и Райли излязоха от метрото на стъпалата пред обществената библиотека в Ню Йорк. Група туристи тийнейджъри се снимаха пред статуите на лъвовете.

— Отгук — заяви властно Хана, завивайки наляво към Брайънт парк. Над дърветата се забелязваха върховете на парковите тенти, които ѝ напомняха за разпенени вълни. Тя беше облякла копринена рокля „DVF“ с абстрактни флорални щампи и тясно коланче. Роклята дори не беше пусната все още по магазините — когато Саша от „Отър“ разбра, че Хана ще ходи на шоуто, тя извади единствената си бройка и ѝ я даде назаем. Беше обула пурпурните си боти „DVF“ на платформи, които бе купила през есента, и освен това се престаши и си взе една дизайнерска чанта с метални капси, въпреки че беше повече от сигурна, че е надвишила лимита на кредитната си карта.

Никоя от останалите не изглеждаше толкова добре — Наоми и Кейт носеха рокли „DVF“ от предишния сезон, а Райли беше с рокля отпреди два сезона — ужас. Кортни не беше облякла нищо дизайнерско; беше предпочела обикновена вълнена рокля „Марк Джейкъбс“ и кафяви боти до глезените. Въпреки това се държеше толкова самоуверено, че Хана се зачуди дали това не е бил по-шикозният избор. Ами ако беше нетактично на ревю да се носят собствените дрехи на дизайнера, също както провинциалистите, които обичаха да носят тениски „Аз обичам НЮ ЙОРК“?

Хана бързо прогони тази мисъл. До сега денят беше преминал фантастично. Хана седна при останалите на обяд и всички възторжено обсъждаха коя знаменитост може да видят на ревюто — Мадона? Тейлър Момсън? Натали Портман? След това се качиха на бързия влак от гарата на Тринайсета улица и прекараха едночасовия път до Ню Йорк в пиене на шампанско от бутилката, която Наоми беше открила от баща си, като избухваха в смях всеки път, когато

кльощатава, навирила носа си до тавана, бизнес дама, която седеше до тях, ги поглеждаше неодобрително. После се оказа, че са седнали в „Тихия вагон“ на влака, който имал по-строги правила за пазене на тишина и от училищната библиотека. Но това само ги развесели още повече.

Докато вървяха по Четирийсета улица, Наоми побутна Кортни по рамото.

— Не мислиш ли, че трябва да посетим онзи ресторант, за който прочете в „Дейли кенди“?

— Със сигурност — отвърна Кортни, заобикаляйки една миришеща на повръщано количка за продажба на хотдог. — Но само ако Хана пожелае. — Тя се усмихна крадешком на Хана. Откакто двете бяха говорили за Айрис в коридора, Кортни винаги подкрепяше Хана.

Момичетата влязоха в парка. Той беше пълен с хора от модния свят, всеки следващ по-слаб, по-красив и по-блестящ от предишния. Пред голямата реклама на мерцедес-бенц репортерка на „Е!“ интервюираше жената, която беше гостуващ съдия в риалити шоуто „Топ дизайнер“. Точно до входа, където щеше да се проведе ревюто на DVF, се беше разположил снимачен екип, който запечатваше всеки от гостите, влизаци в тентата.

Наоми сграбчи ръката на Райли.

— О, Господи, ще се прочуем.

— Може дори да се появим на корицата на „Тийн воуг“! — изпадна във възторг Кейт. — Или на „Пейдж сикс“!

Хана се усмихваше толкова широко, че я заболяха бузите. Тя се приближи с танцова стъпка до координатора до входа, кокалест чернокож мъж с розово червило. Камерите се извъртяха и се фокусираха върху лицето ѝ. Тя се опита да се престори, че не ги вижда. Нали така постъпваха прочутите актриси, когато се изправят срещу папараците.

— Здравейте, нашите резервации са на името Мерин — произнесе Хана със спокоен, професионален тон, размахвайки петте билета, които беше распечатала внимателно на лъскава хартия предишната вечер. Тя се усмихна развълнувано на Наоми и останалите, а те ѝ се усмихнаха любезно в отговор.

Координаторът огледа поканите и се ухили.

— Ау, колко мило. Някой знае как да използва фотошоп!

Хана примигна.

— Какво?

Той ѝ върна поканите.

— Скъпа, за да влезеш в тази палатка ти трябва черен ключ с логото на DVF. Те бяха разпратени на сто души преди един месец. Тези нескопосни фалшификати няма да ти свършат работа.

Хана се почувства така, сякаш мъжът я беше ритнал в стомаха със сребристите си обувки.

— Мама ми ги изпрати! — извика тя. — Истински са!

Мъжът се въртна настрана.

— Значи мама ще трябва да дава обяснения. — Той размаха ръце, като да пъдеше гълъби. — Връщайте се в детската градина, момиченца.

Сградите около Брайънт парк сякаш се скупчиха. Челото на Хана се ороси с пот. Снимачният екип оглеждаше Хана, а някой прошепна „*малка сладка лъжкия*“. Две слаби момичета пишеха трескаво нещо на джобните си компютри. Сигурно след минутки цялата тази сценка щеше да се появи във всички модни блогове и в Туитър.

Наоми дръпна Хана настрана и я притисна към едно разкривено дърво.

— Какво става тук, Хана?

— Нарочно го е направила! — изсъска злобно Райли зад гърба ѝ. — Права беше, Наоми. Такива като нея не могат да получат билети за такива неща.

— Не знаех! — възрази Хана, а токчетата ѝ хлътнаха в калта около дървото. — Ще се обадя на мама. Тя ще разреши проблема.

— Няма какво да се разрешава — сопна ѝ се Кейт, приближавайки лицето си на няколко инча от Ханиното. Дъхът ѝ миришеше на застояли кракери. — Ние ти дадохме шанс, а ти го проигра.

Кортни скръсти ръце, но не каза нищо.

— Никога повече няма да бъдеш популярна в „Роузууд дей“ — заплаши я Наоми. Тя извади своето блекбъри от чантата си и хвана Райли за ръката. — Да вървим в „Уейвърли ин“. — После стрелна злобно Хана с поглед. — Да не си *посмяла* да тръгнеш след нас.

Четирите момичета се изгубиха в тълпата. Хана се обърна и се загледа в близкия контейнер за отпадъци, който беше пълен с

пластмасови чаши за шампанско. Край нея минаха две момичета с дълги, блестящи коси, като всяко държеше по един черен ключ с щампата на DVF.

— С такова нетърпение чакам това ревю — изписука едната от тях. Носеше същата рокля като Хана, само че номер нула, а не четири. *Кучка.*

Тя извади телефона си и набра номера на майка си в Сингапур, без да се интересува, че разговорът може да ѝ струва трилиони долари. Телефонът иззвъня шест пъти, преди майка ѝ да вдигне.

— Не мога да повярвам! — проплака Хана. — Ти ми съсипа живота!

— *Хана?* — обади се госпожа Мерин, гласът ѝ прозвуча тихо и отдалечено. — Какво става?

— Защо си ми изпратила фалшиви билети за ревюто? — Хана ритна едно камъче, подплашвайки насъбралите се наблизо гълъби. — Не стига, че ме заряза с татко, който ме мрази, и Кейт, която ми съсипва живота, ами и това! Трябваше ли да ме излагаш пред всички?

— *Какви билети?* — попита госпожа Мерин.

Хана стисна зъби.

— Билети за ревюто на Диана фон Фюрстенберг в Брайънт парк! Които ми изпрати по имейла онзи ден. Или си толкова погълната от работата си, че вече си го забравила?

— Никакви билети не съм ти пращала — рече майка ѝ с внезапно загрижен глас. — Сигурна ли си, че имейлът е бил от мен?

Няколко лампи в отсрещния небостъргач светнаха едновременно. Безформена група пешеходци тръгна да пресичат Четирийсет и втора улица. Хана усети как косъмчетата на ръцете ѝ настръхват. Щом майка ѝ не беше изпратила тези покани, то кой го беше направил?

— Хана? — попита госпожа Мерин след кратка пауза. — Скъпа, добре ли си? Има ли нещо, за което да искаш да поговорим?

— Не — отвърна бързо Хана и прекъсна разговора. След това тръгна бавно към библиотеката и седна под единия каменен лъв. Отстрани имаше будка за вестници и списания, най-отпред се виждаше днешният брой на „Ню Йорк поуст“. От първата страница в Хана се взираха безумните очи на Били Форд, лицето му беше изненадващо спокойно, дългата му руса коса беше залепнала за жълтеникавото му чело. „Форд не го е направил“, гласеше заглавието.

Духна хладен вятър и събори най-горния вестник. Той полетя над тротоара и се спря до чифт познати кафяви боти. Погледът на Хана тръгна нагоре от ботите до сърцевидното лице, обрамчено с руса коса.

— О! — извика изненадано тя.

— Здравсти — каза Кортни с усмивка.

Хана наведе глава.

— Какво искаш?

Кортни седна до нея.

— Добре ли си?

Хана не отговори нищо.

— Ще им мине.

— Не, няма. Аз се провалих — проплака Хана, докато край тях преминаваше един от автобусите, изпълняващи туристически обиколки на Ню Йорк. Тя внезапно изпита глад за кракери. — Вече официално съм смотанячка.

— Не, не си.

— Напротив, съм. — Хана стисна зъби. Може би просто трябваше да го приеме. — Преди да се запозная със сестра ти, бях абсолютна смотанячка. Дори не знаех защо поиска да станем приятелки. Въобще не съм готина. Никога не съм била. Това не мога да го променя.

— Хана — рече твърдо Кортни. — Това е най-глупавото нещо, което си казвала някога.

Хана изсумтя.

— Та ти ме познаваш едва от два дни.

Фарове осветиха лицето на Кортни.

— Познавам те доста по-отдавна.

Хана вдигна глава и погледна момичето, което стоеше на стълбите.

— А?

Кортни вдигна глава.

— Стига де. Смятах, че от известно време знаеш. От болницата.

Изви се студен вятър, който разнесе по улицата цигарени фасове и смачкани хартии.

— От... болницата?

— Не си ли спомняш? — Кортни се усмихна обнадеждено. — Посетих те, докато беше в кома.

Неясният спомен за русата фигура се появи в съзнанието на Хана. Момичето се наведе над нея, повтаряйки: „Аз съм добре. Аз съм добре“. Но Хана винаги беше смятала, че това момиче е...

Тя примигна невярващо.

— Али?

Момичето до нея кимна. Тя протегна театрално ръце: *та-да-а!*

— Какво? — Сърцето на Хана прескочи един удар. — Как е възможно?

Али ѝ разказа историята си. Хана ахкаше на края на всяко изречение, не можеше да повярва на ушите си. Тя гледаше пешеходците, които вървяха по Пето авеню. Една жена буташе детска количка „Силвър крос“ и говореше по своята моторола дроид. Двойка гейове, облечени с еднакви кожени якета „Джон Варватос“, разхождаха френския си булдог. Странно как техният рутинен живот си течеше безгрижно на фона на Алините разкрития.

Тя хвана Хана за ръката.

— Хана, никога не съм те смятала за смотанячка. Сериозно, я се погледни. — Тя се наведе назад и посочи косата и облеклото на Хана. — Изглеждаш зашеметяващо.

Хана настръхна. Докато бяха в шести клас в сравнение с Али тя се чувстваше като рекламното човече на гумите „Мишлен“. Имаше коремче, а заради шините на зъбите бузите ѝ изглеждаха подпухнали. Али винаги изглеждаше безупречно — независимо дали беше облечена със спортния си екип, или с бялата рокля, която носеше на тържеството по случай завършването на седми клас. От години Хана копнееше Али да види преобразяването ѝ, за да ѝ докаже, че тя също е великолепа.

— Благодаря — прошепна тя, чувствайки се в безтегловност, сякаш сънува.

— Ти и аз сме онези, които трябва да са популярни, Хана. — Погледът на Али се втвърди за секунда и Хана се зачуди дали наистина го е видяла. — Не доведената ти сестра. И със сигурност не Наоми или Райли. Знаеш ли какво трябва да направим?

— К-какво? — заекна Хана.

Али се усмихна свенливо. Внезапно тя се превърна в старата Али — неустойима, опияняваща, изцяло държаща нещата под контрол.

Изправи се на стълбите и протегна ръка за такси. Едно спря веднага. Али се качи в него и махна на Хана да я последва.

— Станция Пен — каза Али на шофьора, затваряйки вратата. След това се обърна към Хана. — Ще зарежем кучките — каза тя. — И ще ги съсипем.

15.

КОГАТО СИ ПОЖЕЛАЕШ НЕЩО

Късно в четвъртък вечерта Ариа стоеше в спалнята си в новата къща на Байрън, и оглеждаше украсената с ресни червена рокля, която си беше купила за бала по случай Свети Валентин. Дали Ноъл щеше да я намери за артистична и стилна... или за шантава?

Внезапно погледът ѝ беше привлечен от някакъв проблясък пред прозореца. Край дома ѝ пробяга някакъв човек, жълтеникавата светлина на уличната лампа освети гъвкавото му тяло. Ариа веднага разпозна розовия „Уиндбрейкър“, черния клин и мръснорусата коса под сребрилата шапка. Сестрата на Спенсър, Мелиса, тичаше усърдно всеки следобед по кварталните улици.

Но не и *вечерта*. Сърцето на Ариа се разтуптя щом се сети как Мелиса се криеше край къщата на Кортни предишния ден. Връхлетя я усещане за нещо лошо. Ариа облече пуловера си, обу угитата си и излезе навън.

Нощта беше спокойна и студена. В небето грееше кръгла, подпухнала луна. Къщите се издигаха огромни и внушителни, повечето хора бяха угасили външните си лампи. Във въздуха все още се носеше миризмата на изгоряло от пожара и Ариа можеше да различи разкривените остатъци от дърветата в гората. В края на улицата забеляза светлоотразителната лента на маратонките на Мелиса и се затича, следвайки я на безопасно разстояние.

Мелиса подмина голямата къща в колониален стил, чиито собственици подменяха знамената над вратата според сезона, масивната каменна къща с изкуствено езерце в задния двор и най-накрая голямата сграда във викториански стил, с олтара на завоя. *Ще ни липсваш, Иън*, беше изписал някой със стръкове невен. Сега, когато всички смятаха Иън за невинен — и мъртъв градът беше струпал на калната поляна пред дома му венци, стикове за лакрос и стари футболни фланелки от отбора на „Роузууд дей“ в негова памет.

Мелиса мина по задънената уличка и се изгуби по пътеката през гората. Ариа упорито продължаваше да я следва изнервена. Технически тук хора все още не се допускаха — ченгетата продължаваха да издирват тялото на Иън.

Ариа си пое дълбоко дъх и се шмугна между къпините. Под краката ѝ запукаха клони. Въздухът миришеше на пушек и разложение. Просветващите маратонки на Мелиса се изгубиха на едно възвишение. Дробовете на Ариа се изпълваха с въздух и после се изпразваха, тя се опитваше с всички сили да навакса изоставането. Беше навлязла толкова навътре в гората, че почти не виждаше светлините на къщите. Единственото нещо, което различаваше със сигурност, беше изгорелият хамбар в двора на Спенсър, който се намираше далеч зад дърветата.

Между клоните на едно високо дърво проблеснаха две очи. Нещо тупна на земята. Ариа ахна стреснато, но не спря. Продължи да се изкачва по хълма на четири крака, дишайки тежко. Но когато стигна на върха, Мелиса не се виждаше никъде. Сякаш се беше изпарила във въздуха.

— Ариа?

Ариа изпищя и се завъртя. Пред очите ѝ изплува едно лице. Първо видя сърцевидната челюст, след това блестящите сини очи и накрая кървавочервената усмивка като на Чеширския котарак.

— К-кортни? — заекна тя.

— Не знаех, че и други идват тук — каза Кортни, прибирайки изпаднал кичур руса коса под червената си шапка.

Ариа приглади разрошената си коса. Сърцето ѝ пулсираше в ушите.

— В-видя ли сестрата на Спенсър? Мелиса? Вървах след нея до тук.

Кортни поклати глава с объркано изражение на лицето.

— Тук сме само аз и луната.

Ариа потрепери, студеният въздух изгаряше дробовете ѝ. Искаше да се махне оттук, веднага, но не можеше да помръдне крайниците си.

— К-какво правиш тук?

— Просто проверявам старото свърталище — рече Кортни. Тя се облегна на разпадащата се постройка, която Ариа не беше виждала

досега. Приличаше на кръгла тухлена стена, обрасла с мъх. Половината от дървената структура над нея я нямаше, дървото се трошеше и се ронеше. На близката поляна се търкаляше ръждива метална кофа. Ариа притисна ръка към устата си, запълвайки бавно липсващите части. Това беше *кладенец на желанията*. Същият като онзи, който Али беше нарисувала на своето късче от знамето за „Капсулата на времето“. Крайниците ѝ се разтрепериха.

— Идвах често тук да размишлявам. — Кортни седна на каменната стена и спусна крака в кладенеца. — Това беше единственото място, което си бе изцяло мое. Затова го нарисувах на знаменцето за „Капсулата на времето“.

Ариа зяпна от изненада. *Нейното* знаменце?

— Моля?

Наблизо се обади бухал. Над луната премина облак с форма на длан. Кортни хвърли късче лед със замръзнал в него мъх в кладенеца. Ариа не го чу да удря дъното.

— Знам, че Джейсън ти го е дал. — Тя се обърна и погледна Ариа. — Радвам се, че е у теб.

Ариа започна да мига бързо.

— К-какво става тук, по дяволите?

Кортни вдигна отбранително ръка.

— Само недей да откачаш. — Докато говореше, от устата ѝ излизаше пара. — Аз не съм Кортни. Аз съм Али.

Краката на Ариа омекнаха. Тя отстъпи назад и се подхлъзна на няколко мокри листа.

— Моля те, не си отивай — извика ѝ Кортни. Луната осветяваше бялото на очите ѝ и избелените зъби, придавайки ѝ вид на човешки тиквен фенер. — Нека ти обясня.

Ариа не помръдна, докато Кортни — или която и да беше тя — набързо ѝ обясни историята със сестра си, убийството и размяната.

— Хана, Спенсър и Емили вече знаят — завърши тя. — Знаех си, че на теб ще ми бъде най-трудно да ти обясня. След всичко онова с баща ти... — Тя скочи от стената и се приближи до Ариа. Колебливо постави ръка на рамото ѝ. — Държах се ужасно с теб. Но се промених. Искам отново да бъдем приятелки, също както едно време, в шести клас. Помниш ли колко страхотно беше?

Ариа усещаше устните си като парализирани. Наистина ли пред нея стоеше Али? Не беше невъзможно. Още от самото начало откриваше доста странни неща у Кортни — тя знаеше повече за Ариа и Роузууд, отколкото би трябвало.

Али стоеше пред нея с ококорени, умоляващи очи.

— Просто го обмисли, става ли? Опитай се да погледнеш на нещата от моя перспектива.

Ариа изпита огромното желание нещата отново да бъдат такива, каквито бяха, когато петте станаха приятелки. Известно време всичко беше прекрасно: пътуваха често до Поконос, прекарваха часове наред, гостувайки си по домовете, правеха смешни клипчета с домашната видеокамера на Ариа. За пръв път в живота си Ариа не беше странната самотница, а част от групата.

Изведнъж Али се обърна и си тръгна. Стъпките ѝ се чуваха отчетливо известно време, преди да се изгубят в далечината. Ариа тръгна да слиза надолу по хълма към дома си. *Искам отново да сме приятелки. Просто го обмисли, става ли?* Част от нея искаше да каже на Али, че каквото станало — станало. Искаше отново да са най-добри приятелки. Но нещо я възпираше. Възможно ли е Ариа да вярва, че Али наистина съжالياва за всичко, което е направила до сега и че се е променила? Беше се върнала само от два дни и вече ръсеше лъжи, преструвайки се, че никога не е била в „Роузууд дей“ или че не е виждала досега къщата на Ноъл Кан. Беше се представила доста убедително, когато разказваше колко е била ужасена от аферата на баща си. Дали не го беше направила само за да накара Ариа отново да разкаже за собственото си разбито семейство?

Ариа си пое дълбоко дъх, миризмата на ръжда и блато изпълни ноздрите ѝ. Забеляза нещо бяло в краката си и спря. В калта край хълма беше заровено нещо.

След кратко колебание тя се наведе и го дръпна. По земята се посипаха пръст и мъртви листа. Оказа се някакъв опърпан плик. Дали багерите не го бяха засипали, докато се опитваха да изкопаят някои от старите пънове?

Тя разкъса плика и бръкна вътре. Пръстите ѝ докоснаха нещо твърдо с остри ръбове. Поемайки си дълбоко дъх, Ариа извади две размазани снимки от полароид. Тя се намръщи, ръцете ѝ бяха посинели от студа. Първата снимка беше на четири момичета, които

седяха в кръг на пода, навели глави. Около тях горяха свещи. Пето момиче с дълга руса коса и сърцевидно лице беше вдигнало ръце във въздуха със затворени очи.

Сърцето на Ариа се разтупка. Фотографията приличаше на снимките, които Били им беше направил по време на гостуването в хамбара на Спенсър.

Тя погледна втората снимка. Светкавицата беше направила малък жълт кръг в горната ѝ част. Ариа се олюля, зъбите ѝ затракаха. По някакъв начин, може би заради ъгъла, от който беше направена снимката, или заради отразената светлина от светкавицата, но снимката показваше не онова, което ставаше вътре... а навън. В прозореца се виждаше призрачното отражение на две ръце и сенчесто, приличащо на вампирско лице. Който и да беше човекът, той имаше руса коса като на Били, но чертите му бяха по-нежни, по-женствени. Образът беше замазан, но носът на човека беше малък и прав, а очите му бяха кръгли, обрамчени с тъмни мигли.

Ариа едва си поемаше дъх. Тя продължи да се взира в отражението, докато не я заболяха очите. Колкото и да ѝ се искаше да вярва, че човекът в прозореца прилича на Били, тя знаеше, че не е така.

Което означаваше, че в онази нощ ги беше наблюдавал някой друг.

16.

АКО НЕ СЕГА, ЕМ, ТО КОГА?

На следващата сутрин Емили и сестра ѝ Карълайн влязоха в „Роузууд дайвър“. Изморителната им тренировка по плуване беше свършила малко по-рано, което означаваше, че ще могат да хапнат малко истинска храна преди училище.

Собствениците на закусвалнята оставяха коледните лампички да мигат цяла година, което придаваше на залата уют и създаваше празнично настроение. От кухнята се носеше аромат на палачинки, сладък сироп, наденички и кафе. На щанда лежаха два забравени вестника. На първата страница на единия с големи букви пишеше „Отражението в прозореца не е на Форд“. Отдолу имаше размазано копие на полароидната снимка, за която Ариа беше споменала на Емили. Беше се обадила късно предишната вечер и ѝ каза, че е намерила две снимки в гората. Беше ги изпратила анонимно, за да не привлича вниманието към себе си.

Емили се вторачи в размазания образ. Лицето беше променено от светкавицата и приличаше повече на призрак. Човекът имаше руса коса като Били, но формата на брадичката, очите и носът бяха съвсем различни. Емили усети как главата ѝ запулсира. Защо тази снимка е била у Били, след като на нея не е той? Дали в онази нощ не е имал съучастник? Или някой ги е подхвърлил в колата му?

Емили последва Карълайн в голямото червено сепаре. Телефонът в сака ѝ изпиука. Ново съобщение. Беше от Кортни Дилорентис. *Али.*

С нетърпение чакам да те видя в салона днес.

XXX

Сърцето ѝ подскочи. *И аз го чакам с нетърпение*, написа в отговор тя и изчака пликчето, обозначаващо изпращането на есемес, да

изчезне от екрана. Тя все още усещаше ментовия дъх на Али и меките ѝ, пълни устни върху своите. Пред очите ѝ се въртеше споменът за съблазнителния ѝ танц в онзи клуб и светлинките от диско-кълбото, които танцуваха в златистата ѝ коса.

Карълайн се наведе напред и погледна към екрана на телефона ѝ. Очите ѝ се разшириха.

— Ти и Кортни да не сте приятелки?

— Изглежда много приятно момиче — отвърна Емили, опитвайки се да прозвучи незаинтересовано.

Карълайн затвори менюто и го плъзна към ръба на масата.

— Толкова е странно, че Али има близначка. Подозирала ли си го някога?

Емили сви рамене. Като се замислеше, всичко се връзваше идеално. Тя трябваше да усети, че нещо не е наред в деня преди гостуването у Спенсър в седми клас. Когато Али се видя с момичетата на верандата, тя не си спомняше, че преди малко е била с тях в стаята си. По-късно същия следобед Емили се извини и отиде до тоалетна. Докато беше вътре, чу Джейсън да шепне ядосано на някого на стълбите.

— По-добре се спри — предупреди той. — Знаеш много добре как ги ядосва това.

— Не преча на никого — възрази друг глас. Приличаше много на Алиния, но очевидно е била Кортни. Джейсън сигурно ѝ се караше, защото отново се беше представила за сестра си.

Тя се опита да ме удави, беше казала Али. Искаше да ме убие, за да може да бъде мен. Емили потрепери.

Ами онзи път, когато Кортни си е била вкъщи, преди да се прехвърли от „Радли“ в „Убежището“? Али каза, че това се е случило в началото на шести клас. Възможно ли е да е било в същия онзи ден, когато Емили, Спенсър и останалите се бяха промъкнали в задния ѝ двор с надеждата да ѝ откраднат знамението за „Капсулата на времето“? Емили си спомняше караницата, която беше чула във вътрешността на къщата — Али беше извикала „Престани!“, а след това някой друг я беше изимитирал със същия писклив глас. Емили си беше помислила, че това е Джейсън, но със същия успех би могла да бъде Кортни.

Това беше първият ден, в който Али ги заговори и за известно време се държа *приятелски* с тях. Дори не прекрати разговора, когато госпожа Дилорентис излезе на верандата и й каза, че излиза. Сега, като си го спомнеше, Емили се замисли дали не е бил това моментът, когато са закарали Кортни в „Убежището“, новата й клиника. Ако беше обърнала повече внимание на мерцедеса им, който се отдалечаваше от къщата, може би вътре щеше да забележи на задната седалка момичето, което зловещо приличаше на Али?

Сервитьорката се приближи до масата им и ги попита дали са избрали какво ще си поръчат. Карълайн поиска омлет по каубойски, а Емили поръча белгийска кифличка. След като сервитьорката се отдалечи, Карълайн изсипа течната сметана в чашата си с кафе.

— Кортни ми изглежда по-различна от Али.

Емили разбърка горещия си шоколад, опитвайки се да остане безразлична.

— Защо си мислиш така?

— Не знам. Не мога точно да посоча, но разликите ги има.

Звънчето на щанда пропя. Сервитьорката се появи с две табли, залитайки леко под тежестта им. На Емили й се искаше да може да разкаже на Карълайн истината за Али, но тя я беше накарала да се закълне, че ще пази тайна. Емили се чудеше колко ли дълго Али щеше да се преструва на Кортни. Докато стане на осемнайсет? Завинаги?

Карълайн повдигна вежда, поглеждайки покрай Емили към нещо пред прозореца.

— Това не е ли полицай Уайлдън?

Емили се обърна. Двама души прекосяваха заедно паркинга. Русо момиче с карирано палто говореше с познатото им ченге. Бяха Уайлдън и сестрата на Спенсър, Мелиса. Изглеждаше сякаш спорят разгорещено.

Мелиса заби показалеца си в лицето на Уайлдън. Той й отвърна нещо, махна с ръка, като че й казваше, че не вярва на думите й. Мелиса разпери ръце, очевидно ядосана и Уайлдън си тръгна. Тя извика след него, но той не се обърна.

— Леле — каза тихо Карълайн. — Какво беше всичко *това*?

— Представа нямам — отвърна тихо Емили.

Вратата на закусвалнята се отвори и вътре влязоха две момчета с грейки на отбора по плуване на училище „Тейт“. Карълайн се обърна

към Емили и отпи отново от кафето си.

— Дватамата е Айзък ще ходите ли заедно на бала по случай Свети Валентин? Напоследък не съм го виждала много.

Айзък. За миг Емили дори не може да си спомни лицето на последното си гадже. Не много отдавна тя си мислеше, че Айзък Колбърт е любовта на живота ѝ — дори спа с него. Но после той не повярва на думите ѝ, че майка му я тормози. Тя имаше усещането, че това се е случило преди години.

— Ъ-ъ-ъ... едва ли.

— Какво се случи?

Емили се престори, че се възхищава на ламинираната подложка на масата, която представляваше кичозно изработена карта на Съединените щати. Родителите и сестра ѝ все още си мислеха, че е била на онова пътуване до Бостън с Айзък, но всъщност тя бе отишла при амишите, където откри информация за миналото на Уайлдън. След като се прибра у дома в нощта, когато едва не проникна в стаята за доказателства в полицейското управление на Роузууд — същата нощ, когато беше убита Джена Кавана — тя каза на майка си, че е облечена с амишка роба заради някаква игра, която са играли по време на пътуването до Бостън. Емили беше сигурна, че майка ѝ не ѝ повярва, но госпожа Фийлдс не повдигна повече този въпрос.

След като Емили не ѝ отговори, Карълайн се размърда на мястото си и се усмихна.

— Вече не си с Айзък, нали?

— Не — потвърди Емили, внимателно подбирайки думите си. — Харесвам някой друг.

Очите на Карълайн се разшириха. Сигурно не ѝ беше трудно да се сети кой: Мона-или-А. беше разкрила чувствата на Емили към Али пред цялото училище.

— Кортни... *като теб* ли е? — прошепна Карълайн.

— Не знам. — Емили притисна показалеца си към зъбите на вилицата. *Винаги съм искала да го направя отново*, беше казала Али. *Като нея* ли беше? Защо иначе да го казва?

Сервитьорката донесе чиниите им. Емили наведе поглед към кифлата си със сироп и масло. Изведнъж установи, че е твърде изнервена, за да яде.

Карълайн притисна длани в масата.

— Трябва да я поканиш на бала — реши тя.

— Не мога! — възкликна Емили, донякъде изненадана, че сестра ѝ е толкова разкрепостена.

— Защо не? Какво ще изгубиш? — Карълайн лапна една хапка от омлета си. — Аз и Тофър ще те закараме. Наели сме лимузина. — Тофър от години беше приятел на сестра ѝ.

Емили отвори уста, след което просто я затвори. Карълайн не разбираше. Това не беше обикновено привличане, като онова, което беше изпитала към Мая и Айзък. Тя си мечтаеше от години да бъде с Али, да отиде в Станфърд с нея и след това, може би — ако имаше късмет — да си вземат заедно една от онези малки къщички със симпатични ветропоказатели във формата на петле. Представата, че действията прибързано и съсипва връзката си с Али, я парализира. За нея мнението на Али беше всичко и ако тя я отхвърлеше, Емили не знаеше какво щеше да прави. Ако запазеше чувствата си за себе си, нямаше риск да бъдат отхвърлени.

Телефонът ѝ отново изжужа и тя го взе. Али беше върнала есемес с цял ред хиксове. Ами ако тя също го искаше?

17.

КОЙ СЕ СТРАХУВА ОТ ГОЛЯМАТА ЛОША СЕСТРА?

Почти по същото време Спенсър се качи в запаления джип на Мелиса и зачака сестра си, която беше изтичала обратно да си вземе слънчевите очила. В рядък пристъп на желание да помогне, Мелиса беше предложила на Спенсър да я закара до училище. Спенсър хвърли чантата си на задната седалка. В колата миришеше натрапчиво на канелена дъвка и радиото беше усилено до дупка.

— След рекламата на нашите спонсори ще обсъдим снимките, които хвърлиха нова светлина върху случая със серийния убиец на Роузууд — обяви водещият.

Предаването беше прекъснато от реклама на „Съкровищата от тавана“, местния антикварен магазин. Спенсър спря радиото. Сутринта беше получила есемес от Ариа, в който тя ѝ разказваше за снимките, които беше открила в гората, но Спенсър още не ги беше видяла. Единственото, което знаеше, беше, че онзи, който ги е направил, може би е момиче. Спенсър се опитваше всячески да потисне съмненията си за вината на Били, но сега...

Една ледена ръка полегна върху нейната и Спенсър подскочи.

— Земята вика Спенсър — изчурулика Мелиса, затваряйки вратата. — Тук ли си?

— Извинявай — пое си дъх Спенсър, а Мелиса подкара джипа по алеята, като едва не събори олтара на Джена. Той беше станал три пъти по-голям от първоначалния. Олтарът на Али пред стария дом на семейство Дилорентис също се беше разраснал, отрупан със свещи, цветя, плюшени мечета и стари снимки на Али като дете.

Само ако знаеха хората, помисли си Спенсър. Момичето от онези стари снимки беше все още живо. Толкова ѝ беше трудно да повярва.

Мелиса също гледаше към олтара на Али.

— Кортни виждала ли го е? — попита тя.

Стомахът на Спенсър се сви. Стори ѝ се странно да чуе името на *Кортни* сега, след като знаеше истината.

— Не знам.

На края на улицата господин Съливан, който живееше на ъгъла, разхождаше двете си шотландски овчарки. Мелиса излезе от квартала и двете продължиха да пътуват в мълчание още няколко минути, минаха покрай фермата на Джонсън, която продаваше органични масло и зеленчуци, след това подминаха големия градски парк. Двама души правеха сутрешния си джогинг, навели глави срещу бръснещия вятър.

Мелиса вдигна слънчевите си очила на главата и погледна Спенсър с ъгъла на окото си.

— Ти виждаш ли се с Кортни?

— Аха — отвърна Спенсър и придърпа ръкавите на палтото си върху голите си ръце.

Мелиса стисна по-силно волана.

— Смяташ ли, че това е добра идея?

Колата спря на знака „стоп“. Една катерица се стрелна през пътя, навирала във въздуха пухкавата си опашка.

— Защо да не е? — попита Спенсър.

Мелиса тропна с крак по пода.

— Не знаеш кой знае колко неща за нея. Когато Джейсън ми каза за Кортни, добави, че не е много стабилна.

Тя отново даде газ и прекоси кръстовището. Спенсър умираше от желание да каже на Мелиса онова, което сестра ѝ *не знаеше* — че нестабилната сестра е мъртва.

— Ти никога не си разговаряла с нея — каза вместо това тя.

Гласът на Мелиса се втвърди.

— Просто смятам, че трябва да внимаваш с нея. Не бързай да завързваш приятелство.

Те отбиха в алеята към „Роузууд дей“ и спряха зад няколко жълти училищни автобуси. Децата слизаха от тях и се втурваха по стълбите към фойето, нетърпеливи да избягат от хапещия студ. Спенсър погледна обвинително сестра си.

— Казваш го само защото мразеше Али и не харесваш Кортни по подразбиране.

Мелиса завъртя очи.

— Не създавай драми. Просто не искам да пострадаш.

— Как ли пък не — изсумтя Спенсър. — Защото ти никога не си се опитала да ме нараниш. — Тя отвори вратата, изскочи навън и я затръшна зад себе си.

Коридорите миришеха на прясно опечени кифлички от „Стийм“. Когато Спенсър се доближи до шкафчето, Али излезе от тоалетната. Сините ѝ очи блестяха в идеален синхрон с училищното ѝ сако.

— Здравсти! — извика тя и я прегърна през раменете. — Точно човека, когото исках да видя. Ще се подготвяме за бала утре, нали?

— Да — отвърна Спенсър, избирайки комбинацията на ключалката си твърде бързо и пропускайки едното число. Раздразнена, ритна вратичката.

Али се намръщи.

— Какво не е наред?

Спенсър разкърши врата си, опитвайки се да се успокои.

— Мелиса ме подлудява.

Али постави ръце на хълбоците си. Две момчета от отбора по футбол минаха покрай тях и ѝ подсвириха одобрително.

— Пак ли се карахте заради майка ти?

— Не... — Спенсър най-накрая отвори шкафчето си. Съблече палтото си и го окачи на кукичката. — Всъщност се сдърпахме заради теб.

— Заради мен? — Али притисна длан към гърдите си.

— Да. — Спенсър се изсмя рязко. — Казах ѝ, че излизаме заедно. Тя ми каза, че трябва да стоя настрани от теб.

Али изчетка един невидим косъм от сакото си.

— Е, може би е загрижена за теб.

Спенсър изсумтя.

— *Познаваш* Мелиса. Със сигурност *не е* загрижена за мен.

Едно мускулче на шията на Али запулсира.

— Тогава защо го е казала?

Спенсър прехапа долната си устна. Мелиса и Али никога не се бяха разбирали. Али беше единствената, която в онези години не искаше да прилича на Мелиса. Точно преди да изчезне, тя дори я беше подразнила, че Иън може да си намери нова приятелка, докато Мелиса е в Прага. А Мелиса *със сигурност* подозираше, че Али се заиграва с

Иън. Два месеца по-рано Спенсър и Мелиса седяха в горещото джакузи в задния им двор и Мелиса беше признала, че знае за изневерите на Иън в гимназията.

— Иън ще съжالياва за това до края на живота си — беше казала тя. Спенсър я попита какво смята да прави с момичето, с което ѝ е изневерил, а Мелиса се усмихна злобно. — Кой каза, че вече не съм направила нещо?

Наблизо се затръшна врата на шкафче. Нечий телефон извъня. Музиката, която звучеше през междучасията, също млъкна, което означаваше, че трябва да си отиват по стаите. Спенсър вдигна поглед към Али, която я гледаше, вероятно чудейки се какво ли се върти в главата ѝ.

— Смяташ ли, че има някакъв начин Мелиса да знае, че ти не си Кортни? — попита тя.

Али отстъпи назад. Челото ѝ се набърчи.

— Не. Няма начин.

— *Сигурна* ли си?

— Абсолютно. — Али отметна дългата си руса коса през рамо. Един първокурсник, който стоеше наблизо, ахна и изпусна учебника си по биология на мраморния под. — Честно, Спенс, Мелиса сигурно просто завивжда. Вече и двете имате още една сестра... а аз харесвам повече теб.

Топло, спокойно усещане заля Спенсър, докато Али се сбогува с нея и тръгна по коридора към крилото по изобразително изкуство. Спенсър прекоси фойето на път към стаята си, но когато подмина „Стийм“, закаченият на стената брой на „Филаделфия сентинъл“ я накара да спре.

— О, Господи — прошепна тя.

На първата страница беше отпечатана снимката, която Ариа беше намерила предишната нощ и размазаните, страховити очи сезираха право в Спенсър. Тя веднага разпозна лицето.

Мелиса.

18.

ДВЕ МОДНИ МАНИАЧКИ, ЕДИН ХИТЪР ПЛАН

Въпреки че беше едва четири часа в петък, „Рив Гош“, френското бистро в мола „Кинг Джеймс“, беше препълнено с добре облечени и фризиранни гимназистки. По празните столове бяха оставени великолепни кожени чанти, а под масите бяха напъхани големи блестящи пазарски торби, щамповани с лъскави дизайнерски етикети. Сервитьорите, облечени с безупречни бели ризи и тесни черни панталони, сновяха между гостите, сервирайки бутилки вино и крем брюле. Във въздуха ухаеше на приготвено в масло ескарго и превъзходно изпържени белгийски картопки.

Хана въздъхна от удоволствие. От доста време не беше идвала в „Рив Гош“ и мястото много ѝ липсваше. Дори само стоенето във фоайето му я караше да се чувства чудесно. Сякаш беше преминала през мигновена терапия.

Домакинята поведе Хана и Али през трапезарията. И двете момичета носеха тежки торби от „Отър“. Бяха прекарали час и половина там, изпробвайки почти всичко в магазина. За пръв път Хана не седеше на дивана като грозна, пъпчасала крава, докато Али дефилира пред тройните огледала, облечена в рокли втори номер и тесни дънки. Днес тя изглеждаше също толкова добре в панталоните с висока талия, прилепналите рокли и подчертаващите фигурата дрехи. Али дори се беше допитала до нея за едни светли дънки — все пак тя беше прекарала три години в болница и беше изгубила връзка с модата.

Единственият тъжен спомен беше от последния път, когато Хана беше дошла в „Отър“ с приятел — Майк я беше завел там на първата им среща и ѝ беше подбрал за проба няколко шантави, твърде тесни дрехи. Тя го беше споменала само веднъж пред Али, когато я попита

дали Наоми и Райли стоят зад оная работа с изцапаното бельо. Али отвърна, че не е сигурна, но не би се изненадала, ако е така.

Двете се настаниха в едно сепаре. Али извади един копринен шал от торбата си и го уви около шията си.

— Искам утре, след бала по случай Свети Валентин, всички да отидем в къщата ни в Поконос. Можем да се напием, да си вземем гореща вана, да се сближим отново...

— Ще бъде страхотно — плесна с ръце Хана.

За миг на лицето на Али се изписа несигурност.

— Смяташ ли, че останалите ще се съгласят?

— Спенсър и Емили със сигурност ще бъдат „за“ — отвърна Хана. Ариа, от друга страна, не спираше да говори за някакъв стар кладенец.

— Али каза, че той я е вдъхновил за рисунката на знаменцето — беше прошепнала тя на Хана предишната нощ по телефона. — Някога да *ти* е споменавала нещо за кладенец?

— Не, но на кого му пука? — беше отговорила Хана, без да разбира накъде бие Ариа с тези въпроси. Значи Али си е имала свой таен кладенец на желанията. На кого му пука?

— Ще трябва да си вземем алкохол и снаксове — започна Али да изброява на пръсти всички необходими неща.

Хана си представи пътуването до Поконос. Пият вино и си разказват разни тайни неща. Седят в джакузито по бански, само че този път Хана нямаше да покрива срамежливо закръгления си корем. Навремето ужасно много се притесняваше, че всички ще я подиграват, винаги мислеше, че е на ръба да бъде прогонена. Но сега в града царуваше новата Хана — красивата, слаба, *самоуверена* Хана.

Слабичката сервитьорка с френски вид и високи скули доприпка до масата им. Хана ѝ подаде менюто, без да поглежда в него.

— Ще вземем миди с пържени картопки.

Сервитьорката кимна и се отдалечи, спирайки се край масата до прозореца, която беше заета от няколко момичета от квакерското училище.

Али извади телефона си от куфарчето си от намачкана кожа.

— Така. Време е за Операция ДРК — да размажем кучките.

— Супер — изчурулика Хана. Тя беше абсолютно готова за това. Кейт, Наоми и Райли бяха обикаляли цял ден наперено из училище,

разказвайки на всички, че билетите за модното ревю на Хана са били фалшиви. А сутринта на закуска Кейт се оплака на баща ѝ, че Хана я завлякла за нищо чак до Ню Йорк и така пропуснала репетицията за „Хамлет“. Както обикновено, баща ѝ повярва на Кейт. Хана дори не се опита да се защити. Имаше ли смисъл?

— Измислих най-идеалното отмъщение. — Али почука с пръст по екрана на своя айфон. — Нали ни видя онзи ден в стаята на Кейт?

— Да. — Хана натика пазарските си торби под масата в сепарето.

Али започна да натиска бутоните на телефона си.

— Преди да се прибереш, бяхме изпили доста ром и те започнаха да пишат любовни писма на момчетата, по които си падат.

— Любовни писма? Наистина ли? — Хана сбърчи нос. — Това е толкова...

— Детинско? — Али завъртя очи. — Знам. Както и да е, трябваше да видиш писмата, които написаха. Много пикантни. — Тя се наведе напред. Устните ѝ се озоваха толкова близо, че Хана усети мириса на ягодовия ѝ гланц за устни. — Аз, естествено, не участвах, разбира се, защото като *Кортни* не бях прекарала достатъчно време в училището, за да си падам по някого. Но точно преди да си тръгна откраднах писмата и ги сканирах в стария офис на майка ти. Сега са в телефона ми. Можем да ги разпечатаме и да ги разпространим на бала. Нали на Свети Валентин се празнува дори несподелената любов!

Али изкара снимките на екрана на телефона си и го размаха пред лицето на Хана. Писмото на Кейт разкриваше, че тя тайно си пада по Шон Ейкърд, бившия на Хана, и тя се кълнеше, че е готова да посещава сбирките на Клуба на девствениците с него. Любовното писмо на Райли беше до Сет Кардиф, набито момче от отбора по плуване. Очевидно много ѝ харесваше как изглежда в прилепналия си плувен костюм „Спийдо“. Писмото на Наоми беше до Кристоф Бригс, пламенният режисьор от клуба по театрално майсторство в „Роузууд дей“, в което тя искаше да се опита да го „откаже от гейските му настроения“. Всяко момиче беше подпечатало писмото си с ярко начервена целувка. Сигурно са били много пияни, когато са ги писали. *Какво унижение.*

— Супер. — Хана и Али плеснаха възторжено ръце.

— Така че до бала ще продължа да се преструвам, че съм най-добра приятелка с тях. Не трябва да разберат, че разговаряме, защото това ще провали цялата работа.

— Разбира се — съгласи се Хана. Това щеше да е най-великото, най-удовлетворяващо повторение на първия път, когато Али заряза Наоми и Райли, точно преди благотворителния бал в „Роузууд дей“ в шести клас. Хана никога нямаше да забрави ужасените изражения на лицата им, когато разбраха, че са заменени. Какво удовлетворение.

— А ти всъщност защо ги заряза тогава? — попита Хана. Двете никога не бяха обсъждали този въпрос — Хана се страхуваше да го повдигне, защото можеше да развали приятелството ѝ с Али. Но това се беше случило преди много години, а сега двете най-после бяха равни.

Двойните врати на кухнята се люшнаха и навън излезе сервитьорка, която носеше табла с чинии. В единия край на устата на Али потрепна мускулче.

— Разбрах, че всъщност изобщо не са ми приятелки.

— Да не са ти сторили нещо? — притисна я Хана.

— Може и така да се каже — промърмори уклончиво Али.

Група момичета, които седяха на няколко маси от тях, разглеждаха един брой от „Ъс Уийкли“, и разменяха клюки за неуспешните пластични операции на разни звезди. Двойка възрастни съпрузи похапваха от парче разтопен шоколадов кейк. Пред Хана и Али се появиха чиниите с миди и пържени картопки, над които се вдигаше пара. Али веднага се нахвърли на храната, а Хана се забави за миг, опитвайки се да се досети какво са направили Наоми и Райли.

— Планът с писмата е страхотен! — Хана грабна едно картофче от върха на купчината. — Ще стане точно като с прочутата бележка на Уил Батърфийлд.

Али се спря за миг, стиснала една мида между палеца и показалеца си. Между веждите ѝ се оформи бръчка.

— А?

— Нали се сещаш — продължи Хана. — Онзи път, когато ти намери бележката, която Уил Батърфийлд беше написал на учителката си по математика, и накара Спенсър да я прочете по училищната уредба? Класика!

Замъгленият поглед на Али постепенно се проясни и устата ѝ се разтегли в усмивка.

— А, да. Вярно. — Усмивката ѝ бързо премина в мръщение. — Извинявай. Всичко ми се струва толкова отдавна.

Хана пхна една мида в устата си и се запита дали не трябваше да си мълчи.

— Няма нищо — рече тя и потупа Али по ръката. Но вниманието на приятелката ѝ беше насочено другаде. Хана проследи погледа ѝ към атриума. Някой се беше скрил зад бълбукащия фонтан и ги гледаше. Стомахът на Хана се сви. Мерна се кичур руса коса и Хана се сети за полароидната снимка, която Ариа беше намерила. Лицето, отразено в прозореца. Сега по новините твърдяха, че може би Били не е виновен за всички убийства. Кошмарът им сякаш се завръщаше.

Хана погледна към Али.

— Кой беше това?

— Не знам — прошепна Али в отговор. Ръцете ѝ трепереха.

Хана затаи дъх, наблюдавайки, чакайки, но пред фонтана мина група деца, които закриха гледката. Когато се отдалечиха, човекът, който ги наблюдаваше, беше изчезнал.

19.

НАЙ-ВАЖНИЯТ ВЪПРОС В ЖИВОТА НА ЕМИЛИ

Докато Емили навлизаше в новия квартал на Али, върху волвото ѝ се изсипваше пороен дъжд. Декоративното езеро със старомодния му дървен белведере и тръстиковото мостче изглеждаше тихо и спокойно в студената, зимна тъмнина. Емили вече си представяше как ще седи заедно с Али край езерцето през пролетта, ще се държат за ръце и ще духат цъфнали глухарчета. Представяше си как двете ще карат колела из квартала и ще си правят къмпинг в големия ѝ заден двор, като се будят на всеки няколко часа, за да се целунат. Представи си как спира пред дома на Али, за да я вземе за бала по случай Свети Валентин, а Али слиза по стълбите, облечена с великолепна червена копринена рокля и червени сатенени обувчици.

Дано не изпреварваше нещата.

След разговора с Карълайн на вечеря Емили реши днес след училище да покани Али на бала. Проблемът беше, че не я видя никъде. Не беше в „Стийм“ с Наоми, Райли и бъдещата доведена сестра на Хана, Кейт. Не я видя в коридора през междучасието между третия и четвъртия час, когато отиваше към кабинета по химия. Не се появи и в салона. През шестото междучасие, разтревожена до такава степен, че чак ѝ прилошаваше, Емили помоли учителя си по керамика да ѝ позволи да отиде до тоалетна и хукна из училището, надничайки във всички стаи с надеждата да зърне лицето на Али. Балът беше на следващия ден. Не разполагаше с много време.

Лампата над вратата на семейство Дилорентис светеше, а семейното БМВ беше спряно на алеята. Емили си пое дълбоко дъх, загледана в светофара на улицата на Али. *Ако през следващите пет секунди светне зелено, значи Али ще се съгласи*, каза си тя. Преброи бавно до пет. Светофарът продължи да свети червено. *Най-добре две от три*, реши тя.

Минаха още пет секунди, но светофарът продължаваше да свети червено. Тя въздъхна, излезе от колата, притича по пътеката и позвъни на звънеца. Чува се стъпки и вратата се отвори. На прага застана Джейсън Дилорентис, русата му коса беше сресана плътно назад, беше брадясал и облечен в протрити дънки и тениска на колежа „Пен“. Когато видя Емили, той се смръщи. Последния път, когато се видяха, той ѝ се развика заради това, че е ударила колата му. Напрегнатото изражение на лицето му я накара да си помисли, че не го е забравил.

— Здравсти — рече тя, леко треперейки. — Дойдох да видя... Кортни. — Тя успя да се усети навреме, преди да каже Али.

— А, разбира се. — Джейсън се обърна и извика към втория етаж името на Кортни, след което се обърна и изгледа продължително Емили. Тя се изчерви. Взе малката кучешка дървена статуя, която стоеше на масичката в коридора и започна да я върти в ръцете си, просто за да има с какво да се занимава.

— Значи двете с Кортни сега сте приятелки, а? — попита най-накрая Джейсън. — Просто ей така?

— Аха. — *И какво от това*, искаше ѝ се да добави.

— Здравсти! — Али изтича надолу по стълбите. Русата ѝ коса беше вързана на опашка и тя беше облякла небесносиня тениска. В седми клас обожаваше да носи небесносини дрехи, защото подхождаха на очите ѝ. — Каква приятна изненада!

Емили се обърна към Джейсън, но той беше изчезнал.

— Здравсти — отвърна тя, леко замаяна.

— Хайде да идем в хола — предложи Али, завъртя се и се запъти към една стая в дъното на коридора. Тя беше голяма, квадратна и тъмна, и миришеше на камина. В ъгъла беше поставен голям телевизор с плосък екран, тежките кадифени завеси бяха спуснати пред прозорците, а по средата на масата стоеше кристална купа, пълна с розови бонбони „М&М“. На пода, покрай столовете и секцията, бяха пръснати снимки.

Емили се наведе да разгледа снимката, която се намираше най-отгоре върху купчината. На нея бяха децата и родителите Дилорентис — само две деца, не три. Али беше в седми клас, лицето ѝ беше малко по-закръглено, косата ѝ — малко по-светла. До нея стоеше Джейсън, усмихнат, но със сериозен поглед. Родителите им бяха поставили

ръцете си на раменете на децата си и се усмихваха гордо, сякаш нямаше какво да крият.

Тя погледна отново към Джейсън, все още разтърсена от сблъсъка им в коридора.

— Сигурна ли си, че брат ти не знае коя си наистина? — прошепна тя.

Али седна на дивана и яростно разтърси глава.

— Не знае. — Тя стрелна предупредително Емили с поглед. — И моля те, не му казвай. Семейството ми вярва, че аз съм Кортни. Това е единственият начин да продължат да вярват, че съм добре.

Емили се облегна назад и кожата изскърца под краката ѝ.

— Обещавам.

След това се протегна и хвана Али за ръката. Тя беше студена и лепкава.

— Много ми липсваше днес. Искрах да те питам нещо.

Али гледаше ръката на Емили върху нейната. Устните ѝ леко се разтвориха.

— Какво?

Сърцето на Емили тупкаше бързо.

— Ами утре в училище има бал по случай Свети Валентин.

Али помръдна челюстта си. Долните ѝ зъби леко се показаха.

— Та се чудех дали ти... — Емили замълча, думите щипеха езика ѝ. — Дали искаш да отидеш с мен. Като на среща. Можем да се комбинираме със сестра ми и нейния приятел. Ще бъде много забавно.

Али издърпа ръката си.

— Ем... — започна тя. Ъгълчетата на устните ѝ потрепнаха, сякаш потискаше смеха си.

Стомахът на Емили се сви. Изведнъж тя се озова в дървесната къщичка на Али, минутки след като се беше навела и я беше целунала по устните. За няколко сладки мига Али отвърна на целувката ѝ, но после се отдръпна.

— Сега вече знам защо така се умълчаваш, когато се преобличаме в съблекалнята — подразни я тя.

Емили скочи и се блъсна в ъгъла на огромната мраморна дъска за шах върху холската масичка. Бялата царица се залюля и падна.

— Трябва да вървя.

Лицето на Али повехна.

— Какво? Защо?

Емили грабна якето си, което беше оставила на облегалката на стола.

— Просто си спомних, че имам домашно.

Очите на Али бяха изпълнени с тревога.

— Не искам да си ходиш.

Брадичката на Емили трепереше. *Не плачи*, каза си тя на ум.

— Онзи ден, когато ти казах какво чувствам към теб, бях напълно сериозна. — Али хвана Емили за ръката. Навън светна лампата над входната врата на съседите. — Но първо трябва да оправя живота си, нали?

Емили потърси в джоба на якето си ключовете от колата. Това сигурно беше просто извинение. Може би утре Али щеше да се забавлява за нейна сметка. Емили не трябваше да ѝ се доверява така скоро. Очевидно тя *не се беше* променила чак толкова.

— Няма да те зарежа — обеща Али, сякаш можеше да чете мислите в пламналата ѝ глава. — Най-важното е, че отново сме приятелки. Пак можем да отидем заедно на бала. И ми се иска всички заедно да се приготвим за него.

— *Всички ли?* — примигна Емили.

— Ти, аз, Спенсър, Хана... — Али я погледна, изпълнена с надежда. — Може би дори Ариа? Мислех след това да отскочим до къщата на семейството ми край Поконос. — Тя стисна ръката на Емили. — Искам отново да сме заедно, както едно време.

Емили изсумтя, но пусна ключовете в джоба си.

Али потупа дивана до себе си.

— *Моля те*, остани. След като вече знам, че ще ходиш, трябва да поговорим за бала. Обзалагам се, че дори не си си избрала още рокля.

— Ами, не съм. Мислех да облека нещо на сестра ми.

Али я щипна игриво.

— Точно както едно време.

Емили се облегна назад. Чувствата бушуваха в гърдите ѝ, но щом Али отвори един брой на „Тийн воуг“ и посочи няколко парти-рокли, които биха подчертавали прасковената кожа на Емили, настроението ѝ започна да се оправя. Може би наистина прибързваше. Али се беше върнала — всичко постепенно щеше да си дойде на мястото.

Когато Али стигна до „Севънтийн“, Емили чу стъпки по коридора. Джейсън застана до стълбите и надникна в хола. Челото му се набърчи, ъглите на устата му увиснаха надолу и той стисна толкова здраво перилата, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

Емили зяпна от изненада. Но преди да успее да смушка Али, Джейсън излетя от къщата и тресна вратата зад гърба си.

20.

ВЪПРОСЪТ Е ПРОСТО ДА КАЖЕШ „НЕ“

В ранния съботен следобед Ариа слезе от субаруто, заключи го и тръгна през паркинга на мола. Майк вървеше до нея с плътно прилепнала качулка на якето си. Ариа се беше съгласила да го придружи до оптиката в мола „Кинг Джеймс“, за да си вземе още един чифт лещи — непрекъснато ги губеше, а не смееше да си сложи очилата. Напоследък Мередит си припвяваше непрекъснато разни песни от „Пепеляшка“, докато боядисваше детската спалня — в неутрално жълто, тъй като Мередит и Байрън не искаха да разберат пола на детето си, преди да се роди — и Ариа отчаяно си търсеше поводи да се измъкне от къщата.

Телефонът ѝ иззвъня. Тя го измъкна от джоба си и погледна екрана. *Уайлдън*. Стомахът ѝ се сви от страх. Защо ѝ се обаждаше? Дали е разбрал, че тя е изпратила в полицията снимката, която беше намерила в гората? Тя натисна бутона за изключване на звука и пусна телефона в джоба си с разтуптяно сърце.

Знаеше, че е постъпила правилно, като е изпратила анонимно снимките в роузуудската полиция. Така щеше да се предпази — не искаше повече да е в центъра на този случай. Мислеше да каже на полицаите и за Мелиса, която беше видяла да тича през гората, но ако това се окажеше просто съвпадение? И *определено* нямаше намерение да им съобщи за това, че е видяла Кортни — Али — до кладенеца... или за какво бяха говорили.

— Ще ходиш ли на бала довечера? — попита тя брат си, докато вървяха бавно към входа на мола от страната на „Сакс“.

Майк я погледна с крайчеца на окото си.

— Ти как мислиш?

Ариа заобиколи един голям джип, чиято задница стърчеше извън мястото за паркиране.

— Ами... да? — Откакто се бяха върнали, Майк посещаваше всяко организирано от „Роузууд дей“ празненство.

Той се спря и сложи ръце на хълбоците си. От ноздрите му излизаше пара.

— Да не би да искаш да кажеш, че не си чула? — попита я подозрително той.

Ариа примигна.

— Изцапаното бельо? — Той плесна с ръце до дупето си. — *Посерко?*

Ариа прокара език по зъбите си. Сега, като се замисли, май беше чула, че Майк има нов прякор. Но пък беше решила, че това е някакъв откачен лакроски ритуал.

— Някой подхвърлил изцапано бельо в шкафчето ми — проплака Майк, пхна ръце в джобовете на якето си и се повлече към двойните врати на мола. — Снимали ги и ги разпратили на всички. Каква тъпотия. Аз дори *не* нося боксерки на „D&G“.

— Знаеш ли кой го е направил? — попита Ариа.

— Сигурно е някой, който ме мрази.

Косъмчетата по врата на Ариа настръхнаха. Това ѝ звучеше като нещо, което А. би направил. Тя огледа паркинга, но той беше пълен предимно с измокрени майки и бебешки колички. Никой не ги гледаше.

— Сега всички ми се подиграват. Дори се опитаха да ме накарат да си върна лакроската гривна — продължи Майк.

— Върна ли я? — попита Ариа, стъпвайки на бордюра.

— Не. — Гласът на Майк прозвуча смутено. — Ноъл се застъпи за мен.

Ариа изпита удоволствие от отговора му.

— Много мило.

— Но като гледам как вървят нещата, току-виж съм се върнал в Исландия, да се запиша в елфската комуна — проплака Майк.

Ариа изсумтя и задържа вратата, за да влезе брат ѝ. Вълна от топъл въздух разроши косата ѝ.

— Това е просто някакъв глупав прякор. Всичко ще отmine.

Майк изсумтя.

— Съмнява ме.

Когато двамата влязоха през големите двойни врати в „Сакс“, Ариа забеляза поставената вляво маса с два малки олгара: един за Али и един за Джена. Подобни паметници изникваха на най-различни

места в Роузууд — в местния „Уауа“, луксозен магазин за сирена на Ланкастър авеню, и в „Майти куил“, малка книжарница близо до колежа „Холис“, където Ариа и Али обичаха да ходят и тайно да четат книги за секса. Ариа се спря, привлечена от една снимка на Джена. Тя беше същата, която А. беше изпратил на Емили — с Джена, Али и едно скрито русо момиче, за което вече знаеха, че е било Кортни. Ариа грабна сребрилата рамка и я обърна. Откога тази снимка стоеше чук? По този начин ли Били — или който там беше А. — се беше сдобил с нея?

— *По дяволите* — прошепна рязко Майк, хващайки Ариа за ръката. — Дай да минем оттук. — Той зави надясно и я поведе към домашните потреби.

— 3-защо? — попита Ариа.

Майк я изгледа лошо.

— *Уф!* Не искам да се срещам с Хана. Скъсахме.

— Хана тук ли е? — извика Ариа и завъртя глава. И щом надникна през рамо, видя Хана, Спенсър, Емили и Али, застанали пред щанда за козметика на „Диор“. Емили раздаваше въздушни целувки пред огледалото, бузите и скулите ѝ грееха. Спенсър се наведе над щанда и посочи един фон дьо тен на продавачката. Хана и Али като че ли бяха потънали в дискусия за различните тонове на сенките за очи. Бяха застанали глава до глава, както правеха най-добрите приятелки. Ако присвиеше очи, Ариа можеше да си представи, че Спенсър, Хана, Емили и Али са отново в седми клас. Липсваше само едно нещо: самата Ариа.

— Емили, този цвят ужасно ти отива — каза Али.

— Трябва да си купим още гримове и да си ги вземем на Поконос след бала — каза Спенсър, като отвори една компактна пудра и се взря в малкото огледалце. — Можем да се гримираме една друга.

Ариа усети как сърцето ѝ се свива. Заболя я, че се забавляват без нея, сякаш тя не съществуваше. Освен това правилно ли беше чула — че наистина смятат да отидат в къщата на Али край Поконос?

Просто си помисли, ѝ беше казала Али в гората. Опитай се да погледнеш на нещата от моята перспектива. И като че ли другите момичета бяха направили точно това.

Ариа се скри зад купчината плетени пуловери на „Ралф Лорен“ и последва Майк, който се отдалечаваше от магазина за козметика. Но

когато заобиколи масата с изложени кристални вази, Ариа не може да не се сети за първия път, когато тя и старите ѝ приятелки заедно връхлетяха щандовете за козметика в „Сакс“. Това се случи два дни след благотворителния бал в Роузууд, когато Али беше приела Ариа в своя кръг. Беше се приближила с твърда стъпка до масата ѝ и ѝ беше направила комплимент за обиците от паунови пера, които баща ѝ беше донесъл от Испания. За пръв път някой в училище ѝ беше направила комплимент, особено някой като Али. От този миг нататък Ариа се чувстваше част от нещо, чувстваше се специална. Беше толкова хубаво да си има тясна група от приятелки — момичета, които ѝ дават съвети, които я търсят по коридорите в междучасията, които я канят на купони и пазар, и на екскурзии до Поконос през уикенда. Тя никога не забрави онзи път във вилата край Поконос, когато се бяха скрили на една от тайните стълби край спалнята за гости, за да изплашат Джейсън Дилорентис, когато се прибере вкъщи. Стори им се, че чуват колата му на алеята и когато в кухнята издрънча някаква чиния, Али изскочи на открито и изкрещя „Бум!“. Но се оказа, че това не е Джейсън — някаква улична котка се беше промъкнала през не добре затворената врата. Али извика изненадано и всички хукнаха нагоре по стълбите и се натръшкаха по леглата си, заливайки се от смях. Ариа не беше сигурна дали изобщо някога се е смяла толкова много.

Майк се спря и се облегна на щанда, забелязвайки часовниците с хронографи от неръждаема стомана. Ариа погледна към другия край на магазина и улови бледорозовата, котешка усмивка на Али. Тя беше обула същите високи, сексапилни черни ботуши като в деня, когато вървеше до Ноъл по коридора — все още преструвайки се на Кортни. Изведнъж единственото, за което можеше да си мисли, бе как Али е излязла с Ноъл, макар да знае, че Ариа го харесва. И как Али ѝ беше казала, че Пигтуния, плюшеното прасе, което Байрън беше подарил на Ариа, е тъпо. И как Али я измъчваше с подмятания за връзката на Байрън и Мередит.

Някаква врата в съзнанието на Ариа се затвори. Изведнъж тя осъзна какво трябва да е решението ѝ: всичко сочеше ясно към „не“. По хиляди причини Ариа просто не можеше да забрави миналото, както бяха направили приятелките ѝ. Нещо в цялата тази работа не ѝ се струваше както трябва.

— Хайде — каза тя, хвана Майк за ръкава и го измъкна от магазина. Тя не вярваше на Али и не искаше да станат приятели отново. Това беше.

21.

СРАМ, ВРЪЗКИ И НЕРВНО РАЗСТРОЙСТВО

Един час по-късно Спенсър, Али, Емили и Хана се бяха събрали в стаята на Спенсър. Тубички с фон дьо тен, кутийки с руж и сенки и най-различни четчици бяха пръснати на пода пред тях. Стаята ухаеше по-приятно и от магазин „Сефора“, благодарение на скорошното им посещение на щанда за парфюми в „Сакс“. В дъното тихо мърмореше телевизорът.

— Не може да се каже, че се нахвърлих на Рен — разказваше Спенсър на останалите, докато слагаше спирала „Боби Браун“ на миглите си. — Между нас се появи внезапно... *привличане*. Той въобще не беше подходящ за Мелиса, но естествено, тя обвини мен за раздялата им. — Али ги беше помолила да ѝ разкажат какво е пропуснала през всичките години, докато я е нямало. Имаха много да наваксват.

Али разпери пръсти, за да се наслади на новия си лак.

— Беше ли влюбена в Рен?

Спенсър завъртя една тубичка с фон дьо тен между пръстите си. Имаше чувството, че връзката ѝ с Рен е била преди милион години.

— Не.

— Ами в Андрю?

Тубичката се изплъзна от ръцете ѝ. Тя усети как Хана и Емили също са вперили погледи в нея. Чист от нея все още си мислеше, че Али ще се подиграе на Андрю така, както му се беше подигравана в миналото.

— Не знам — отвърна колебливо Спенсър. — Може би.

Тя се приготви да посрещне смеха на Али, но за нейно голямо удоволствие тя я хвана за ръката и я стисна здраво.

Хана притисна една от възглавниците към гърдите си.

— Ами ти, Али? Липсва ли ти Иън?

Али се обърна към масата с гримове.

— Определено не.

— Как въобще се хванахте двамата? — попита Спенсър.

— Дълга история. — Али драсна малко от червилото на „Шанел“ върху дланта си. — Доста неща се промениха оттогава.

— Абсолютно. — Хана се изпъна и започна да слага от белите сенки по клепачите си.

— Стара история — кимна Емили.

Али остави червилото на шкафчето.

— И така, мацки, готови ли сте за Поконос?

— *И още как!* — изчурулика Спенсър.

— Ще ми се и Ариа да дойде — рече тъжно Али, притискайки палеца си върху малко разпиляна по шкафчето пудра.

— Тя преживя доста напоследък — каза Емили, отваряйки шишенце с лак за нокти. — Според мен има проблеми с доверието.

Изведнъж предаването „Пълна промяна“ прекъсна и на екрана се появиха думите „Последни новини“. Спенсър погледна към телевизора със свито сърце. Всеки път, когато прекъсваха предавания с някаква нова новина, тя се оказваше свързана с живота ѝ.

— Последните открития във връзка със серийния убиец в Роузууд поставят под въпрос вината на Уилям Форд — произнесе репортерът авторитетно. На екрана се появи полароидната снимка с призрачното лице, отразено в прозореца на хамбара на Спенсър. — Възможно ли е това да е лицето на истинския убиец на госпожица Дилорентис?

След това камерата даде близък план на лицето на полицай Уайлдън. Под очите му имаше тъмни кръгове и кожата му беше пепелява.

— Нашите криминалисти направиха лицев анализ на новата снимка, която беше намерена преди два дни. Съществува голяма вероятност това да не е господин Форд.

Репортерът отново се появи на екрана с намръщено лице.

— Новите открития повдигат въпроси във връзка със снимките, открити в колата на господин Форд и в компютъра му, и с начина, по който са се озовали там. Ако някой разполага с някаква информация, моля веднага да се свърже с полицията.

Кратките новини свършиха и „Пълна промяна“ продължи. Спенсър и останалите седяха мълчаливо. Над стаята като гъста мъгла надвисна безпокойство. В двора забръмча електрическа резачка,

последвана от силен удар от падащ клон. Разкряха се няколко патици от близкото езеро.

Али взе дистанционното и намали звука.

— Луда работа — каза тихо тя. — Били е убил сестра ми. Сигурна съм.

— Да — съгласи се Хана, прибирайки косата си на кок. — Но това лице изобщо не прилича на неговото.

Али присви очи.

— А да си чувала някога за фотошоп?

— Полароидните снимки не могат да се обработват на фотошоп — рече тихо Спенсър.

Всички се спогледаха загрижено. След това Спенсър си пое дълбоко дъх, в съзнанието ѝ изникнаха онези блестящи сини очи. Още откакто беше видяла снимката, в главата ѝ се беше заформила една теория.

— Ами ако не Били, а някой друг е направил тази снимка?

— Кой например? — попита Хана и прокара длани по ръцете си.

Спенсър прехапа розовия нокът на показалеца си.

— Ами ако ги е направила Мелиса?

Хана изпусна на земята четката за руж, която държеше, и във въздуха се разнесе розово облаче. Али вдигна глава; пред очите ѝ беше паднал един рус кичур. Устата на Емили оформи едно малко „О“. Никой не обели нито дума.

— Тя те м-мразеше, Али — заекна Спенсър. — Мелиса знаеше, че двамата с Иън се срещате и искаше да си отмъсти.

Али се ококори.

— Какви ги говориш?

— Възможно е Мелиса да ни е снимала онази нощ — И тя да е убила Кортни. Преди две седмици, точно преди пожара, я видях да обикаля из гората и да търси нещо, сигурно тези две снимки. Може да се е уплашила, че полицията ще ги намери, докато търси трупа на Иън. Когато не е успяла да ги открие, е запалила гората, за да се увери, че наистина ще изчезнат. Само че те не са изгорели.

Али се беше вторачила в Спенсър. Очите ѝ бяха опулени като понички.

— Това се връзва донякъде — каза Емили с дрезгав глас. — Тази версия е по-добра от Иън... от Джейсън или Уайлдън... и със

сигурност по-вероятна от Били. — Хана кимна и хвана Емили за ръката.

— Мислиш ли, че Мелиса е убила и Иън? — прошепна Али и лицето ѝ придоби пепеляв цвят. — А също и... Джена?

— Не знам. — Спенсър се сети за онзи път, когато Иън беше нарушил домашния си арест и се беше срещнал с нея на верандата. *Ами ако ти кажа нещо, което не знаеш? Нещо важно. Нещо, което ще преобърне живота ти с краката нагоре.* Иън беше казал, че онази нощ е видял две руси глави в гората. В обърканите спомени на Спенсър тя също си спомняше двама руси. След арестуването на Били тя беше сигурна, че е видяла него. Но може и да е била Мелиса.

— Възможно е Иън и Джена да са разбрали истината — допусна Спенсър, притискайки възглавницата към гърдите си.

Хана прочисти гърлото си.

— Напоследък често засичам Мелиса да души наоколо. Мисля, че я видях вчера в мола.

Али я зяпна.

— Фигурата зад фонтана?

Хана кимна.

Сърцето на Спенсър биеше все по-бързо.

— Помниш ли колко злобно те изгледа на пресконференцията, Али? Ами ако Мелиса знае, че ти не си Кортни? Ами ако осъзнава, че преди години е объркала момичетата?

Али прехапа устните си. В ръцете си нервно въртеше един черен молив за очи.

— Не знам. Това ми звучи много ненормално. Говорим за сестра ти. Наистина ли е толкова смахната?

— Вече не съм сигурна — призна си Спенсър.

— Може би трябва да я попитаме. Може би всичко това си има своето обяснение. — Али се изправи.

— Али, не. — Спенсър се опита да хване Али за ръката. Какво ѝ става? Ами ако Мелиса *беше* убиецът и се опиташе да ги нарани?

Али вече беше стигнала до вратата.

— Повече сме по-силни — настоя тя. — Хайде. Трябва да сложим край на тази лудост веднъж завинаги.

Али тръгна по коридора, сви вляво и почука по вратата на Мелиса. Никакъв отговор. Тя леко я натисна и вратата се отвори със

скърцане. В стаята беше пълна бъркотия — по пода бяха разхвърляни дрехи, леглото не беше оправено. Спенсър вдигна несесера с гримове на Мелиса от пода. Повечето четки бяха мръсни, навсякъде се валяха гримове, в чекмеджето се беше разляла една туба със защитен крем против изгаряне и навсякъде миришеше на плаж.

Али се обърна към Спенсър.

— Знаеш ли къде е отишла?

— Цял ден не съм я виждала — отвърна Спенсър. Което, като се замислеше, беше много странно — напоследък Мелиса стоеше вкъщи по цял ден и се грижеше за нуждите на майка си.

— Мацки, по-добре елате насам — прошепна Емили. Тя стоеше до бюрото на Мелиса, втренчена в екрана на компютъра ѝ. Спенсър и Али дотичаха при нея. На екрана беше отворена една снимка. Стара фотография на Иън и Али, застанали един до друг, ръката му върху раменете ѝ. Зад тях се издигаше кръглата каменна сграда на театъра и Спенсър можеше да се закълне, че на афиша пишеше „Ромео и Жулиета“. Върху снимката бяха надраскани три кратки, зловещи думи, които Спенсър със сигурност беше виждала и по-рано.

Мъртва си, кучко.

Хана притисна длан към устата си. Спенсър отстъпи от компютъра. Али се отпусна на леглото на Мелиса.

— Нищо не разбирам. — Гласът ѝ потрепери. — Това е моя снимка. Какво прави тук?

— Двете със Спенсър сме я виждали и преди. — Ръцете на Емили трепереха. — Получихме я от Мона.

— Беше я пуснала в чантата ми — обясни Спенсър, усещайки, че ѝ призлява. Тя залитна към стола пред бюрото и се отпусна в него. — Реших, че е намерила снимката в дневника ти и е имитирала почерка на Мелиса.

Али поклати глава. Дишането ѝ се учести.

— Не го е направила Мона. Тази снимка се появи в пощенската ми кутия преди много години — със същия този надпис.

Хана притисна ръце към гърдите си.

— Защо не ни каза за това?

— Реших, че някой си прави шега с мен! — Али разпери безпомощно ръце.

Емили се обърна към компютъра. Взря се във веселата усмивка на Али.

— Но щом Мона не е написала това... и снимката се намира в компютъра на Мелиса... — Гласът ѝ секна.

Нямаше нужда да завършват изречението. Спенсър обикаляше из стаята, а мислите ѝ препускаха с милион мили в минута.

— Трябва да кажем на Уайлдън за това. Той трябва да намери Мелиса и да я разпита.

— Всъщност... — Али се беше втренчила в нещо, което лежеше на бюрото на Мелиса. — Може би точно сега не трябва да се притесняваме за Мелиса. — Тя вдигна една брошура. На предната страница се виждаше логото на „Убежището в Адисън-Стивънс“.

Хана пребледня.

Те разгънаха брошурата върху леглото на Мелиса. В нея беше нарисувана карта, която представяше сградите в клиниката. Даваха информация за цените. Към корицата беше прикрепена визитна картичка на някоя си д-р Луиз Фостър. Мелиса трябваше да се срещне с нея сутринта.

— Д-р Фостър — промърмори Али. — Тя е една от тамошните психиатри.

— Опита ли се да се свържеш с нея по мобилния ѝ телефон? — попита Емили, вдигайки радиотелефона от леглото.

Спенсър набра номера на Мелиса.

— Прехвърля ме на гласова поща.

— Може би Мелиса е решила да се запише за лечение — каза Али, проследявайки с показалец очертанията на главния вход на „Убежището“. — Може да е осъзнала колко ненормално е всичко това и да е решила, че има нужда от професионална помощ.

Спенсър погледна към квадратчетата на картата. Това бе утешителна мисъл — ако Мелиса ще откача, по-добре да бъде затворена в изолирана стая. Престоят в психиатрична клиника може би беше най-доброто решение.

Дълъг престой.

Най-добре за следващите двайсет години.

22.

ТАКА ВИ СЕ ПАДА, КУЧКИ!

Хана паркира приуса си пред къщата на Али, приглади роклята си и се качи в беемвето ѝ.

— Готова ли си? — попита ухилената Али, хванала здраво волана. Уайлдън ѝ беше помогнал тихомълком да се сдобие с шофьорска книжка веднага, след като родителите ѝ я прибраха от „Убежището“.

— Напълно — отвърна Хана.

Али огледа роклята „Лила Роуз“ на Хана, която беше с цвят на черница и имаше червеникавокафява яка и коланче на кръста. Тя дори беше наречена „Ейнджъл“, което изглеждаше съвсем подходящо за деня на Свети Валентин.

— Пфу! — рече Али. — Хич не ми харесва, когато изглеждаш по-добре от мен. *Кучка.*

Хана се изчерви.

— Всъщност *ти* изглеждаш страхотно. — Облечена с прилепнала, обшита с дантела червена рокля, Али спокойно можеше да краси корицата на „Воуг“.

Тя бавно подкара колата по алеята. Двете щяха да ходят заедно на бала — Спенсър отиваше с Андрю Кембъл, а Емили беше обещала да отиде със сестра си Карълайн. Али беше излъгала Наоми, Райли и Кейт, че днес има ексклузивно интервю със CNN и ще се срещне с тях на дансинга.

Колата зави по улицата, оставяйки зад себе си тъмния дом на Али. За части от секундата Хана беше сигурна, че е зърнала някой да се шмугва между боровите дървета от другата страна на улицата. Тя отново се сети за разговора, който бяха провели следобеда в къщата на Спенсър. Възможно ли е Мелиса да ги е шпионирала в хамбара... и всъщност тя да е *убийцата*?

Когато подминаха каменната табела на „Роузууд дей“ и поеха по криволичещия път към училището, тя видя момичета в елегантни

рокли да минават по розовия килим, проснат върху ледения път. Две от тях махаха като холивудски старлетки на филмова премиера.

Али отби на паркинга, измъкна телефона си и натисна бутона за бързо набиране. От другия край се чу момчешки глас.

— Готови ли сте? — прошепна Али. — Всичко ли върви по план? Добре. — Тя затвори телефона си и се ухили лукаво на Хана. — Брад и Хейдън стоят до вратите с писмата. — Брад и Хейдън бяха двама първокурсници, които беше вербувала да им помогнат.

Те излязоха от колата и тръгнаха към партито. По пътя Хана забеляза един познат изсечен профил. Дарън Уайлдън. Какво правеше тук, по дяволите? Полиция за контрол на пиенето?

— Здравсти, Хана — каза Уайлдън, който също я забеляза. — Отдавна не сме се виждали. Всичко ли е наред?

Той я гледаше с такова любопитство, че тя настръхна, питайки се дали не мирише на шампанско. Понякога Уайлдън се държеше много покровителствено с нея, и то само защото беше излизал с майка ѝ.

— Не карам аз! — сопна му се тя.

Но Уайлдън вече гледаше Али, която вървеше по розовия килим.

— Двете с Кортни приятелки ли сте? — Като че ли беше изненадан.

Кортни. Беше откачено, че още мислеше, че това е тя.

— Аха.

Уайлдън се почеса по главата.

— Опитваме се да я накараме да поговори с нас още от нощта на пожара, когато получи бележката от Били. Може би ти ще успееш да я убедиш, че е важно.

Хана се загърна плътно с копринения шал около раменете ѝ.

— Ти я спаси тогава. Защо веднага не я попита?

Уайлдън гледаше пътя към главната сграда на „Роузууд дей“, масивна структура от червени тухли, която приличаше повече на старо имение, отколкото на училище.

— Тогава мислех за съвсем други неща.

На лицето му беше изписано сериозно, упорито изражение. Стомахът на Хана се сви, когато се сети как беше карал като побъркан по пътя към дома ѝ няколко седмици по-рано. *Откачалка.*

— Трябва да вървя — сопна му се тя и се отдалечи.

Вътрешността на тентата беше решена в розово, червено и бяло, навсякъде бяха поставени вази с букети от рози. Из цялата зала бяха пръснати малки маси за по двама души, с оброчни свещи, дребни сладки във формата на сърца и високи чаши с нещо, което Хана определи като искрящ сайдер. Госпожа Бетс, една от учителките по рисуване, правеше временни татуировки в една кабинка в ъгъла. Госпожа Рийд, учителката по английски на второкурсниците, се беше облегла на кабинката на диджея, докарана с плътно прилепнала червена рокля и слънчеви очила с форма на сърчица. В дъното на салона дори имаше монтиран старомоден Тунел на любовта. Двойките минаваха през импровизирания осветен със свещи тунел, качени върху механични лебеди.

Хана не можеше да не си помисли какво ли прави Майк тази вечер. Нещо ѝ подсказваше, че той не е тук.

Али я хвана за ръката.

— Погледни!

Хана се вгледа в тълпата. Момчетата с червени вратовръзки и момичетата със закачливи рокли в червено и бяло се бяха втренчили в листите, които двете с Али бяха размножили тази сутрин на ксерокса. Веднага се разнесе шепот. Джейд Смайт и Джени Кестлър се сбутаха с лакти. Две момчета от отбора по футбол задюдюкаха, когато стигнаха до думата „слабини“ в писмото на Райли. Дори господин Шей, старият учител по биология, който посещаваше всяко организирано в „Роузууд дей“ събитие, прихна лекомислено.

— Кейт иска да се запише в Клуба на девствениците! — смееше се Кирстен Калън.

— Винаги съм знаела, че има нещо сбъркано в Наоми! — възкликна Джема Карън.

— Когато докоснеш ръцете ми, усещам как между нас просветват искри — изрева Лейни Айлър, четейки от писмото на Райли до Кристоф.

Али смушка Хана отстрани.

— Поредният проблем, разрешен от Али Д.! — Очите ѝ блестяха.

Хана забеляза Наоми, Кейт и Райли на входа. Трите бяха облечени в еднакъв модел сатенени рокли, като тази на Кейт беше

кървавочервена, Наоми носеше девствено бяла, а Райли — зюмбюлено розова. Пристъпваха важно, като принцеси.

— Гейска булка! — изрева някой. Райли погледна нагоре, вдигайки глава като куче.

— Хей, Наоми, искаш ли да видиш моя „Спийдо“? — чу се глас от страни. Наоми се намръщи.

Едно момче подаде на Кейт розов лист хартия. Тя го погледна бегло, но след това зяпна от изненада. Показа го на Наоми и Райли. Наоми притисна ръка към устата си. Райли огледа залата, търсейки виновника за това.

Шепотът и кикотенето се засилваха. Хана изпъна рамене, усещайки възможността да си го върне. Тя се отправи директно към Кейт.

— Мисля, че това е твое. — Тя пусна в ръката на бъдещата си доведена сестра един сребърен пръстен. — Това е девствен пръстен. Ще ти трябва за клуба.

Тълпата зад Хана избухна в смях. Хана махна на Скот Чин, стария ѝ приятел, с когото работеха по годишника. Той вдигна фотоапарата си и направи снимка на ужасеното лице на Кейт. Поне веднъж Хана се намираше от правилната страна. Смееха се с нея, а не на нея.

Бузите на Кейт се издуха, сякаш всеки момент щеше да повърне.

— Ти си го направила, нали? Ти и Кортни?

Хана равнодушно сви рамене. Нямаше смисъл да отрича. Обърна се към Али, за да ѝ отдаде дължимото, но тя беше изчезнала.

Кейт вдигна смачканата хартия от земята, изглади я и я пхна в чантичката си.

— Ще кажа на Том за това.

— Кажу ми — отвърна Хана. — Не ми пука. — И в този миг осъзна, че наистина *е така*. Какво от това, че Кейт ще я натопи пред баща ѝ? Голяма работа, че отново ще я накаже. Дори до края на живота си да се държи мило и приятелски, връзката с баща ѝ никога нямаше да е същата.

Райли махаше нагоре-надолу с ръце като кльоцаво пиле.

— Напълно приемам, че можеш да паднеш толкова ниско, Хана. Но Кортни защо го е направила? Тя ни е приятелка.

Хана се облегна на една колона, декорирана с червено-бели знаменца.

— О, я моля ти се. От години ви се точеше.

— А? — изпухтя Наоми. Гърдите ѝ едва не изскочиха от ниско изрязаното деколте на роклята ѝ.

Тълпата край тях ставаше все по-гъста. Все повече ученици се събираха в залата и се отправяха към дансинга.

— Явно Кортни иска да си отмъсти — отвърна важно Хана. — Заради онова, което сте причинили на Али.

Райли и Наоми се спогледаха изненадано.

— *Какво?* — ахна Райли. Дъхът ѝ миришеше на бананов ликьор.

Хана ги погледна отвисоко.

— Причинили сте нещо на Али. Затова ви е зарязала. Това е начинът на Кортни да се реваншира.

От тавана заваляха конфети с формата на сърчица и се посипаха по русата коса на Наоми. Тя не ги изтръска.

— Нищо не сме направили на Али — поклати тя глава. — В един момент тя ни беше най-добрата приятелка. В следващия се държеше така, сякаш въобще не ни познава. Не знам защо така ни заряза — и защо избра вас, за да ни замени. Всички си мислеха, че е някаква шега. Ти беше такава смотанячка.

Хана се наежи.

— Не е било шега...

Наоми сви рамене.

— Няма значение. Али беше луда и лъжкиня, и както гледам, сестра ѝ е същата. Те са *идентични* близначки, забрави ли? Споделят си всичко.

Над главата на Хана блеснаха диско светлини. Тя хлъцна, усещайки вкуса на шампанско. Студена вълна обля тялото ѝ, последвана от горещца. Това не можеше да бъде вярно.

Наоми и Райли стояха неподвижно, очаквайки отговора на Хана. Най-накрая тя сви рамене.

— Няма значение — рече безгрижно тя. — Всички знаем, че сте направили нещо ужасно, макар и да не го признавате.

Хана праметна косата си през рамо и им обърна гръб.

— Както искаш, погребението си е твое! — извика Наоми след нея.

Не че Хана я чу.

23.

КАКВА СЛАДКА БОЛКА

Когато Емили пристигна, огромната тента за бала по случай Свети Валентин беше пълна с народ. Покрай стените бяха подредени кварцовите лампи, които бяха затоплили приятно залата, без да става задушно, а диджеят, облечен с червено кадифено яке, миксираше една песен на Фърги с нещо, изпълнявано от Лил Уейн. Мейсън Байърс въртеше Лейни Айлър на дансинга в стил суинг. Никол Хъдсън и Кели Хамилтън, второкурсничките, които подражаваха във всичко на Наоми и Райли, се гледаха на кръв, защото се бяха появили с еднакви набрани червени рокли. На пода се въргаляха няколко листа хартия с големи отпечатъци от обувки върху тях. Емили вдигна един от тях. Като че ли това беше любовно писмо до Шон Ейкърд. Беше подписано от Кейт Рандъл.

Емили подръпна бледорозовата си рокля, която си бе купила по съвет на Али от *VCBG*. Беше се издокарала изцяло за тази вечер, издуха косата си, за да бъде лъскава и права, взе на заем малко фон дьо тен, руж и бронз от Карълайн, за да изглежда кожата ѝ грееща и блестяща. Беше напъхала плоските си стъпала на плувкия в чифта червени обувки „Мери Джейн“, които беше обувала само веднъж на един спортен банкет. Емили искаше Али да остане като зашеметена, щом я види.

На дансинга се вихреше гъста тълпа ученици. Андрю Кембъл завъртя Спенсър около себе си, ръцете им се преплетоха. Хана беше вдигнала ръце във въздуха и се извиваше в някакъв секси танц, който Емили в никакъв случай нямаше да може да докара. Момичето до нея беше облечено с прекрасна червена рокля, обшита с дантела. Али. Тогава тя забеляза Джеймс Фрийд, застанал зад Али, да люлее ръце покрай хълбоците ѝ, нагоре по талията и опасно близо до гърдите ѝ.

Само за секунди Емили се ориентира какво става. Сърцето ѝ замря. Но когато се приближи до Али, Джеймс се беше отделил настрани и беше започнал някакъв странен танц, наподобяващ

движенията на Джъстин Тимбърлейк, които включваха и завъртане на един ток.

— Здравсти — каза Емили в ухото на Али.

Али отвори очи.

— Здравсти, Ем! — После продължи да танцува.

Емили замълча в очакване. Със сигурност щеше да последва закъсняла реакция. Али щеше да извика: „О, Боже, изглеждаш невероятно!“ Но вместо това тя зашепна нещо в ухото на Хана. Хана отметна назад кестенявата си коса и гърлено се засмя.

— За всички влюбени на дансинга — изтананика диджеят, пускайки бавно, блусарско парче на Джон Майър. Спенсър прегърна Андрю през кръста. Хана танцуваше с Мейсън Байърс. Емили застана многозначително зад гърба на Али, но тя не се обърна. Вместо това падна в ръцете на Джеймс, сякаш са гаджета от години. Двата започнаха да се клатят насам-натам на фона на музиката.

Една танцуваща двойка се блъсна в гърба Емили. Тя залитна извън дансинга. Али беше казала, че... онзи ден в дома й... *Когато ти казах какво чувствам към теб, бях напълно сериозна.* Студена пот ороси шията на Емили. Дали Али го беше казала на сериозно... или не?

Двойките изчезваха в една по-малка тента, на която имаше надпис „ТУНЕЛ НА ЛЮБОВТА“. „Роузууд дей“ вземаше под наем скърцащото влакче от местната карнавална компания за всякакви събирания, още откакто Емили беше в пети клас. Седалките представляваха пластмасови лебеди, достатъчни да поберат двама души. Лебедите бяха толкова стари, че жълтите им клюнове сега едва си личаха, а част от боята по белите им тела беше напълно избледняла.

Бавната песен се точи цели три болезнено дълги минути. Когато свърши, Али и Джеймс се отдръпнаха един от друг и се засмяха. Емили се намърда между тях и хвана Али за ръката.

— Трябва да поговорим.

Али се усмихна. Диско светлините се отразяваха в блестящите й сенки за очи.

— Разбира се. Какво има?

— *Насаме.*

Емили я повлече към изхода, който водеше към училищната сграда, и зави наляво към момичешката тоалетна. Вратите на всички

кабинки бяха отворени и вътре миришеше на смесица от какви ли не парфюми и гримове. Али се наведе над умивалника, оглеждайки спиралата си в огледалото.

— Защо се държиш така? — изтърси Емили, преди да успее да измисли какво да ѝ каже.

Али вдигна глава и срещна погледа на Емили в огледалото.

— Как?

— Не ми обръщаш внимание.

— Не е вярно!

Емили се плесна по хълбоците.

— Али, напротив, *така е!*

Ъгълчетата на устните на Али се изкривиха надолу. Тя притисна показалец към устните си.

— Не забравяй да ме наричаш Кортни!

— Хубаво. *Кортни.*

Емили се завъртя на обратно и се изправи пред автомата за сушене на ръце, вирайки се в изкривеното си отражение върху метала. Сякаш отношенията им се бяха върнали с години назад. Крайниците ѝ се разтрепериха. Стомахът ѝ забълбука. Кожата ѝ пареше така, сякаш се намираще под горещ бойлер.

Тя се обърна отново към Али.

— Знаеш ли, истинските приятели не се подиграват с приятелите си. Не им изпращат объркани послания. И... не съм сигурна, че ще мога да понеса да бъдем приятелки по същия начин, както преди.

Али я гледаше шокирана.

— *Не искам* нещата да са същите. Искам да са по-добре!

— Но те не са! — Под мишниците на чисто новата розова рокля на Емили избиха потни петна. — Дори се влошават!

Али се отпусна на единия си крак. През лицето ѝ мина сянка на отчаяние.

— Нищо не е достатъчно добро за теб, Ем — каза изморено тя и отпусна рамене.

— Али — прошепна Емили. — Съжалявам. — Тя се пресегна и докосна ръката на Али, но Али се дръпна и рязко я отърси.

След това обаче се обърна към нея с отпуснати покрай тялото си ръце. Пристъпи много бавно към Емили. Устните ѝ потрепнаха. Ъгълчетата на очите ѝ се навлажниха. Известно време двете се гледаха

в очите, Емили едва дишаше. Изведнъж Али придърпа Емили в една от празните кабинки и притисна тялото си към нейното. Те започнаха да се целуват страстно, светът се размаза около тях, музиката от дансинга утихна до някакво глухо ехо. След няколко мига се откъснаха една от друга, останали без дъх. Емили се вгледа в блестящите очи на Али.

— Какво беше *това*? — попита тя.

Али вдигна ръка и я докосна по носа.

— Аз също съжалявам — прошепна тя.

24.

САМА НА ПАРКИНГА

Около час по-късно, малко преди да дойде краят на танците, Андрю и Спенсър се качиха на полюляващия се лебед и навлязоха в Тунела на любовта. Водата под тях миришеше на лавандула. Ефирни светлини бяха разпръснати около входа на тунела. Докато се потапяха в тъмнината, нежна музика, изпълнявана на арфа, почти заглуши техното от дансинга.

— Не мога да повярвам, че това влакче още работи. — Спенсър положи глава на рамото на Андрю.

Той сплете пръсти с нейните.

— Няма да имам нищо против да се счупи и да останем заклещени тук няколко часа.

— Нима? — закачи го Спенсър и го щипна игриво по ръката.

— Аха. — Устните му намериха нейните и тя отвърна на целувката му. Постепенно я заля топлата вълна на пълно щастие. Най-накрая всичко в живота ѝ беше наред — имаше си страхотен приятел, фантастична сестра и най-добрите ѝ приятелки бяха с нея. Чак ѝ се струваше нереално.

Возенето свърши твърде бързо и Андрю помогна на Спенсър да слезе от лебеда. Тя погледна часовника си. Али искаше да се срещнат при колата ѝ след пет минути. Тя се наведе да целуне Андрю за довиждане.

— Ще се видим утре — прошепна тя. Умираще от желание да му разкаже истината за Али, но беше обещала да си държи езика зад зъбите.

— Приятно прекарване. — Андрю нежно я целуна.

Спенсър се обърна и тръгна към вратата, след което колебливо се отправи към мястото, където беше паркирана колата на Али. Оказа се, че е дошла първа, затова се облегна на бронята и зачака. Навън беше адски студ и очите ѝ започнаха да сълзят. Втора се появи Емили.

Косата ѝ беше разрошена, гримът размазан, но тя изглеждаше изпаднала във възторг.

— Здравсти — изчурулика тя. — Къде е Али?

— Още не е дошла — отвърна Спенсър. Тя скръсти ръце на гърдите си с надеждата Али да се появи по-скоро. Краката ѝ бързо се вкочаняваха.

Следваща пристигна Хана. Минаха няколко минути. Спенсър извади телефона си и погледна часовника: 9:40. Али им беше казала да бъдат там точно в 9:30.

— Ще ѝ пратя есемес — каза Емили и започна да набира текста на телефона си.

Минута по-късно телефонът на Спенсър иззвъня и накара всички да подскочат. Тя го извади, но на екрана беше изписан домашният ѝ номер.

— Знаеш ли къде е Мелиса? — попита госпожа Хейстингс, когато Спенсър прие обаждането. — Цял ден не съм я виждала. Няколко пъти се опитах да се обадя на мобилния ѝ, но безуспешно, прехвърляше ме на гласова поща. Това никога не се е случвало.

Спенсър погледна към тентата. Към паркинга се носеха ученици, но Али не беше сред тях.

— Никой не ти се е обаждал от болницата, нали? — попита Спенсър. Ако някой се беше регистрирал в „Убежището“, персоналът щеше да предупреди близките му да не се тревожат, нали?

— Болница ли? — Гласът на госпожа Хейстингс прозвуча рязко. — Защо? Ранена ли е?

Спенсър стисна силно очи.

— Не знам.

Госпожа Хейстингс поръча на Спенсър да ѝ се обади веднага, щом научи нещо за Мелиса, и рязко прекъсна разговора. Спенсър усещаше погледите на старите си приятелки.

— Кой беше? — попита тихо Емили.

Спенсър не отговори. В съзнанието ѝ отново изплува снимката с надписа „Мъртва си, кучко“. За последен път беше видяла Мелиса, когато сестра ѝ я закара на училище и я предупреди да внимава с Кортни. След това Мелиса изведнъж се изгуби. Дали беше в Убежището... или някъде другаде? Ами ако беше тук, за да наблюдава Али?

— Наред ли е всичко? — попита Хана.

Спенсър имаше чувството, че буца с размера на бейзболна топка е заседнала в гърлото ѝ. Тя отново погледна към тентата, надявайки се отчаяно да зърне русата глава на Али сред тълпата ученици.

— Всичко е наред — промърмори тя, а сърцето ѝ биеше все по-ускорено. Засега нямаше нужда да стряска всички. *Хайде, Али, помисли си трескаво тя. Къде си?*

25. ИСТИНАТА ИЗБИВА

След като повися петнайсетина минути на опашката пред дамската тоалетна, Ариа се върна на дансинга и се огледа за Ноъл. Цяла вечер той се беше държал като истински джентълмен, всеки път танцуваше с нея, носеше ѝ чаши с розов пунш всеки път, когато ѝ се припиеше, вече говореше за това как двамата ще отидат заедно на абитуриентския бал — може би дори щял да пристигне триумфално с хеликоптера на баща му. Всичко изглеждаше... *идеално*.

Тя си проправи път към бара, предполагайки, че Ноъл може да е там. Около нея се въртяха момичета с шумолящи рокли. При цялата тази смесица от червено, розово и бяло Ариа се чувстваше така, сякаш се намира в гигантска кръвоносна система. Няколко души я погледнаха, подхилвайки се. Група второкурснички скупчиха глави и зашушукаха. Мейсън Байърс зърна Ариа, ококори се и веднага ѝ обърна гръб. Пулсът ѝ се ускори. Какво ставаше тук, по дяволите?

Внезапно, сякаш по команда, тълпата се раздели. В далечния ъгъл на залата, точно до машината за течен шоколад, се целуваха двама души. Момчето беше с пригладена назад тъмна коса и великолепен черен костюм. Момичето имаше изящна фигура и разкошна руса коса, прибрана на френски кок. Прилепналата червена рокля очертаваше хълбоците ѝ. Кожата ѝ блестеше, сякаш бе посипана с диамантен прах.

Ариа се огледа безпомощно на фона на романтичната музика. Някой подвикна подигравателно.

Залата се завъртя пред очите на Ариа и точно когато усети как я залива гореща вълна, Али се откъсна от Ноъл с изкривено от гняв лице. Тя го зашлеви с всичка сила по лицето.

— Какво си мислиш, че правиш? — изкрещя тя, докато Ариа тичаше към тях.

— К-какво? — заекна Ноъл. Бузата му беше почервеняла на мястото, където Али го беше ударила. — Аз не...

— Ариа ми е приятелка! — извика Али. — За каква ме мислиш?

После се въртна, очите ѝ срещнаха погледа на Ариа и тя замръзна. Устните ѝ потръпнаха. Ноъл също се обърна и видя Ариа. Лицето му пребледня. Той поклати глава, сякаш искаше да каже, че няма представа как се е озовал тук. Ариа погледна първо Али, после Ноъл и сви яростно ръцете си в юмруци.

Натрапчивата миризма на тъмен шоколад от машината подразни обонянието ѝ. Въртящото се диско кълбо на тавана осветяваше Али и Ноъл в синьо, червено и жълто. Ариа беше толкова ядосана, че зъбите ѝ започнаха да тракат.

Адамовата ябълка на Ноъл подскочи. Али стоеше на безопасно разстояние, поклащайки глава едновременно самодоволно и съчувствено.

— Ариа, не е това... — започна Ноъл.

— Ти каза, че тя не те интересува — прекъсна го Ариа. Брадичката ѝ трепереше, но тя се стегна, за да не заплаче. — Каза, че не я харесваш. Искаше да ѝ дам шанс.

— Ариа, почакай! — Гласът му секна изведнъж. Тя не го остави да довърши, обърна му гръб и тръгна между зяпналите от изненада купонджии. Лукас Бийти въздъхна. Зелда Милингс, която учеше в близкото квакерско училище, но винаги успяваше да се уреди с кавалер за баловете в „Роузууд дей“, се подсмихна. *Нека злорадстват*, помисли си Ариа. Изобщо не ѝ пукаше.

Почти беше стигнала до вратата, когато усети нечия ръка на рамото си. Обърна се и видя Али.

— Съжалявам. — Тя дишаше тежко, запъхтяна от бързането. — Той просто... ме награби. Нищо не можех да направя.

Ариа продължи да върви, твърде ядосана, за да каже каквото и да било. Първоначалното ѝ мнение за Ноъл се беше оправдало. Той си беше типичното лъжливо роузуудско момче. Беше ѝ казал, че е различен и тя се беше *вързала*. Каква глупачка.

Али продължаваше да върви редом с нея, със скръстени ръце и наведена глава. *Промених се*, беше казала тя край кладенеца. Може би наистина беше така.

Те излязоха на студения въздух. Група ученици се въртяха около колите и пушеха цигари. Над училището избухнаха фойерверки, отбелязвайки края на бала. На другия край на паркинга Ариа съзря

Спенсър, Емили и Хана, които се бяха облегли на беembeто. Когато зърнаха Али, лицата им грейнаха и тя им махна с ръка.

Ариа знаеше какво чакат старите ѝ приятелки и къде смятат да отидат. Внезапно осъзна колко силно иска да отиде с тях. Колко силно иска всичко да бъде така, както някога — преди всичките тайни и лъжи. Както в началото, когато станаха приятелки и пред тях се разкриваха безброй възможности.

— Ъ-ъ... относно онова пътуване до Поконос — рече колебливо тя, без да посмее да погледне Али в очите. — Смяташ ли, че ще има място за още един?

Устните на Али се разтеглиха в широка усмивка. Тя подскочи въодушевено и прегърна Али през раменете.

— Мислех си, че никога няма да попиташ.

Тя хвана Ариа за ръката и я поведе по паркинга, заобикаляйки една замръзнала локва.

— Ще си прекараме страхотно, обещавам. Ще забравиш за Ноъл. А утре ще ти намерим някой много по-готин.

Хванати за ръце, двете стигнаха до подножието на хълма.

— Вижте кого намерих! — извика Али и натисна бутона за автоматично отключване на колата. — Тя идва с нас!

Момичетата се развикаха одобрително. Изведнъж Ариа чу някакъв странен, приглушен звук. Тя се спря, хванала дръжката на вратата. Като че ли бе чула удар, последват от приглушен вик.

— Чухте ли това? — прошепна тя, оглеждайки паркинга. Учениците се тътреха по двойки към колите си. Забръмчаха лимузини. Някои особено грижовни майки чакаха децата си в своите джипове. Ариа се сети за полароидните снимки, които беше открила в гората. За призрачното лице, което се бе отразило в прозореца на хамбара. Тя се огледа за Уайлдън... или който и да е полицай, всъщност, но те бяха изчезнали.

Али се спря.

— Кое да съм чула?

Ариа изчака, напрягайки слух. Заради пулсиращия бас и избухващите фойерверки едва ли можеше да се чуе нещо.

— Сигурно ми се е счуло — реши тя. — Сигурно някой се натиска в съблекалнята.

— Уличници — изхили се Али. Тя отвори вратата си и седна зад волана. Спенсър се настани до нея, а Хана, Емили и Ариа се качиха отзад. След като запали двигателя, Али наду музиката в колата толкова силно, че заглуши фойерверките.

— Да потегляме, кучки! — извика тя.

И те потеглиха.

26.

ПРЕОТКРИВАНЕ НА МИНАЛОТО

Къщата на семейство Дилорентис край езерото Поконос изглеждаше точно както си я спомняше Хана: голяма и несиметрично разположена, с голяма, боядисана в червено пристройка, бели щори и рамки на прозорците. Лампата над входната врата не светеше, но луната беше толкова голяма и ярка, че Хана можеше да види петте бели люлеещи се стола на верандата. Навремето те обичаха да седат на тях със списания в скута и да гледат как слънцето залязва зад езерото.

Колата сви в алеята пред къщата и спря. Всички изскочиха навън. Нощният въздух беше студен. Над долината се бе спуснала мъгла, влажна и ситна като човешки дъх.

От храстите се чу шумолене. Хана се спря. Мярна се дълга опашка. В мрака проблеснаха две жълти очи. Черната котка притича бързо през алеята и се изгуби в гората. Хана си отдъхна.

Али отключи вратата на къщата и ги покани вътре. Стаите миришеха на остаряло лепило за тапети, на прашни дървени подове и непроветрявани стаи. Освен това се носеше и слаб мирис, който напомняше на Хана за престоял хамбургер.

— Питие? — извика Али, хвърляйки ключовете си на кухненската маса.

— Определено — отвърна Спенсър. Тя започна да разтоварва чантата, пълна с кракери, царевични чипсове, бонбони, диетична кола, „Ред бул“ и бутилка водка. Хана отиде до скрина, където стояха сервизите и извади четири кристални чаши.

След като смесиха водка с „Ред бул“, всички се изнесоха в хола. Стените бяха заети от вградени библиотечни шкафове. Вратата на килера бе леко откряната и разкриваше купчините кутии със стари игри. Върху стария сандък все още се кипреше телевизорът, който имаше само четири канала. Хана погледна към големия заден двор и веднага откри мястото, където си бяха издигнали голяма петместна палатка, в която прекарваха нощите под звездите. Точно в тази палатка

Али им беше раздала гривните и ги беше накара да обещаят, че ще останат най-добри приятелки до края на живота си.

Хана се приближи до камината и видя позната снимка в сребърна рамка. На нея бяха те петте, застанали до голямото кану, мокри от главата до петите. Същата снимка висеше и във фоайето на старата къща на семейство Дилорентис. Бяха се снимали първия път, когато Али ги покани тук, скоро след като бяха станали приятелки. Хана и останалите си бяха измислили тайния ритуал да докосват долния ъгъл на снимката всеки път, когато ходеха у тях, но никоя не се осмели да каже на Али за него.

Останалите също се събраха около снимката. Ледът в чашите им потракваше.

— Помните ли този ден? — промърмори Емили. Дъхът ѝ вече миришеше на водка. — И водопада?

Хана изсумтя.

— Да. Ти откачи. — Бяха решили да изпробват за пръв път новото кану, което господин Дилорентис беше купил от местния магазин за спортни стоки. В началото всички се надпреварваха да гребат, но след време се измориха и оставиха течението да ги носи. Но после реката се разпени и Спенсър поиска да се спуснат по бързеите. Тогава Емили видя малкия водопад и предложи да напуснат лодката.

Спенсър я смушка.

— Разкреця се: „Хората умират, когато се спускат с кану по водопадите! Трябва да я зарежем и да преплуваме до брега!“.

— И после ни обърна във водата без предупреждение — каза Ариа през смях. — Беше *толкова* студено!

— Дни наред не спирах да треперя — съгласи се Емили.

— Бяхме толкова малки — промърмори Хана, гледайки собственото си закръглено лице. — Само като си помислиш, две седмици преди това се бяхме промъкнали в задния ви двор, за да откраднем знамето ти, Али.

— Да — отвърна разсеяно Али. Хана я погледна в очакване да сподели някой свой спомен, но Али просто започна да вади фуркетите от френския си кок и да ги оставя на масата. Може би не трябваше да споменава за „Капсулата на времето“. В онзи ден Кортни си е била вкъщи, преди да премине от „Радли“ в „Убежището“. Споменаването ѝ сигурно събуждаше доста неприятни спомени.

Хана отново погледна към снимката. Нещата тогава бяха толкова различни. След като кануто се преобърна, Хана стана вир-вода, голямата ѝ тениска прилепна към всяка гънчица на тялото ѝ. Скоро след това Али започна да намеква, че Хана яде много повече от всички, че не се занимава със спорт и никога не пропуска обяд. Дори веднъж, когато бяха отишли в мола „Кинг Джеймс“, тя беше предложила да отскочат до магазина „XXL“ просто „да поразгледат“.

Внезапно Хана се сети за думите на Наоми. *Всички смятаха, че Али те е избрала на шега. Ти беше такава смотанячка.* Хана залитна към бюфета, като едва не събори декоративната чиния, украсена с щампа на мола „Независимост“. Устата ѝ беше пресъхнала от водката, а крайниците ѝ бяха омекнали и отпуснати.

Али се обърна и подхвърли по нещо меко и пухкаво на всяка от тях.

— Време е за гореща вана! — Тя плесна с ръце. — Направете си по един коктейл и се преоблечете, а аз ще ида да приготвя джакузито.

Тя взе чашата си и прекоси хола към вратата, която излизаше на верандата. Хана погледна към предметите, които Али ѝ беше подхвърлила — пухкава бяла кърпа и изрязани бански „Марк Джейкъбс“ на точки. Тя поднесе банския под светлината на лампата, възхищавайки се на фината материя и сребристите връзки.

Изведнъж Хана се изпъна въодушевена. *Добър опит, кучки.* На етикетчето от вътрешната страна пишеше номер нула. Хана се усмихна вътрешно, поласкана и замаяна. Това беше най-добрият комплимент, който някой някога ѝ беше правил.

27.

НАЙ-ДОБРИ ПРИЯТЕЛКИ ЗАВИНАГИ

Главата на Емили определено се беше замаяла от алкохола. Тя стоеше в малката баня на първия етаж, облечена само с изрязаните бански, въртеше се наляво-надясно пред огледалото, оглеждайки изпъкналите си бицепси, тънкото си кръстче и добре оформените рамене.

— Готина си — прошепна тя на отражението си в огледалото. — Али те желае. — Тя се изкиска.

Главата ѝ беше замаяна не само от водката, но и от Али. Освен това се вълнуваше, че отново е в къщата край Поконос. Ами целувката на Али в тоалетната по време на бала? Емили не беше сигурна дали през целия си живот се е чувствала толкова щастлива.

Тя излезе от банята, увила пухкавата кърпа около кръста си. Направи си още един коктейл и излезе на остъклената веранда. Тя изглеждаше точно така, както си я спомняше — с миризмата на мокра пръст, с каменните градински джуджета в ъгъла и странните, облицовани с керамични плочки маси, които госпожа Дилорентис беше купила на някаква разпродажба. Емили очакваше да види Али там — искаше тайничко да я целуне, преди останалите да излязат — но на верандата нямаше никой.

— Студ! — извика Емили щом стъпи с босите си крака на ледения под. Близо до вратата беше поставена една кварцова лампа, а големият пластмасов капак на джакузито беше махнат и подпрян в ъгъла. Моторът шумно бръмчеше. На повърхността на водата бълбукаха розови балончета.

Когато Емили я докосна, отново изписка. Тя беше леденостудена. Джакузито сигурно не беше използвано от години.

Хана, Спенсър и Ариа се появиха на верандата. Докато чакаха Али да се преоблече, Хана донесе тон колонките от хола и пусна една песен на Бритни Спийърс, на която обожаваха да танцуват в седми клас. Всички започнаха да ѝ припяват, точно както едно време. Емили

разгъна кърпата си и я плъзна съблазнително по тялото си. Хана пристъпваше наперено по пода, сякаш се намираше на модно ревю, спирайки се до стената, за да направи манекенска поза. Спенсър играеше канкан, вдигайки високо краката си. Ариа се опита да я имитира и едва не събори една саксия с папрат. Момичетата се запревиваха от смях, прегръщайки се. След това се отпуснаха задъхани край джакузито.

— Не мога да повярвам, че толкова години се избягвахме — изтърси Спенсър. — Какво ни беше прихванало?

Ариа махна презрително с ръка.

— Бяхме глупачки. Трябваше да си останем приятелки.

Емили усети как се изчервява.

— Така е. — Тя не можеше да си представи, че и останалите са се чувствали също като нея.

Хана изтръска няколко пожълтели листа от един от столовете и седна на него.

— Липсвахте ми, момичета.

— Не е вярно. — Спенсър я посочи с пръст, замаяна от алкохола. — Ти си имаше Мона.

Всички изведнъж се умълчаха, припомняйки си какво им беше причинила Мона. Емили усети буца в гърлото си, когато видя Хана да примигва и да се обръща настрани. Не стига, че Мона беше измъчвала Емили, ами тя беше и най-добрата приятелка на Хана. Емили пристъпи напред и я прегърна.

— Съжалявам — прошепна тя. После се приближи Спенсър, след това и Ариа.

— Тя беше луда — промърмори Спенсър.

— Не трябваше никога да прекъсвам връзките си с вас — рече Хана, облегла чело на рамото на Спенсър.

— Всичко е наред — извика Емили и поглади Хана по дългата, копринена коса. — Нали сега сме с теб.

Четирите останаха така, докато песента не свърши и настъпи тишина. Джакузито бръмчеше. От вътрешността на къщата се чу силно *тупване*. Спенсър вдигна глава и се намръщи.

— Али нещо се преоблича твърде дълго.

Всички се увиха в кърпите си и влязоха вътре. Прекосиха хола и отидоха в кухнята.

— Али? — извика Хана. Никакъв отговор. Емили надникна в банята, от която беше излязла преди малко. От крана на чешмата капеше вода. Струята въздух от вентилатора разклащаше края на тоалетната хартия.

— Али? — извика Ариа в голямата всекидневна. Фотьойлите бяха покрити с чаршафи и приличаха на разкривени призраци. Всички стояха неподвижно и се ослушваха.

Спенсър се спря в средата на кухнята.

— Може би не е сега моментът да го кажа, но майка ми се обади по-рано. Сестра ми още я няма...

— *Какво?* — Емили се спря до печката.

— Ами ако ни е последвала? — Гласът на Спенсър потрепери. — Ами ако е тук?

— Не може да бъде. — Хана отпи здрава глътка от коктейла си. — Спенсър, няма начин да е тук.

Спенсър бързо навлече пуловера си и тръгна към вратата, която водеше към страничния двор. Емили грабна суичъра и дънките си, облече ги и я последва. Старата, ръждясала врата изскърца при отварянето. Небето беше ясно и обсипано със звезди. Единствената друга светлина идваше от гаража. Черното БМВ беше оставено на алеята. Очите на Емили се стрелкаха наляво и надясно в търсене на движеща се сянка. Тя извади телефона си, чудейки се дали не трябва да се обадят на някого. На екрана ѝ беше изписано съобщение: „Без покритие“. Останалите погледнаха телефоните си и поклатиха отрицателно глави. Всички бяха извън обхват.

Емили потрепери. *Това не можеше да се случва. Не и отново.* Ами ако те се бяха забавлявали на верандата, докато междувременно нещо ужасно се беше случило на Али? Беше като повторение на ситуацията в седми клас: те стояха в хамбара хипнотизирани, докато едно момиче беше убито.

— Али! — извика Емили. Гласът ѝ отекна в нощта. — Али! — извика отново тя.

— *Какво?* — разнесе се в отговор.

Всички рязко се обърнаха. Али стоеше на кухненската врата, все още облечена с дънките си и кашмирената си блуза. Гледаше ги така, сякаш бяха полудели.

— Къде се бяхте *изгубили*? — засмя се тя. — Отидох да проверя температурата в джакузито, а там нямаше никой! — Тя се престори, че избърсва потта от челото си. — Толкова се уплаших!

Емили се запъти към къщата, въздъхвайки дълбоко с облекчение. Но когато Али отвори вратата и я задържа, за да влезе вътре, зад гърба си Емили чу изпукването на съчка. Тя замръзна на мястото си и погледна през рамо, убедена, че ще види две очи, които се взират в нея от гората.

Но там всичко си беше тихо и спокойно.

Нямаше никой.

28.

В КАКВО СЕ ПРЕВРЪЩАТ МЕЧТИТЕ

Спенсър и останалите влязоха обратно в къщата.

— Водата в джакузито е прекалено студена — реши Али. — Но има много други неща за правене.

Спенсър хвърли неупотребената си кърпа на масата, отиде във всекидневната и седна на кожения диван. Беше се вкочанила цялата — отчасти заради студа, отчасти от страх, че нещо може да се е случило на Али. Обзе я безпокойство, причината за което не можеше да определи. Как Али не ги беше чула, докато те всички я викаха с цяло гърло? Как така не я бяха видели, когато бе отишла на верандата, за да провери водата? Какво беше онова *туп*, което се беше разнесло от вътрешността на къщата? И къде изобщо се *беше* дянала Мелиса?

Останалите се събраха в стаята. Али седна в плетения люлеещ се стол, който някога наричаха „Стола на графинята“: онази от тях, която биваше определена за „Графинята“, сядаше в този стол, а те трябваше да изпълняват всичките ѝ желания през целия ден. Хана седна на старата жълта табуретка до телевизора. Емили се настани върху кожения фотьойл до дивана, кръстоса крака и разсеяно започна да човърка една мъничка дупка в тапицерията. Ариа седна на дивана до Спенсър и притисна към гърдите си една сатенена възглавница, обсипана с щампи на черешови цветове.

Али протегна ръце върху извитите плетени облегалки за ръце на „стола на графинята“ и въздъхна шумно.

— И така. След като идеята за горещо джакузи отиде по дяволите, имам друго предложение за вас.

— Какво? — попита Спенсър.

Али се намести и столът изскърца.

— Тъй като последното ни гостуване с преспиване имаше такъв печален край, мисля, че трябва да го изтрием от съзнанията ни. Бих искала да го пресъздам. Без няколко малки подробности, разбира се.

— Като твоето изчезване ли? — попита Емили.

— Естествено. — Али завъртя кичур коса около пръста си. — И за да бъде всичко точно, трябва да ви хипнотизирам отново.

Спенсър усети как кожата ѝ изстива. Емили остави чашата си на масата. Ръката на Хана замръзна във въздуха, докато поднасяше шепа кракери към устата ѝ.

— Ами... — започна Ариа.

Али повдигна едната си вежда.

— Докато бях в клиниката, ме караха да посещавам всякакви терапевти. Една от тях ми каза, че най-добрият начин да се отървеш от някой неприятен спомен, е да го пресъздадеш наново. Мисля, че това наистина много ми помогна... — Тя въздъхна. — Може да помогне на всички нас.

Спенсър потърка краката си един в друг, опитвайки се да ги стопли. Отвън внезапно се изви вятър. Тя отново погледна към общата им снимка до кануто. Пресъздаването на хипнотичния сеанс изобщо не звучеше добре, но Али беше права. След всичко, което бяха преживели, може би наистина трябваше да направят нещо, за да могат веднъж завинаги да го преодолеят.

— Съгласна съм — решително рече тя.

— Да, май ѝ аз съм навита — реши се и Емили.

— Естествено — каза Хана.

Али погледна обнадеждено към Ариа, която неохотно кимна.

— Благодаря ви. — Али се изправи. — Но нека идем в спалнята на горния етаж. Там е по-уютно. Прилича повече на хамбара.

Те я последваха по покритите с розов килим стъпала до втория етаж. Голямата, бледа луна надничаше през кръглия прозорец на площадката между етажите. Дворът беше празен, боровите дървета образуваха плътна бариера между къщата и пътя. Отляво се намираще малкото езерце, което беше източено за през зимата. Сега представляваше просто една дълбока яма.

Али ги поведе към задната спалня. Вратата вече беше широко отворена, сякаш някой беше влизал тук скоро. Спенсър си спомни за гоблена на стената, за дантелените пердета и леглата с месингови рамки. Носът я засърбя. Тя очакваше стаята да ухае на люляков ароматизатор за въздух, или може би на плесен, но всъщност вътре миришеше на гнилоч и съсирена кръв.

— Каква е тази миризма? — извика тя.

Али също сбърчи нос.

— Може нещо да е умряло в стените. Помните ли, когато това се случи през лятото между шести и седми клас? Май беше някакъв енот.

Спенсър се замисли, но не се сети за нищо подобно.

Изведнъж Ариа застина.

— Чухте ли това?

Всички се напрягнаха, заслушвайки се.

— Не... — прошепна Спенсър.

Ариа ги погледна с ококорени очи.

— Стори ми се, че някой кашля. Има ли някой отвън?

Али надникна през една дупка в дървените щори. Алеята беше пуста. Виждаха се само следите от беемвето.

— Няма нищо — прошепна тя.

Всички въздъгнаха дълбоко.

— Всички сме се побъркали — рече Спенсър. — Трябва да се успокоим малко.

Те насядаха по кръглия килим на пода. Али измъкна шест свещи с ванилов аромат от една найлонова торбичка и ги нареди по нощните шкафчета и бюрото. Кибритената клечка изпука, когато я запали. Стаята и без това беше тъмна, но Али затвори щорите и спусна пердетата. Свещите хвърляха зловещи сенки по стените.

— Така — каза Али. — А сега се отпуснете.

Емили се захили неспокойно. Хана тихо въздъхна. Спенсър се опита да се отпусне, но кръвта и продължаваше да бучи в ушите ѝ. Беше превъртала милион пъти в съзнанието си момента, в който Али я беше хипнотизирала. Всеки път, когато се сецаше за него, тялото ѝ се вцепеняваше от паника. *Всичко ще бъде наред*, каза си тя.

— Ритъмът на сърцето ви ще се забави — започна да припява Али. — Мислете си за спокойни неща. Аз ще започна да броя на обратно от сто, и щом ви докосна, ще попаднете под моя власт.

Никое от момичетата не се обади. Свещите пропукваха и пламъците им танцуваха. Когато Али започна да брой, Спенсър затвори очи.

— Сто... деветдесет и девет... деветдесет и осем...

Левият крак на Спенсър изтръпна, след това и десният. Тя се опита да си мисли за нещо спокойно, по не можеше да не си спомни за предишния път, когато бяха правили това. Тогава седеше на кръглия

килим в хамбара, ядосана, че Али отново е успяла да ги накара да правят нещо, което не искаха. Ами ако Али успееше да я накара да изтърси, че е целунала Иън... и Мелиса я чуе? Двата с Иън си бяха тръгнали преди малко — може би все още бяха наблизно.

И може би, само може би, Мелиса се намираще наблизно. До прозореца, например... с фотоапарат в ръка.

— Осемдесет и пет... осемдесет и четири... — припяваше Али.

Гласът ѝ избледняваше все повече и повече, докато накрая започна да звучи така, сякаш шепне на края на един много дълъг тунел. Пред очите на Спенсър се появи замъглена светлина. Звучите се изкривиха и заглъхнаха. Миризмата на почистен дървен под и пуканки погъделичка нос а ѝ. Тя си пое дълбоко дъх няколко пъти, опитвайки се да си представи въздуха, който влиза и излиза от дробовете ѝ.

Изведнъж погледът ѝ се фокусира и тя осъзна, че се намира в стария хамбар на семейството ѝ. Седеше на стария, мек килим, който родителите ѝ бяха купили от Ню Йорк. Миризмата на бор и ранни пролетни цветя нахлуваше от отвън. Тя погледна към приятелките си. Стомахът на Хана беше изпъкнал. Емили беше ужасно кльощава. Ариа имаше розови кичури в косата си. Али обикаляше между тях на пръсти, докосвайки ги по челата с палеца си. Когато стигна до Спенсър, тя скочи. *Тук е много тъмно*, чу се тя да казва. Устата ѝ сама произнесе думите.

Не, настоя Али. Трябва да е тъмно. Така стават тия неща.

Защо винаги трябва да става така, както искаш ти, попита я Спенсър.

Затвори ги, каза ѝ Али, оголвайки зъби.

Спенсър се опита да освети стаята. Али раздражено изръмжа. Но когато Спенсър се обърна към нея, тя осъзна, че Али не само е ядосана. Тя беше замръзнала на мястото си, лицето ѝ беше призрачно бледо, а очите — ококорени. Сякаш беше видяла нещо ужасно.

Спенсър се обърна към прозореца, привлечена от някаква сянка. Това беше откъслечен спомен, почти нищо. Сега Спенсър се вкопчи в образа, опитвайки се да си спомни какво точно се беше случило. И тогава... тя видя. Отражението беше на Али... само че тя си беше сложила качулка и носеше голям фотоапарат. Очите ѝ бяха демонични и немигащи, готови за убийство. Това беше някой, когото Спенсър

познаваше много добре. Тя се опита да произнесе името ѝ, но устните ѝ не помръднаха. Чувстваше се така, сякаш се задушаваше.

Споменът продължи да се разгъва и без нейното участие. *Върви си*, изкрещя тя на Али.

Хубаво, отвърна Али.

— Не! — каза Спенсър на старото си аз. — Извикай я обратно. Задръж я в стаята! Навън е... навън е сестра ѝ! И тя иска да я нарани!

Но споменът продължаваше да тече по стария начин, далеч от възможностите ѝ да го промени. Али беше стигнала до вратата. Тя се обърна и изгледа продължително Спенсър. Спенсър простена дрезгаво. Внезапно Али престана да прилича на момичето, което днес беше с тях.

Тогава погледът на Спенсър попадна върху сребърния пръстен на ръката на момичето. Али беше казала, че не го е носела онази нощ, но той си беше там. Само че вместо А., в центъра му беше гравирано едно К.

Защо Али носеше погрешния пръстен?

Някой почука по прозореца и Спенсър се обърна. Момичето отвън се хилеше зловещо, прокарвайки пръст по съвсем същото сърцевидно лице. Тя изправи безименния пръст на дясната си ръка. На него също имаше пръстен — този път с инициал А. Спенсър имаше чувството, че главата ѝ ще се пръсне. Али ли беше навън... и как Кортни се беше озовала вътре. Какво точно се беше случило?

Паметта ми ми прави номера, каза си тя. *Нищо от това не се е случило. Това е просто сън.*

Онази Али до вратата се обърна, без да пуска дръжката. Внезапно кожата ѝ започна да пребледнява, докато придоби пепеляв цвят.

— Али? — произнесе предпазливо Спенсър. — Добре ли си?

Кожата на Али започна да се бели на дебели пластове.

— Добре ли ти изглеждам? — сопна ѝ се тя. После поклати глава. — Отдавна се опитвам да ти кажа...

— Какво да ми кажеш? — попита Спенсър. — Какво имаш предвид?

— Онези сънища, в които ме сънува? Спомняш ли си ги?

Спенсър примигна.

— Аз...

Али завъртя очи. Кожата ѝ беше започнала да се бели по-бързо, разкривайки жилести мускули и избелели кости. Зъбите ѝ изпопадаха на пода като царевични зърна. Златисторусата ѝ коса посивя. След това започна да се свлича на кичури.

— Наистина *си* по-глупава, отколкото те мислех, Спенсър — изсъска тя. — заслужи си го.

— Кое съм си заслужила? — изкрещя Спенсър.

Али не ѝ отговори. Когато натисна бравата, ръката ѝ се пречупи в лакътя като сухо цвете. Падна на дървения под и бързо се разпадна на прах. Вратата се затръшна силно и трясъкът отекна в тялото на Спенсър.

Той беше прозвучал твърде близко. *Истински*. Спомен и действителност се бяха слели.

Спенсър отвори очи. В спалнята беше ужасно горещо; по лицето ѝ се стичаше пот. Старите ѝ приятелки седяха на пода с кръстосани крака, лицата им бяха послушни и отпуснати, очите — плътно затворени. Те изглеждаха... мъртви.

— Момичета? — извика Спенсър. Отговор не последва. Искаше ѝ се да протегне ръка и да докосне Хана, но се страхуваше.

Припомни си отново съня. *Отдавна се опитвах да ти кажа*, рече момичето във видението ѝ. Онова, което много приличаше на Али, сети се тя... но носеше пръстена на Кортни. *Онези сънища, в които ме сънува? Спомняш ли си ги?*

Спенсър помнеше много сънища, в които участваше Али. Понякога беше сънувала две различни Али.

— Не — прошепна предпазливо тя. Нищо не разбираше. Примигна в мрака, оглеждайки се за четвъртата си приятелка.

— Али? — извика тя.

Но Али не ѝ отговори.

Защото беше изчезнала.

29.

ПИСМОТО ПОД ВРАТАТА

Ариа чу трясък на врата и се събуди. Половината свещи бяха угаснали. Във въздуха се носеше мирис на разложено. Трите ѝ най-добри приятелки седяха на килима и я гледаха.

— Какво става? — попита тя. — Къде е Али?

— Не знаем. — Емили изглеждаше ужасена. — Тя... изчезна.

— Може би това също е част от пресъздаването? — предположи замаяната Хана.

— Не съм сигурна. — Гласът на Спенсър трепереше. — Мисля, че нещата се объркаха ужасно.

— Разбира се, че се объркаха! — извика Емили. — Али я няма!

— Не — отвърна Спенсър. — Според мен... Мисля, че нещо не е наред с Али.

Ариа я зяпна изненадано.

— С Али? — избъбри Емили.

— Какво имаш предвид? — попита настоятелно Хана.

— Мисля, че момичето до прозореца на хамбара е било сестрата на Али — прошепна Спенсър с натезал от сълзи глас. — Мисля, че тя я е убила.

Хана набърчи челото си.

— Не каза ли, че е била Мелиса?

— Освен това никой не е убивал Али — добави Емили, присвивайки очи. — Тя си е тук.

Но Ариа гледаше Спенсър и в главата ѝ се оформяше една идея. Тя отново се замисли за онези полароидни снимки. Може би в прозореца наистина се беше отразило лицето на някой от семейство Дилорентис.

— О, Господи! — прошепна Ариа, спомняйки си думите на онази зловеца жена-медиум, докато двете стояха край ямата, в която беше открито тялото на Али: *Али е убила Али.*

От долния етаж се чу силен трясък. Всички подскочиха и се оттеглиха в ъгъла, притискайки се една в друга.

— Какво беше *това*? — прошепна Хана.

Разнесоха се още няколко изскърцвания и удари, след което настъпи тишина. Ариа се осмели да се огледа. Някой сигурно беше дръпнал пердетата, защото лунната светлина навлизаше през прозореца и огряваше пода. Тогава тя забеляза нещо, което досега не бе видяла. На няколко инча от вратата лежеше един бял плик. Като че ли някой го беше пхнал съвсем наскоро под вратата.

— Ъ-ъ-ъ, момичета? — рече тя с изтънен глас, посочвайки плика с треперещ пръст.

Всички впериха погледи в него, прекалено ужасени, за да помръднат от местата си. Най-накрая Спенсър го грабна от земята. Ръцете ѝ трепереха. Тя го протегна напред, за да могат всички да го видят добре.

До: Четирите кучки

От: А.

Емили падна на колене.

— О, Господи! Били е тук!

— *Не е* Били — сопна ѝ се Спенсър.

— Тогава значи е Мелиса — предположи Емили с обезумял поглед.

Спенсър разкъса плика. Вътре имаше лист, покрит с печатен текст. Докато го четеше, устата ѝ се изкриви.

— О, Боже!

Хана присви очи.

— Не може да бъде.

Стомахът на Ариа се сви. Нещо не беше наред. Тя се наведе напред и също започна да чете.

Имало едно време две красиви момичета на име Али и Кортни — но едната от тях била луда. Както всички знаете, по някакъв странен каприз на съдбата за известно

време Али станала Кортни. Но онова, което не знаете, е, че Кортни също станала Али.

Правилно сте ме разбрали, малки сладки смотанячки... и вие сте виновни за това. Помните ли, когато нахълтахте в задния ми двор, за да откраднете знаменцето ми за „Капсулата на времето“? Помните ли онова момиче, което изтича на двора и разговаря с вас? Това не бях аз. Както сигурно вече сте се досетили, Кортни се беше прибрала у дома за уикенда, преди да се прехвърли от „Радли“ в „Убежището“. И, о, да, на горката Кортни изобщо не ѝ се ходеше там. Тя живееше своя подреден, ненормален животец в „Радли“... и не искаше да започва отначало в друга клиника.

Ако трябваше да започне нов живот, то той щеше да бъде тук, в Роузууд. И го започна. Тя трябваше да отиде в „Убежището“ същата сутрин, когато ви видя да се промъквате в задния ми двор — и Бога ми, веднага се вкопчи във възможността. В един миг двете с нея се карахме — бях толкова щастлива, че тя ще се махне, — а в следващия вече беше излязла на двора и се преструваше на мен, разговаряйки с вас така, сякаш сте най-добрите ѝ приятелки. Обсъждаше с вас моето знаменце, сякаш не беше тя първата, която го открадна и съсипа един истински шедьовър с онзи глупав кладенец. Откъде да предположа, че всички — мама, татко, дори брат ми — ще решат, че навън съм излязла аз, а вътре е останала Кортни? Как да допусна, че мама ще ме хване за ръката в коридора и ще ми каже: „Време е да тръгваме, Кортни“? Не спирах да повтарям, че аз съм Али, но мама не ми повярва, само защото Кортни беше отмъкнала пръстена с моя монограм, докато не гледах. Майка ми извика на момичето, което не беше Али, че тръгва, а момичето, което не беше Али се обърна, усмихна се мило и каза: „Довиждане“!

И ние потеглихме. Кортни получи моя перфектен живот, а аз заживях нейния разбит живот. Просто ей така.

Тя съсипа всичко. Тя целуваше Иън Томас. Тя едва не беше арестувана за ослепяването на превзетата Джена

Кавана. Тя заряза Наоми и Райли, най-готините момичета в училище. Но най-лошото, което направи от мое име беше, че си избра четири нови приятелки. Момичета, които знаеше, че аз не бих погледнала, момичета, които не се отличаваха с нищо. Момичета, за които бе сигурна, че ще се влюбят в нея, отчаяно желаещи да влязат в нейното обкръжение. Момичета, които ще ѝ помогнат да получи каквото пожелае.

Да ви звучи познато, дами?

Но не се тревожете. Тази кратка приказка все пак може да има хепи енд за мен. Погрижих се сестра ми да си получи заслуженото. А сега ще се погрижа и за вас.

Опитах се да ви изгоря. Опитах се да ви подлудя. Опитах се да ви вкарам в ареста. Дори през последната седмица ви въртях на малкия си пръст — изненадка! Метнах се на врата на гаджето на Ариа. Пратих на горката Хана фалшиви билети за онова модно ревю. Накарах Ем да повярва, че двете имаме бъдеще. Мляс! А, Спенсър... Имам една изненада за теб. Огледай се внимателно. Под носа ти е!

Май трябва да благодаря на Кортни за спретнатото ѝ дневниче. То помогна много на мен и на Мона. Благодарение на него стигнахме дотук. Завесата ще се вдигне всеки момент, кучки, и шоуто ще започне. Пригответе се да се изправите пред своя създател. Няма да чакате още дълго.

Целувки!

А. (истинската)

Известно време никоя от тях не каза нищо. Ариа прочете писмото няколко пъти, преди да осъзнае какво точно пише вътре. Тя залитна назад и се блъсна в бюрото.

— Али ли е написала това? Нашата Али?

— Тя не е нашата Али — отвърна Спенсър с гробовен глас. — Това е... *истинската* Али. Нашата Али е била... Кортни. Момичето, което познавахме, е мъртво.

— Не! — възкликна Емили със задавен глас. — Не е възможно! Не го вярвам.

Внезапно от другата страна на вратата се дочу кискане. Всички се обърнаха натам. Кожата на Ариа настръхна.

— Али? — извика Спенсър.

Никакъв отговор.

Ариа бръкна в джоба си и извади телефона, но на екрана му все още беше изписано съобщението, че няма обхват. В тази стая нямаше и стационарен телефон. Дори и да отвореха прозореца и да започнеха да викат, къщата беше толкова уединена, че едва ли някой щеше да ги чуе.

Очите на Ариа се насълзиха от лютивия дим, който започна да изпълва стаята. Внезапно в стаята замириса на нещо друго. Ариа вдигна глава и вдъхна дълбоко. Емили, Хана и Спенсър се ококориха. Всички едновременно се досетиха какво е това. В този момент Ариа видя белия пушек, който навлизаше през решетката на отдушника.

— О, Господи! — прошепна тя и го посочи с пръст. — Нещо гори!

Ариа се втурна към вратата и натисна дръжката. Обърна се бързо към тях с напрегнато лице. Нямаше нужда да казва каквото и да било — те вече знаеха. Вратата беше заключена.

Бяха попаднали в капан.

30.

КРАЯТ НА ЖИВОТА НАСТЪПВА С ГРЪМ, А НЕ С ХЛЕНЧ

Стаята бързо започна да се пълни с черен дим. Температурата бавно, но сигурно се повишаваше. Емили се опита да отвори прозореца, но той не помръдна. Помисли си дали да не разбие стъклото, но се сети, че спалнята е в задната част на къщата, която се намираще над стръмен склон. Ако скочеха, щяха да си счупят краката, ако не и по-лошо.

В другия край на стаята Спенсър, Ариа и Хана блъскаха с всичка сила вратата, опитвайки се да я разбият. Но тя не поддаде и те се отпуснаха задъхани на леглото.

— Ще умрем — прошепна Хана. — Али се опитва да ни убие.

— Не, тя... — започна Емили. Канеше се да каже, че Али няма да го направи — *Али не би могла*. Били беше написал онази бележка, представяйки се за Али. Ако не беше той, значи е била Мелиса. Тя се беше промъкнала при тях и им се присмиваше всеки път, когато се досетеха за нещо. Мелиса беше убила сестрата на Али. Мелиса беше запалила пожара. Ако не е била Мелиса — или Били — то тогава е бил някой друг.

Само не Али. В никакъв случай.

Пушекът стана толкова гъст, че вече беше трудно да се вижда. Хана се преви на две и се закашля, а Ариа глухо проплака. Спенсър свали покривката на леглото и я напъха в отвора под вратата, както ги бяха учили по противопожарна защита в седми клас, за да попречи на дима да нахлува в стаята.

— Сигурно разполагаме само с няколко минути, преди пожарът да стигне до вратата — каза тя на останалите. — Трябва бързо да измислим нещо.

Емили хукна към вратата и се блъсна с всичка сила в нея. Изведнъж чу тих плач. Замръзна. Всички започнаха да се ослушват,

защото също го бяха чули. *Али?* — помисли си Емили.

Но хлипанията се чуваха съвсем наблизко. След това се разнесоха удари. Отново плач. Приглушен вик. Емили се обърна към килера.

— *Вътре* има някой!

Спенсър се спусна натам и натисна дръжката. Отвътре се разнесе силна миризма на разложено. На Емили ѝ се догади и тя покри лице с долната част на блузата си.

— Боже Господи! — извика Спенсър. Емили също наведе поглед и изпищя по-силно от всякога. Върху пода на почти празния килер лежеше разложен труп. Краката му бяха облепени на стената под странен ъгъл, а главата беше повдигната върху кутия от маратонки „Адидас“. Кожата му имаше пергаментно жълт цвят, а на мястото на скулите се забелязваше ужасяваща восъчна субстанция. Кожата и мускулите около устата бяха изгнили и се беше оформила тясна дупка. Красивата златисторуса коса приличаше на перука, а върху челото му се гърчеха личинки.

Това беше Иън Томас.

Емили не спираше да пици със затворени очи, но картината като че ли се беше отпечатала от вътрешната страна на клепачите ѝ. Изведнъж нещо се стрелна напред и докосна краката ѝ. Тя отскочи назад и се опита да затръшне вратата.

— Недей! — извика Спенсър. — Емили, почакай!

Емили замръзна, хленчейки. Спенсър мина край нея и издърпа друго тяло, което почти беше покрито от трупа на Иън. Емили ахна. Това беше момиче със запушена уста. *Мелиса*. Сините ѝ очи се бяха втренчили умолително в тях.

Всички се спуснаха да развързват въжетата, които пристягаха ръцете и краката ѝ, и отлепиха тиксото от устата ѝ. Мелиса веднага се претърколи по корем и се разкашля. По бузите ѝ потекоха сълзи. Тя се отпусна в ръцете на Спенсър и се разплака измъчено и отчаяно.

— Добре ли си? — извика Спенсър.

— Тя ме отвлече и ме хвърли в багажника на колата си — каза Мелиса, кашляйки. — Свестяхах се няколко пъти, но тя ме упояваше всеки път. Когато отново се свестих, се намирах... — Тя се обърна и погледна полуотворения килер. Лицето ѝ се изкриви от болка.

След това Мелиса подуши въздуха. Пушекът изпълваше стаята много бързо, сивата мъгла започваше да се кълби около тях. Мелиса се

разтрепери.

— Ще умрем.

Всички се събраха в средата на стаята и се притиснаха една в друга. Емили трепереше неконтролируемо. Тя усещаше нечие сърце да бие до нейното.

— Всичко ще бъде наред — не спираше да повтаря Спенсър в ухото на Мелиса. — Трябва да намерим изход оттук.

— Няма изход! — Очите на Мелиса бяха пълни със сълзи. — Не виждаш ли?

— Чакайте малко! — Ариа се надигна на пръсти. Тя огледа внимателно стаята и челото ѝ се намръщи. — Мисля, че това е стаята, от която излизаше тайният коридор до кухнята.

— За какво говориш? — попита Хана.

— Не си ли спомняте? — извика Ариа. — Криехме се в него, за да плашим Джейсън.

Ариа отиде до скрина и го отмести от мястото му. За огромна изненада на Емили на стената имаше малка врата, висока приблизително колкото един златист ретрийвър. Ариа дръпна резето и я отвори, разкривайки тъмен тунел. Мелиса ахна изненадано.

— Тръгвайте — извика Спенсър, отпусна се на четири крака и пропълзя през малката врата. Теглеше сестра си след себе си. После мина Ариа, следвана от Хана. Стомахът на Емили се сви. Тунелът миришеше на разложеното тяло на Иън.

— Емили! — Гласът на Спенсър звучеше сякаш много от далеч. — Побързай!

Емили си пое дълбоко дъх, сви рамене и пропълзя в тунела. Той беше дълъг около десет фута и излизаше в малка колкото килер стаичка, в която като че ли не беше влизано от години. Имаше купчини прах и хиляди мъртви буболечки по ъглите, а на тавана се виждаше голямо мокро петно. Ариа се опита да отвори вратата, която водеше към дървената стълба, но тя не помръдна.

— Заяла е — прошепна тя.

— Не може да бъде — настоя Спенсър. Тя отчаяно се хвърли към нея с рамото напред, както беше виждала да го правят по филмите. Емили, Ариа и Хана се присъединиха към нея. Най-накрая дървото изхрущя и поддаде. Емили издаде облекчен звук, който прозвуча като смесица от въздишка и плач.

Те се спуснаха надолу по стълбите и отвориха трета врата. Блъснаха се в стена от топлина, която жилеше очите и кожата им. Стаята беше пълна с още по-гъст пушек. Емили заобиколи кухненския плот, опитвайки се да се ориентира. Запрепъва се към входната врата. От лявата ѝ страна се стрелна някаква сянка. Някой заковаваше прозорците, за да нямат никакъв изход навън.

Емили замръзна на мястото си, когато зърна русата коса, сърцевидното лице и меките устни. *Али.*

Тя се обърна и се вторачи в Емили така, сякаш виждаше призрак. Чукът падна тежко на земята. Очите ѝ гледаха студено, устата ѝ се изкриви в презрителна усмивка. В гърдите на Емили се насъбра горчилка и тя проплака. Изведнъж осъзна, че това момиче е написало писмото... и че всичко в него е истина. Сърцето ѝ беше разбито на хиляди парчета.

Али се втурна към вратата, но Емили се стрелна напред, хвана я за ръката и я дръпна към себе си. Али зяпна от изненада. Емили я хвана за раменете със силните си ръце.

— Как можа да ни причиниш това? — попита я тя.

Али се опита да се освободи. В очите ѝ проблясваше ненавист.

— Вече ви казах — отвърна рязко тя. — Вие, кучки, съсипахте живота ми. — Гласът ѝ дори не звучеше като нейния.

— Но... аз те *обичах* — проплака Емили с тънък глас и очите ѝ се напълниха със сълзи.

Али се изсмя подигравателно.

— Колко си смотана, Емили.

Сякаш я прободеше право в сърцето. Емили стисна здраво Али за раменете, искаше някогашната ѝ приятелка да разбере колко боли. *Как можа да го кажеш*, искаше ѝ се да изкрещи. *Как може да ни мразиш толкова много?*

Изведнъж се разнесе силен взрив, който я заслепи. Появи се ярка бяла светлина и я блъсна топлинна вълна. Емили покри с ръце очите и главата си, а експлозията я вдигна от пода. Тя усети *удар*, после *трясък*. Приземи се върху едното си рамо и зъбите ѝ изтракаха от сблъсъка.

За миг светът стана бял. Спокоен. Изпразнен. Когато Емили отново отвори очи, звуците, горещината и болката отново я връхлетяха. Тя лежеше до входната врата, а до устата ѝ се беше

образувала локва кръв. Тя отчаяно се протегна към дръжката на вратата. Опари се, когато я хвана, но успя да я отвори. Изпълзя на верандата, след това на поляната, и се просна върху студената, мокра трева.

Когато отново отвори очи, наблизко кашляше някой. Спенсър и сестра ѝ се бяха строполили на тревата до нея. Ариа се беше свлякла до близкото кестеново дърво. Хана лежеше до алеята и бавно се опитваше да се надигне, за да седне.

Емили погледна отново към голямата къща. От всичките ѝ отвори бълваше дим. Над покрива се виеха пламъци. Край един от големите прозорци на всекидневната се мярна сянка. След това се чу гръмотевичен трясък и къщата се взриви.

Емили изпищя, покри очите си с ръце и се сви на топка. *Просто брой до сто, каза си тя. Представи си, че правиш обиколки в басейна. Дръж си очите затворени, докато всичко премине.* Въздухът беше горещ и мръсен, а бученето — по-силно от хиляда излитащи самолети. Върху раменете ѝ се посипаха огнени искрици и опърлиха кожата ѝ.

Експлозиите продължиха още няколко секунди. Когато утихнаха, Емили разтвори пръстите си и надникна иззад ръцете си. Къщата представляваше огромна огнена планина.

— Али — прошепна тя, но гласът ѝ моментално беше заглушен от срутвация се комин. Али все още беше вътре.

31.

СГЛОБЯВАНЕ НА ПЪЗЕЛА

Спенсър лежеше и кашляше на поляната на безопасно разстояние от къщата. Мелиса лежеше до нея на студената трева. Пожарът не утихваше, истински ад от жълто и оранжево. От време на време избухваха миниатюрни експлозии и разпръскваха искри в небето. Горният етаж на къщата, където бяха заключени до скоро, представляваше просто трошливо, тлеещо скеле.

Останалите момичета се събраха около тях.

— Всички ли са добре? — извика Спенсър. Емили кимна. Хана изкашля едно „да“. Ариа беше притиснала длани към лицето си, но с тих глас рече, че е добре. Духаше остър вятър и разнасяше силната миризма на изгоряло дърво и мъртви тела.

— Не мога да си избия това писмо от главата — произнесе Емили с монотонен глас, треперейки от студ. — Али е била толкова ядосана на сестра си за това, че се е сменила е нея и я е пратила в „Убежището“, че я е убила.

— Да — рече Спенсър, намествайки се на неравната земя.

— Иън не е имал нищо общо с това. Нито Били. Али просто е имала нужда от изкупителна жертва. А след това е искала да убие и нас. — Като че ли Емили имаше нуждата да го изрече на глас, за да се убеди, че всичко това наистина се е случило.

— Всъщност Кортни разговаря с нас, когато отидохме да откраднем знаменцето за „Капсулата на времето“. Само така е можела да убеди родителите си, че тя е нормалната близначка... — рече Ариа, докато бършеше саждите от лицето си. — А Кортни избра нас за приятелки, защото е *нямала* друг изход — вече не е можела да бъде приятелка с Наоми и Райли. Не ги е познавала — познавала е само нас.

— Наоми и Райли ми казаха, че Али ги е зарязала без особена причина — въздъхна Хана.

Спенсър прегърна коленете си. Във въздуха полетяха нови искри. Една ужасена катерица се спусна бързо по близкото дърво и притича

през поляната.

— Когато Иън дойде на верандата ми, той каза, че е на път да разкрие някаква ужасна тайна, която ще преобърне Роузууд с краката нагоре. Сигурно е знаел, че Кортни е била вкъщи през онзи уикенд.

— А Али е знаела, че ще решим, че Джейсън и Уайлдън са запалили пожара — проплака Хана. — Само че нещата са се объркали, тя е пострадала. Затова се обадила на Уайлдън и той я измъкнал оттам, мислейки, че тя изпълнява нарежданията на родителите си да се крие. Но всъщност е искала да ни изкара луди.

— Мисля, че Али е прехвърлила онези снимки в лаптопа на Били — продължи Спенсър и присви очи, когато нещо във вътрешността на къщата изпука и се строши. Тя се обърна към Мелиса, която беше скрила лице в шепите си и плачеше. — Тя се е обадила на ченгетата и им е казала, че Били е убил Джена.

— А всъщност *тя* я е убила — довърши Ариа.

Всички се умълчаха. Спенсър затвори очи, опитвайки се да си представи как Али хваща красивата, срамежлива, *сляпа* Джена Кавана и я хвърля в ямата. Беше твърде ужасно, за да го приеме.

— Помните ли онази снимка, която А. изпрати на Емили — с Али, Кортни и Джена заедно? — рече Спенсър след минута. — Джена е била единствената, освен семейството на Али и Уайлдън, която е знаела за близначките. Може би тя се е усетила за първата размяна. Срецнала е Кортни през уикенда, когато това се е случило. — Тя вдигна глава. — Но защо Али ни изпрати тази снимка, щом не е искала да знаем онова, което знае Джена?

— Защото е можела да го направи — отвърна Хана. — Сигурно е разчитала, че Джена няма да каже нищо. Но когато се оказало, че Джена *може* да проговори, тя... — Хана млъкна и зарови лице в шепите си. — Знаете.

Мелиса вдигна глава и проплака. Лицето ѝ беше покрито с пепел и кал. На рамото ѝ имаше дълбока рана, а на ръцете и краката ѝ се забелязваха изгаряния. Тя миришеше на разложената плът на Иън. Спенсър усети, че ѝ се повдига.

Тя протегна ръка, за да почисти пепелта от косата на сестра си. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Не можеше да повярва колко е грешала за Мелиса. Колко са бъркали те *всички*.

— А защо Али е искала да нарани теб?

Мелиса вдигна глава и закри очите си от ярките пламъци. Разкашля се, след което прочисти гърлото си.

— Когато преди години Джейсън ми разказа за близначките, той каза, че Али и Кортни изобщо не са се виждали, че са се мразели. — Тя предпазливо разкърши врата си и размърда рамене. — Затова когато ти сподели, че Кортни ти била казала как Али ѝ разказвала много неща за вас, това ми се стори подозрително.

От вътрешността на къщата се чу *трясък* и момичетата инстинктивно се обърнаха натам. Част от втория етаж се срути на земята.

— Говорих с Уайлдън — продължи Мелиса. — Той ми каза, че известно време след като Кортни се прибрала от болницата, те се притеснявали за нея, особено след като сте казали за трупа на Иън в гората. Джейсън се чудеше дали е възможно Кортни да е убила Иън като отмъщение за това, че той е убил Али.

— Наистина го е убила. — Ариа мушна с едно клонче във влажната пръст. — Макар и не за отмъщение.

Големите стъклени стени на верандата се напукаха и се сринаха с *трясък*. Върху поляната заваляха стъклени парчета и момичетата покриха главите си с ръце.

— Но Кортни е имала алиби за онази нощ — продължи Мелиса и отметна един пропит с кръв кичур от лицето си. — Тогава се появи Били и внезапно всичко като че ли дойде на мястото си.

Ариа се премести по-близо до Хана.

— Но когато се появи Кортни — каза Мелиса, придърпвайки надолу ръкавите на кашмирения си пуловер, — не можех да спра да мисля за несъответствията в случая на Били.

Дървените стени на къщата продължаваха да пропукват. Нещо зад къщата се сгромоляса. Емили потръпна и Спенсър я хвана за ръката.

— Непрекъснато преследвах Кортни... Али — призна си Мелиса. — Едва когато отидох в „Убежището“ разбрах със сигурност какво се е случило.

Спенсър зяпна изненадано. Брошурата на „Убежището“, която беше видяла в стаята на Мелиса. Срещата с психиатъра.

— Значи *затова* си ходила там?

От покрива на къщата пръснаха искри.

— Разговарях с някогашната съквартирантка на Али, Айрис — каза Мелиса. — Тя е знаела всичко — дори че ти ще бъдеш нейна съквартирантка, Хана.

— О, Боже — проплака Хана и отпусна рамене.

Спенсър се хвана за главата. Толкова неща бяха пропуснали. Али беше подготвила перфектен капан... и те бяха влезли право в него. Тя погледна сестра си.

— Защо не ми разказа по-рано за тая работа с „Убежището“?

— Отидох там тази сутрин. — От устата на Мелиса излизаше бяла пара. С всяка минута ставаше все по-студено. — След това тръгнах към полицията, но някой ме нападна на паркинга. Когато се свестих, бях в някакъв багажник. Разпознах гласа на Али.

Спенсър наблюдаваше с безизразен поглед как дървената люлка в задния двор на къщата пламва. Али сигурно беше отвлякла Мелиса, след като беше отишла у Спенсър, за да се подготвят за бала. Изобщо не трябваше да й споменава за предупреждението на Мелиса да стои по-далеч от нея...

Изведнъж се сети нещо.

— Казваш, че Али те е затворила в багажника на нейната кола?

Мелиса кимна и махна едно сухо, овъглено листо от мръсната си руса коса.

— Значи си била там, докато сме пътували дотук? — ахна Спенсър и притисна гърба си към дървото. — Била си с нас през цялото време.

— Знаех си, че чух нещо — прошепна Ариа.

Няколко минути останаха смълчани, загледани безизразно в горящата къща. Огънят пукаше и съскаше. В далечината се разнесе друг звук. Приличаше на сирена.

Мелиса се опита да стане, подпирайки се на дървото.

— Може ли да видя писмото, което ви е написала?

Спенсър бръкна в джоба на суичъра си, но писмото го нямаше никъде. Тя погледна към Емили.

— Да не би да е у теб?

Емили поклати глава. Ариа и Хана също нямаха представа къде е.

Всички обърнаха глави към съсипаната къща. Ако писмото се беше изплъзнало от ръцете на Спенсър, със сигурност вече е станало

на пепел.

В този момент по алеята се устреми една пожарна кола. Трина пожарникари скочиха от нея и започнаха да развиват маркуча към езерото. Четвъртият изтича към момичетата.

— Добре ли сте? — Веднага се обади по радиостанцията си да изпратят линейка и полиция. — Какво се случи тук?

Спенсър погледна останалите момичета.

— Някой се опита да ни убие — каза тя. И избухна в сълзи.

— Спенс — рече Емили и сложи ръка на рамото ѝ.

— Всичко е наред — обади се Ариа. Хана също я прегърна, както и Мелиса.

Но Спенсър не можеше да спре да плаче. Как така никой не заподозря, че Али стои зад всичко това? Как може да са били толкова заслепени? Вярно, че тя беше казала много неща, които те искаха да чуят: *липсвахте ми, мацки. Толкова съжалявам. Искам нещата да се променят.* Беше казала на Спенсър, че тя е сестрата, която винаги е искала. Спенсър и останалите бяха като глина в ръцете ѝ... и едва не загинаха заради това.

Пожарникарят пхна уоки-токито в джоба си и момичетата се разделиха.

— Линейката пътува насам — каза той и им махна с ръка да го последват.

Докато се изкачваха по хълма, отдалечавайки се от къщата, Спенсър докосна ръката на сестра си.

— Искаше да разгадаеш всичко *преди мен*, нали? — подразни я тя, бършейки сълзите си. Дори в *този* случай сестра ѝ гледаше да я изпревари.

Мелиса се изчерви.

— Просто се радвам, че си добре.

— И аз се радвам, че *си* добре — отвърна ѝ Спенсър.

Глеещата къща грееше в далечината. Легла и столове, гардероби и шкафчета пропадаха през прогорения под и вдигаха облаци от искри. Емили се загледа в пламъците, сякаш търсеше нещо. Спенсър я хвана за ръката.

— Добре ли си?

Емили прехапа долната си устна. Тя погледна пожарникаря.

— Когато къщата избухна, вътре имаше още някой. Има ли някакъв шанс тя да е...

Пожарникарят погледна към останките на къщата и потърка брадичката си. След това тъжно поклати глава.

— Никой не би оцелял в този пожар. Съжалявам, момичета, но нея я няма.

32.

ХАНА МЕРИН, НАИСТИНА ВЕЛИКОЛЕПНА

— Ха така. — Хана остави на масата подноса с четирите димящи кафета. — Едно капучино с обезмаслено мляко, две обикновени лате и едно кафе със соево мляко.

— Супер — рече Ариа и грабна пакетчето кафява захар. Разкъса го с лакираните си в неоново жълто нокти. Тя непрекъснато повтаряше на Хана и останалите, че неоново жълтото е най-модерният цвят в Европа, но никоя от тях не беше проявила все още смелостта да го пробва.

— Тъкмо навреме — изръмжа Спенсър и отпи голяма глътка от капучиното си. Цяла седмица беше зубрила за класното по икономика и като за последно не беше спала цяла нощ.

— Благодаря, Хана. — Емили изпъна плетената си блузка. Хана *най-накрая* беше успяла да я откаже да носи тениски под униформеното сако.

Хана седна на масата и погледна към учебника и записките по икономика на Спенсър, айпода на Ариа, който най-вероятно беше пълен с парчета на разни странни скандинавски групи и книгата на Емили по хиромантия, която обещавахе да научи всеки как да предсказва съдбата по линиите на ръката. Беше същото като едно време... само че още по-хубаво.

Плоският телевизор на стената в бар „Стийм“ започна да предава новините. Познатата репортерка стоеше пред още по-познатата купчина отломки. *Позицията продължава да претърсва останките от къщата на семейство Дилорентис*, пишеше отдолу. Хана докосна ръката на Ариа.

— Работниците по почистването продължават да претърсват руините на къщата, която принадлежеше на семейството на Алисън Дилорентис, в търсене на останките на истинската Алисън —

опитваше се репортерката да надвика звука на багера. — Но според тях ще минат седмици, преди да се уверят, че Алисън е загинала в пожара.

На екрана се появи пожарникарят, който ги беше спасил в нощта на пожара.

— Дойдох на мястото няколко минути, след като къщата се взриви — каза той. — Напълно е възможно тялото на Алисън да се е изпарило за миг.

— Както обикновено, семейство Дилорентис не можа да бъде открито за коментар — добави репортерката.

Емисията беше прекъсната за реклама на „Ах, този джаз“, новият ресторант е бродуейска тематика в мола „Кинг Джеймс“. Хана и приятелките ѝ потънаха в мълчание, загледани навън към поляната. Снегът най-после се беше стопил и няколко нетърпеливи нарциса бяха надигнали главички край пилона със знамето.

Бяха минали пет седмици, откакто Али едва не ги уби. Щом се прибраха от Поконос, Уайлдън и останалите полицаи започнаха официално разследване на Али. Нейната къщичка от карти се срути поразяващо бързо: полицията намери копия от съобщенията на А. в един мобилен телефон, скрит под задната веранда в новата къща на семейство Дилорентис. Разбраха също така, че в лаптопа, който беше намерен в пикапа на Били, е било бърникано. Анализираха снимките, които Ариа беше намерила в гората и определиха, че отражението в прозореца е на някоя от сестрите Дилорентис. Не беше много ясно защо Али беше направила снимките — освен това, че е била обсебена от живота, който сестра ѝ беше откраднала, — но сигурно ги е била заровила малко, след като е блъснала сестра си в ямата, като така се е отървала от уличаващите я доказателства.

Говореше се, че останалите от семейство Дилорентис трябва да бъдат арестувани като съучастници в престъпленията на Али, но господин и госпожа Дилорентис, и дори Джейсън, напуснаха района, без да оставят и следа. Хана отпи от кафето си, задържайки топлата течност в устата си, преди да я глътне. Дали бяха предполагали, че едната сестра е убила другата? Затова ли я бяха изпратили толкова бързо в психиатричната клиника, след като момичето, което всички смятаха за Али, изчезна? Или господин и госпожа Дилорентис бяха избягали просто от срам и ужас, че красивата им, идеална дъщеря беше извършила такива ужасни неща?

Колкото до Хана и останалите, животът след Али беше безумен. Репортери чукаха по вратите им посред нощ. Момичетата отидоха до Ню Йорк, за да дадат интервю за „Тудей шоу“ и да направят фото сесия за „Пийпъл“. Участваха в благотворителния галаконцерт, спонсориран от Филадельфийската филхармония, за събирането на средства за фонда на Джена и новата стипендия на името на Иън Томас. Но нещата постепенно започнаха да се успокояват и животът почти се беше върнал в старото си русло.

Хана се опитваше да не мисли за случилото се с Али, но резултатът беше същият, както когато се опитваше да изкара цял ден, без да брой калориите — безуспешен. През цялото време Хана си беше мислила, че Али я е избрала, защото е забелязала нещо специално в нея, което просто е имало нужда от стимул. А се оказа, че е точно обратното. Хана е била съвсем обикновена. Шегата. Начин за отмъщение. Единственото смекчаващо обстоятелство беше, че Али беше постъпила по същия начин с всички, не само с нея. Сега, когато Хана знаеше, че и двете сестри са били луди, наистина ли би поискала някоя от тях да ѝ бъде приятелка?

Ариа надигна чашата си до дъно, така че Хана видя щампата отдолу.

— Кога идва камионът за преместването?

Хана се стегна.

— Утре.

— Сигурно си умираш от кеф. — Спенсър върза косата си отзад.

— Представа си нямаш.

Това беше другата голяма новина: няколко дни, след като Али едва не ги уби, телефонът на Хана иззвъня, докато тя лежеше в леглото си и гледаше Опра.

— Аз съм на летището във Филадельфия — изляя майка ѝ от другата страна. — Ще се видим след около час.

— *Какво?* — изкряка Хана и стресна Дот, който лежеше в малкото си кучешко легло. — *Защо?*

Госпожа Мерин беше помолила да я върнат отново във филадельфийския клон на агенцията.

— Безпокоя се за теб от онзи път, когато ми се обади за билетите — обясни тя. — Говорих с баща ти. Хана, защо не ми каза, че той те е пратил в *психиатрична клиника?*

Хана не знаеше какво да отговори — това не беше нещо, за което се пише в имейл или на гърба на пощенска картичка с надпис „Поздрави от Роузууд!“. А и освен това си мислеше, че майка ѝ знае. В Сингапур не получават ли списание „Пийпъл“?

— Това е абсолютно недопустимо! — произнесе високопарно госпожа Мерин. — Какво си е мислил той? Или може би въобще не е мислил! Интересувал се е само от онази жена и нейната дъщеря.

Хана замръзна и известно време в слушалката се чуваше само статично пукане. Госпожа Мерин каза:

— Прибирам се у дома, но нещата между нас ще се променят. Никакви по-свободни правила. Никакво затваряне на очите. Трябва ти вечерен час и ограничения, освен това трябва да си поговорим за някои неща. Като например как някой се е опитал да те вкара в психиатрия. Или как някаква луда приятелка се опитва да те убие. Става ли?

Хана усети буца в гърлото си.

— Става. — Поне веднъж в живота си майка ѝ беше казала точно онова, което Хана очакваше да чуе. След това нещата се развиха много бързо. Майка ѝ оставаше, Хана оставаше, а Том, Изабел и Кейт трябваше да си идат. Търсенето на нов дом започна още същия уикенд, но очевидно Кейт беше решила да се прави на примадона и отхвърляше всяка къща, която оглеждаха. И тъй като процесът продължи твърде дълго, наложи се те да се преместят в някакъв апартамент в Източен Холис, най-хипарската, най-занемарена част от Роузууд, докато продължат да си търсят дом.

Една руса опашка в другия край на кафенето привлече погледа на Хана. Наоми, Райли и Кейт влязоха, настаниха се на една от масите, които се намираха най-близо до входа и се усмихнаха гадно на Хана. *Смотанячка*, произнесе безгласно Наоми. *Кучка*, не закъсна Райли.

Не че на Хана ѝ пукаше. Мина повече от месец, откакто Хана изгуби статута си на кралица в училище, а нито едно от нещата, от които се страхуваше, не се беше случило. Не си върна изгубените килограми. Когато се събуди, на зъбите ѝ нямаше шини и те въобще не бяха почернели и криви. Всъщност тя дори леко отслабна, след като вече не се налагаше да се притеснява непрекъснато, че някое момиче ще ѝ отнеме властта. Кожата ѝ блестеше, косата ѝ сияеше. Момчетата от другите училища продължаваха да се обръщат след нея в „Рив Гош“, а Саша от „Отър“ продължаваше да ѝ запазва разни дрешки. В

края на краищата Хана започна да се пита дали популярността я беше направила красива, или нещо много по-дълбоко. Може пък тя *наистина* да беше великолепната Хана Мерин.

След като удари последният звънец, всички започнаха да излизат от стаите. Сърцето на Хана се сви, когато забеляза едно високо, тъмнокосо момче, което вървеше само към крилото по изобразително изкуство. Майк.

Тя завъртя полупразната си чаша между дланите, после се изправи и тръгна през кафенето.

— При училищния психиатър ли отиваш, Психо? — подигра ѝ се Кейт, когато мина покрай нея.

Майк я гледаше, докато се приближаваше към него. Черната му коса беше пригладена с мус и на лицето му се изписа симпатична, несигурна усмивка. Преди да успее да каже нещо, Хана се приближи до него и отривисто го целуна по устата. После го прегърна и Майк побърза да направи същото. Някой подсвирна.

Двамата се разделиха, дишайки тежко. Майк я погледна в очите.

— Ъ-ъ-ъ... здрасти!

— Ти си здрасти — прошепна Хана.

В деня, когато Хана се върна в Роузууд от Поконос, тя отиде право в дома на семейство Монтгомъри и попита Майк дали ще я приеме отново. За щастие, Майк ѝ прости за това, че го заряза — въпреки че добави:

— Ще трябва да ми се реваншираш. Мисля, че заслужавам някой друг стриптийз, нали?

Тя се наведе и отново го целуна. Телефонът му иззвъня.

— Запомни си мисълта — каза той и залепи телефона за ухото си, без да поздрави. Само каза няколко пъти „добре“. Когато затвори, лицето му беше пребледняло.

— Какво има? — попита Хана.

Майк погледна към другия край на кафенето и потърси с очи Ариа.

— Татко се обади — извика ѝ той. — Мередит ражда.

33.

АРИА МОНТГОМЪРИ, ТИПИЧНАТА РОУЗУУДСКА ЕКСЦЕНТРИЧКА

Ариа помоли приятелките си да отидат с нея в роузуудската болница и сега четирите, заедно с Майк, седяха в чакалнята пред родилното отделение. Беше минал един час, откакто за последен път бяха получили някаква информация; бяха изчели целия запас на болницата от списания „Глемър“, „Воуг“, „Коли&шофъори“ и „Добрата домакиня“ и бяха свалили поне стотина парчета на айфоните си. Байрън беше в залата за раждания, преминавайки през познатото „ще ставам отново баща“. Струваше ѝ се повече от странно да вижда баща си толкова ошашавен от раждането. Оказа се, че при раждането и на Ариа, и на Майк, Байрън припаднал още при първата кръв, която видял, и прекарал остатъка от вечерта в спешното на системи, които да поддържат кръвното му налягане.

Ариа погледна към невзрачния пустинен пейзаж в другия край на чакалнята и въздъхна.

— Добре ли си? — попита я Емили.

— Да — отвърна Ариа. — Само че умирам за сън.

Емили я погледна загрижено. Но Ариа беше съвсем сигурна, че няма никакъв проблем с това, колкото и необичайно да изглеждаше. В деня, след като Али се опита да ги убие, майката на Ариа ѝ се обади. Ила плачеше, уплашена, че нещо ужасно може да се е случило на Ариа.

Ариа ѝ призна, че е стояла далеч от нея, защото не е искала да проваля връзката ѝ с Ксавие. Ила ахна и се разхълца още по-силно.

— Този боклук! Ариа, *трябваше* веднага да ми кажеш!

Тя веднага скъса с Ксавие и отношенията между майка и дъщеря постепенно се нормализираха. Сега Ариа прекарваше половината си време в къщата на Ила, другата половина с Байрън и Мередит. Двете с

Ила дори бяха поговорили малко за задаващото се бебе. Въпреки че Ила изглеждаше малко тъжна, тя каза, че *такъв е животът*.

— Повечето неща не стават така, както ти се иска — въздъхна тя. Ариа вече го знаеше твърде добре. Всъщност, от цялата работа с Али беше научила едно нещо: че някои неща са твърде хубави, за да са истина.

Включително самата Али.

Байрън нахълта през люлеещите се врати. Носеше синя престилка, маска на лицето и една от онези странни антибактериални шапчици.

— Момиче е! — изпъшка той.

Всички наскочаха.

— Може ли да я видим? — попита Ариа, мятайки на рамо чантата си от кожа на як.

Байрън кимна и ги поведе по тихия коридор към една стая с голям прозорец. Мередит седеше в леглото си. Косата ѝ беше залепнала за челото, но кожата ѝ сияеше. В ръцете си държеше мъничко розово вързопче.

Ариа пристъпи вътре и се взря в дребничкото същество. Очите на момиченцето представляваха мънички цепнатини, нослето ѝ беше колкото копче, а на главата си имаше някаква мъничка префърцунена розова шапчица.

Пфу. Ариа със сигурност ще трябва да ѝ изплете нещо много по-красиво.

— Искаш ли да подържиш сестра си? — попита Мередит.

Сестра.

Ариа се приближи колебливо. Мередит се усмихна и постави в ръцете ѝ новороденото. То беше топличко и миришеше на пудра.

— Много е красива — прошепна Ариа. Стоящата зад нея Хана въздъхна от удоволствие. Спенсър и Емили загукаха. Майк изглеждаше смаян.

— Как ще я кръстите? — попита Ариа.

— Още не сме решили. — Мередит стисна срамежливо устни. — Мислехме да те помолим да ни помогнеш с избора.

— Наистина ли? — ахна Ариа, трогната от предложението. Мередит кимна.

Една сестра почука на вратата.

— Как са всички? — Ариа ѝ подаде бебето и тя притисна слушалката си към мъничките ѝ гърдички.

— Трябва да тръгваме — каза Спенсър и прегърна Ариа. Хана и Емили се скупчиха около тях. В шести и седми клас те имаха навика да се скупчат в обща прегръдка, особено след като се случеше нещо важно. Разбира се, тогава се включваше и още едно момиче, но Ариа реши да не мисли повече за Али. Не искаше да провали мига.

След като приятелките ѝ излязоха през двойните врати — Майк, хванал Хана за ръката — Ариа се върна в чакалнята и седна в най-близкия до телевизора фотьойл. Естествено, по новините отново разчепкваха пожара и това, че тялото на Али още не е открито в руините край Поконос. Репортерката интервюираше някаква жена от Канзас, която беше стартирала група във Фейсбук с мотото, че Али е още жива.

— Вие, хора, не намирате ли за странно това, че в пепелта не са открити *нищо една* нейна кост или зъб? — изквака жената с безумни, ококорени очи. — Алисън е жива. Помнете ми думите.

Ариа грабна дистанционното, за да смени канала. Али в никакъв случай не беше жива. Беше си заминала заедно с къщата и това е.

— Ариа? — чу се глас до нея.

Тя вдигна глава.

— О! — каза тихо и се изправи. Сърцето ѝ се разтуптя. — Здравсти.

На вратата стоеше Ноъл Кан, облечен с раздърпана черна тениска и увиснали дънки. Ариа усещаше аромата на кожата му дори от другия край на стаята. Почти не бяха разговаряли след бала по случай Свети Валентин и Ариа беше решила, че всичко между тях е свършило.

Ноъл прекоси стаята и седна на един от празните столове.

— Майк ми изпрати есемес за сестра ви. Поздравления.

— Благодаря — отвърна Ариа. Чувстваше се като вкаменена на мястото си.

Край чакалнята минаха група лекари в сини престилки, увесили стетоскопи на вратовете си. Ноъл пхна показалеца си в една малка дупка на дънките си.

— Не знам дали вече има значение, но аз не съм целувал Кортни. Али. Която и да беше тя. Тя ме целуна.

Ариа кимна. В гърлото ѝ беше заседнала буца. Веднага, щом Али им беше разкрила мотивите си, всичко се изясни. Али отчаяно се беше опитвала да привлече Ариа в Поконос не защото искаше да бъдат приятелки, а защото се опитваше да ги събере на едно място и да ги затрие с един удар.

— Знам — отвърна тя, загледана в кутията с играчки в отсрещния ъгъл на чакалнята. Тя беше пълна с книжки за оцветяване, русокоси кукли и конструктори „Лего“. — Ужасно съжалявам. Трябваше да ти повярвам.

— Липсваше ми — каза тихо Ноъл.

Ариа се осмели да вдигне глава към него.

— И ти ми липсваше.

Ноъл се надигна от стола си ужасно бавно и седна до нея.

— Смея да отбележа, че ти си най-красивото и интересно момиче, което някога съм срещал. Винаги съм смятал така, още от седми клас.

— Голям си лъжец — поусмихна се Ариа.

— Никога не бих излъгал за нещо такова — рече твърдо Ноъл.

След това се наведе към нея и я целуна.

34.

ПРЕКРАСНИЯТ, НЕСЪВЪРШЕН ЖИВОТ НА СПЕНСЪР ХЕЙСТИНГС

Андрю Кембъл взе Спенсър от болницата със своя мини купър и я откара у дома. По новините даваха отново репортажа, че полицията не може да открие никакви следи от тялото на Али в отломките.

Спенсър притисна чело в прозореца и затвори очи.

Андрю сви в алеята пред дома ѝ и спря.

— Добре ли си?

На пръв поглед улицата изглеждаше бляскава и живописна, всички къщи бяха големи и впечатляващи, всички дворове бяха оградени и добре поддържани, всички автомобилни алеи бяха павирани с каменни плочи или тухли. Но щом Спенсър се взреше отблизо, веднага се забелязваха несъвършенствата. След смъртта на Джена къщата на семейство Кавана беше винаги тъмна, а на поляната пред нея беше забита табела с надпис „ПРОДАВА СЕ“. Големият дъб, на който някога се намираше дървесната къщичка на Тоби, сега беше просто един голям гниещ пън. Канавката, в която беше открито тялото на Джена, беше запълнена с гъста, черна кал. На завоя към къщата им все още се издигаше олтарът в нейна памет и се беше разраснал дотолкова, че навлизаше в част от съседната алея и двор. От другата страна олтарът на Али беше разрушен. Спенсър нямаше представа какво са направили с всичките снимки, плюшени играчки и свещи — те бяха изчезнали за една нощ. Вече никой не искаше да си спомня Алисън Дилорентис. Тя вече не беше невинната, красива любимка на Роузууд.

Спенсър се загледа в голямата викторианска къща в края на задънената улица. *Ти си Спенсър, нали*, беше я попитала Али в деня, когато тя се беше промъкнала в задния ѝ двор, за да открадне знаменцето за „Капсулата на времето“. Спенсър си беше помислила, че Али само се преструва, че не я познава... но в действителност тя

наистина нямаше никаква представа. Кортни трябваше по най-бързия начин да научи всичко за живота на Али.

Спенсър погледна и изгорелия хамбар в задния двор на нейната къща, завинаги съсипан от пожара, който Али беше запалила. *Опитах се да ви изгоря. Опитах се да ви вкарам в ареста. И ето сега сме тук.* В нощта, когато Али изчезна, двете със Спенсър се бяха скарали жестоко и Али изхвърча от хамбара, най-вероятно за да отиде на среща с Иън. Истинската Али, онази, чийто живот беше отнет, я очакваше.

Видях две руси глави в гората, беше казал Иън на Спенсър, когато двамата се видяха на задната веранда на къщата ѝ, ден преди началото на процеса му. Спенсър също ги беше видяла. В началото си мислеше, че може да е Иън или дори Джейсън, или Били, но накрая се оказаха двете близначки. Естествено, истинската Али знаеше кога ямата е щяла да бъде запълнена с бетон — сигурно беше чула родителите си да говорят за това предишния уикенд, когато бяха отишли да я вземат от клиниката. Знаеше и колко е дълбок изкопът и колко силно трябва да блъсне сестра си, за да я убие. След като е извършила ужасното деяние, тя може би си е мислела да се прибере у дома и да се самоубие. Само че не го направила.

Спенсър продължаваше да сънува кошмари за онези последни часове в Поконос, преди къщата да избухне в пламъци. В един момент Али и Емили се бореха край вратата. В следващия къщата се превърна в огнена топка... и Али изчезна. Дали не е била в съседната стая по време на експлозията? Дали, без да усетят, не бяха прегазили тялото ѝ, докато се опитваха да избягат? Спенсър беше видяла разни ексцентрици по телевизията, които твърдяха, че Али е още жива.

— Това е напълно възможно — каза някакъв белокоп мъж на Лари Кинг в шоуто му предишната седмица. — Родителите Дилорентис *изчезнаха*. Очевидно са намерили дъщеря си и са избягали в някоя друга държава.

Но Спенсър не го вярваше. Али беше изчезнала заедно с къщата, трупа на Иън и ужасяващото ѝ писмо. *Finis. Finito.* Край. Спенсър се обърна към Андрю и въздъхна тежко.

— Толкова ми е... тъжно. — Тя махна с ръка към улицата си. — Някога ми харесваше да живея тук. Мислех си, че е перфектна. А сега всичко е... съсипано. Свързвам я само с ужасни спомени.

— Ще си създадем нови спомени, за да забравим старите — увери я Андрю. Но Спенсър не беше съвсем сигурна, че ще успее да го постигне.

На прозореца се почука и Спенсър подскочи. Отвън стоеше Мелиса.

— Здравсти, Спенс. Ще се прибереш ли?

На лицето ѝ беше изписано изражение, което накара Спенсър да си помисли, че нещо се е случило. Стомахът ѝ се сви от безпокойство. Андрю се наведе към нея и я целуна по челото.

— Обади ми се после.

Спенсър последва Мелиса през поляната, възхищавайки се на червения кашмирен пуловер с остро деколте на сестра си и тесните черни дънки. Беше ѝ помогнала да си ги избере в „Отър“ — неочаквано Мелиса се беше вслушала в думите на Спенсър, че се облича като клонинг на майка им. Това беше едно от хубавите неща, които се появиха в резултат на преживяния кошмар — Спенсър и Мелиса най-накрая се разбираха. Наистина. Никаква конкуренция повече. Оцеляването след пожара — и след опита за убийство, извършен от тяхната полусестра — беше променило всичко. Поне на този етап.

Къщата миришеше успокояващо на доматен сос и чесън. За пръв път от два месеца всекидневната беше идеално почистена, подовите в къщата изглеждаха полирани, а маслените картини по стените висяха прави и подравнени. Когато Спенсър надникна в трапезарията, видя, че масата е сложена. Във високите водни чаши проблясваше „Перие“. В кофичката за лед върху бар-количката се забелязваше бутилка вино.

— Какво става тук? — попита Спенсър обезпокоена. Силно се съмняваше, че майка ѝ е седнала да се забавлява.

— Спенс?

Господин Хейстингс се появи на вратата на кухнята, облечен в сивия си работен костюм. Спенсър не го беше виждала след онази нощ, когато разкри аферата му. За нейна огромна изненада зад баща ѝ се появи госпожа Хейстингс, която се усмихваше уморено, но доволно.

— Вечерята е готова — изчурулика тя, сваляйки кухненските си ръкавици.

— Д-добре — заекна Спенсър. Тя влезе в трапезарията, без да сваля очи от тях. Наистина ли смятаха да се преструват, че нищо не се

е случило? Наистина ли смятат да забравят всичко? А тя искаше ли това да стане?

Господин Хейстингс наля малко вино на Спенсър и напълно чашата на Мелиса. Той се разминаваше с майката им, носейки купи и лъжици, и панер с чеснови хлебчета на масата. Спенсър и Мелиса се спогледаха неспокойно. Досега той *никога* не беше помагал при сервирането на вечерята; обикновено седеше на масата като цар, докато госпожа Хейстингс вършеше цялата работа.

Накрая всички седнаха, двамата родители на Спенсър в двата края на масата, сестрите — в другите два, една срещу друга. В стаята беше много тихо. Над купата със спагети „путанеска“ се вдигаше пара. Миризмата на чесън и билково вино погъделичка ноздрите на Спенсър. Четиримата от семейството се гледаха така, сякаш бяха четирима непознати, принудени да седят заедно в самолета. Най-накрая господин Хейстингс се прокашля.

— Искате ли да играем на *Star Power*? — попита той.

Спенсър зяпна от изненада. Сестра й също. Госпожа Хейстингс се засмя.

— Той се шегува, момичета.

Господин Хейстингс сложи ръце на масата.

— Отдавна трябваше да проведем този разговор. — Той млъкна и отпи от чашата си с вино. — Трябваше да ви кажа, че никога не съм искал да ви нараня. *Никоя* от вас. Но го направих. Това няма как да се промени и аз няма да ви моля за прошка. Но бих искал да знаете, че каквото и да се случи, аз ще ви подкрепям. Ситуацията се промени ужасно много и никога няма да бъде както някога, но ви моля, знайте, че всеки ден ме разкъсва ужасна вина за това, което ви причиних. Чувствам се ужасно още откакто се случи. Чувствам се ужасно и заради това, че човек, с когото сме свързани, се е опитал да ви причини нещо ужасно. Никога нямаше да си го простя, ако с вас се беше случило нещо. — Той тихичко подсмръкна.

Спенсър поклащаше вилицата си напред-назад, без да знае какво да каже. Винаги се чувстваше нервна и неспокойна, когато баща ѝ проявяваше чувствата си — а и сега за пръв път намекна, че е истинският баща на Али. Спенсър искаше да каже на баща си, че всичко е наред, че му прощава и най-добре да забравят всичко. Но беше повече от сигурна, че всъщност ще го излъже.

— И какво ще правим сега? — попита тихичко Мелиса, прегъвайки салфетката до чинията си.

Госпожа Хейстингс отпи от газираната си вода.

— Работим по въпроса, опитваме се да разберем какво точно се случи.

— Ще се съберете ли пак? — изтърси Спенсър.

— Не веднага — обясни госпожа Хейстингс. — Баща ти нае една къща до града. Но ще видим как ще се развият нещата.

— Ще я караме лека-полека — каза господин Хейстингс, докато запретваше ръкавите на ризата си. — Но ще се стараем да се събираме за вечеря поне веднъж в седмицата. Да поговорим с вас, да се видим. И... ето ни на. — Той се пресегна към другия край на масата, взе си зальче чеснов хляб и отхапа с апетит.

И те започнаха да се хранят, без да се хвалят с постиженията си, без да си отправят завоалирани обиди. Най-накрая Спенсър се сети какво става. Те просто се държаха... *нормално*. Може би точно така се държаха повечето семейства.

Спенсър нави спагетите около вилицата си и лапна големия сочен залък. Добре де, може това да не е точно семейството, за което беше мечтала. Може би накрая родителите им няма отново да се съберат и баща ѝ ще остане да живее в къщата под наем накрая на града. Но ако можеха просто да говорят за всичко — ако наистина се *интересуваха* един от друг — то тогава промяната щеше да е за добро.

Когато госпожа Хейстингс донесе купички със сладолед и четири лъжици, Мелиса побутна с крак Спенсър под масата.

— Искаш ли да ми дойдеш на гости във Филадельфия през уикенда? — прошепна тя. — Откриха цял куп нови яки клубове и ресторанти.

— Наистина ли? — попита Спенсър. Мелиса никога досега не я беше канила в къщата си.

— Да — кимна Мелиса. — Имам стая за гости. *Дори* ще ти позволя да ми пренаредиш книгите в библиотеката. — Тя ѝ намигна. — Може да ги подредиш по цвят и размер, вместо по азбучен ред.

— Готово — отвърна Спенсър и се захили.

Бузите на Мелиса леко се зачервиха, сякаш наистина беше щастлива. Топлото усещане в стомаха на Спенсър се разрастваше. Само допреди няколко седмици тя имаше две сестри. Сега имаше само

една. Но може би Мелиса беше единствената сестра, от която някога беше имала нужда. Може би Мелиса беше точно сестрата, която Спенсър винаги бе искала... а Спенсър можеше да бъде тази сестра за Мелиса.

Може би трябваше да си дадат една на друга втори шанс.

35.

ЕМИЛИ ФИЙЛДС ОСТАВЯ ВСИЧКО ЗАД ГЪРБА СИ

Вместо веднага да се прибере у дома от болницата, Емили зави по Гошън роуд. Това бе един неравен, живописен път, който минаваше покрай няколко кравеферми, криволичетца каменна стена от Войната за независимост и едно огромно имение с три гаража и собствена хеликоптерна площадка.

Накрая стигна до желязната ограда на гробището Свети Василий. Смрачаваше се бързо, но портите все още бяха отворени, а на паркинга имаше няколко коли. Емили паркира до един джип либърти и угаси двигателя. Остана за миг вътре, дишайки неспокойно. След това бръкна в жабката и измъкна една найлонова торбичка.

Маратонките ѝ потънаха в мократа мека трева между гробовете. На много от тях бяха оставени свежи цветя и американски знамена. Емили бързо стигна до надгробния камък, който търсеше. Той се гушеше между две борови дървета. *Алисън Лорън Дилорентис*, пишеше на гроба. Беше изненадана, че все още е там, след като семейството беше напуснало Роузууд завинаги. Освен това тук всъщност не почиваше Али, а Кортни.

Емили прокара пръст по голямата буква **A**. Смяташе, че познава Али по-добре от останалите. Но въпреки това не усети, че момичето, което беше целунала, не е онази Али отпреди години. Тя беше толкова заслепена от любовта. Дори днес голяма част от нея не можеше да повярва на случилото се. Не можеше да приеме, че момичето, което се беше върнало при тях, не е онази Али, която беше познавала преди — и че онази Али, която беше познавала, изобщо не е истинската Али.

Емили коленичи до гроба на Али и бръкна в найлоновата торбичка. Лъскавото кожено портмоне изскърца в ръцете ѝ. Беше го натъпкала със снимки и бележки от Али до такава степен, че се беше

издуло и ципът му едва се бе затворил. Тя въздъхна и погали буквата Е. Али го беше подарила на Емили след часа по френски в шести клас.

— *Pour vous, de moi*^[1] — беше казала тя.

— По какъв повод? — попита Емили.

— Без повод. — Али се бутна в нея. — Просто се надявам Емили Фийлдс да си остане най-добрата ми приятелка завинаги.

Емили почти чуваше гласа на Али на фона на свирещия вятър. Тя започна да копае дупка в земята до гроба. Пръстта се наби под ноктите ѝ и окаля дланите ѝ, но тя продължи да копае, докато дупката не стана почти фут. После си пое дълбоко дъх и пусна портмонето вътре. Дано този път си останеше заровено. Тук му беше мястото — както и на снимките, и бележките. Това беше малката „Капсула на времето“ на Емили, нещо, което щеше завинаги да символизира *нейното* приятелство с Али. Стената в стаята ѝ изглеждаше толкова гола без всичките снимки, но тя трябваше да я покрие с нови спомени. Хубаво щеше да е те да включват Ариа, Спенсър и Хана.

— Сбогом, Али — прошепна тихо Емили. Листата зашумяха. По съседната улица мина кола и фаровете ѝ осветиха дърветата. Тя тъкмо се канеше да си тръгва, когато чу друг шум. Спря се. Заприлича ѝ на кискане.

Емили огледа дърветата, но не забеляза никого. Погледна към другите гробове, но между паметниците не се забелязваше никой. Дори вдигна очи към небето, сякаш търсеше да зърне нечия руса глава между облаците. Сети се за уебстраницата, на която се беше натъкнала предишния ден; тя представляваше колекция от анонимни туитове от хора, които се кълняха, че са виждали Алисън Дилорентис. *Преди малко я видях да влиза в „Джей Крю“ във Финикс, Аризона*, пишеше един от тях. *Със сигурност видях Али в „Старбъкс“ в Болдър*, пишеше друг. Бяха поне петдесет и всеки ден се включваха все нови и нови.

— Кой е там? — прошепна Емили.

Минаха пет секунди, но никой не отговори.

Емили въздъхна треперливо. Тръгна бавно надолу по хълма към колата си. Така ѝ се падаше, щом се разхожда из гробищата по тъмно — всички безобидни звуци и сенки в тъмното изглеждаха страшни. Сигурно беше вятърът.

Дали?

---

[1] За теб, от мен (фр.) — Б.пр. ↑

ЗА ОНЕЗИ, КОИТО СА ЗАБРАВИЛИ МИНАЛОТО

Представете си, че сте в първи курс в гимназията и въобще не сте във възторг, че училището започва отново. Тенът ви е страхотен и сияе, облекли сте новата си блузка с качулка „Джуси“ (да, „Джуси“ пак са на мода), а в главата ви е само готиното момче, което носи стиковете за голф на баща ви в местния клуб. Лакирате си ноктите с „Шанел джейд“ и чакате учителката да започне да мърмори, когато изведнъж в стаята влиза новото момиче. Сладка е — много по-сладка от вас — и в нея има нещо, което не ви позволява да откъснете поглед. Мислите си, *хм, може пък тя също да си пада по зелен лак за нокти*. На бас, че ще хареса и момчето в голф клуба. На бас, че ако момчето трябва да избира, ще избере нея, вместо вас.

Тя оглежда чиновете, погледът ѝ се спира върху вас и не се отмества повече. Сякаш може да проникне вътре, да види най-съкровените ви желаня и мечти, тайните, които никой друг не знае. Вие потрепервате, чувствате се засегната, но по някаква незначайна причина изпитвате желанието да ѝ разкриете тайните си. Искате да я спечелите на своя страна. Искате най-много да харесва вас.

— *Ученици* — казва учителката, хващайки новото момиче за ръката. — *Това е Лора Сейнт Дилайънс.*

Или Сара Дилън Таниси.

Или Лейни Лизия Данстър.

Или Даниела Стръшън.

Мозъкът ви блокира за момент. В тези имена има нещо познато, нали? Като разбъркани думи на любимата ви песен или анаграма на известна поговорка. И момичето ви изглежда познато — вече сте виждали тази широка усмивка тип „аз знам всичките ти тайни“. Сецате се за една снимка, която сте видели преди много време на една кутия с мляко. Сецате се за момичето от новините... *Възможно ли е...?*

Не-е, решавате вие. Това е лудост. Махвате ѝ с ръка и тя ви махва в отговор. Изведнъж ви обхваща чувството, че тя ще ви избере за най-новата си най-добра приятелка. И че целият ви живот ще се промени.

И става точно така.

БЛАГОДАРНОСТИ

С тъга в сърцето започвам да изказвам благодарностите си за последната книга от поредицата „Малки сладки лъжкени“. Писането на книгите беше истинско приключение от началото до края и все още не мога да си представя, че съм живяла с тях през последните четири години.

Много от вас ми помогнаха да направя книгите такива, каквито са, и аз никога няма да успея да изразя цялата си благодарност. Първо, Лейни Дейвис, моят редактор, която винаги е пълна с интелигентни, проникателни идеи. Лейни подобрява всяка книга — всяка глава и понякога дори всяко изречение! — докато не придобие идеалния вид. Сара Шандлър, Лес Моргенщайн и Джош Банк допринесоха много за изграждането на образите, техните истории и поредицата като цяло. Кристин Маранг раздвижи по превъзходен начин нещата в интернет — което винаги е трудна работа! Фарин Джейкъбс и Кари Съдърланд ме подкрепяха през цялото време и предложиха някои фантастични редакции. А Анди Макникъл и Ане Боржа от „Уилям Морис“ се възторгнаха от всяка една книга... и винаги ми изпращаха резервен брой, ако случайно забравех моя в книжарницата или го давах на някой фанатичен читател.

Много любов на моите родители, Шеп и Минди, които и досега са обсебени от видео тренажора „Wii Fit“. Напред, стрелци! Прегръщам сестра си Алисън, която съвсем не е като Алисън (или Кортни) от книгите. Радвам се, че онзи път не загинахме в океана! Много целувки на съпруга ми Джоъл, с когото разговарях преди четири години в деня, когато разбрах, че „Малки сладки лъжкени“ ще бъде поредица. Привети на Джоузефин, която има опашка като борова шишарка и сбогом на Зелда, която пръхтеше като кон, докато плуваше из залива. Толкова много ще ни липсваш.

Освен това искам да благодаря на всеки фен на поредицата. На онези от вас, които дават книгите на приятелките си в училище, на онези от вас, които сте напълнили Ю Тيوب с клипове на идеалния

състав на „Малки сладки лъжчини“, на онези от вас, които създавате групи във Фейсбук и Туитър или споделяте мислите си в Гудрийдс, където и да сте, които и да сте, всички вие имате специално място в сърцето ми. И накрая, тост за моите учителки по литература в гимназията в Даунингтаун: покойната Мери Френч, Алис Кембъл и Карън Болд Мейпс. Вие ме научихте да избягвам изреченията с много запетайки, отворихте ми очите за абсурдистката драма, романите на възпитанието и лошите пародии на Хемингуей, и накрая, но не на последно място, ме окуражавахте — понякога много енергично — да започна да пиша. Оказахте ми огромно влияние, за което ужасно много ви благодаря.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.